

- Asai Ryo -

Trạm dừng chân
nơi nhà ga
tuổi trẻ

Đỗ Phan Thu Hà dịch

TRẠM DỪNG CHÂN NƠI NHÀ GA TUỔI TRẺ

Tác giả: **Asai Ryo**

Dịch thuật: **Đỗ Phan Thu Hà**

Nhà xuất bản: **Phụ Nữ**

---

ebook@vctvegroup

TOC

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)

[BÌNH LUẬN](#)

Ninomiya Takuto @toilatakuto

Buổi công diễn lần thứ 14 của Đoàn kịch Planet “Đêm Bắt Đầu Đếm Cừu” từ 2-5/12 @Hội trường nhỏ Rạp hát mới Miyama <http://www...> Tuy mình đã ra khỏi đoàn kịch nhưng vẫn tham gia chút đỉnh. Ai muốn mua vé inbox mình nhé. Sở thích: kịch nghệ, phim ảnh, bơi lội, rượu Nhật. Đang tìm việc. Mong mọi người giúp đỡ.

KOTARO! @kotaro_OVERMUSIC

Thành viên CLB nhạc nhẹ trường cấp hai Midorikawa, CLB nhạc nhẹ trường cấp ba Kasugakita, (cựu) hội trưởng MUMC Đại học Miyama! Hát chính của OVERMUSIC/ Lớp 8 tiếng Trung/ Dạy thêm ở trung tâm/ Bóng đá trong nhà/ Bóng chày nghiệp dư/ Rượu/ Mạt chược/ WinEle^{1*}/ Rock Nhật/ Rất thích suit ba mảnh^{2*}! Mong làm quen với các bạn chung sở thích!/ Ban nhạc hay diễn ở Livehouse ORANGE, đang tìm các nhóm diễn chung!/ URL Site OVERMUSIC <http://www...>

*Viết tắt của Winning Eleven, một series game bóng đá ăn khách.

*Là loại vest có thêm áo ghi-lê bên trong.

Tanabe Mizuki @mizukitanabe

Học sinh cấp hai, cấp ba trường Futami, hiện học về Di sản thế giới ở Đại học Miyama. Thích sách, phim ảnh (đạo này mình hay xem phim Bắc Âu) và cà phê. Gần đây mình vừa du học ở tiểu bang Colorado về Mong trò chuyện với các bạn cũng từng đi du học, giờ đang tìm việc!

RICA KOBAYAKAWA @rika_0927

Du học cấp ba ở Utah/ Du học ở Miami đến hè này/ Ngôn ngữ học/ Hợp tác quốc tế/ Thực tập nước ngoài/ Thích du lịch bụi/ Tình nguyện viên giáo dục quốc tế/ Tham gia dự án Lớp Học Trẻ Em Thế Giới/ Ban Tổ chức chương trình Hoa Khôi Đại Học/ Trưởng Ban Truyền thông kiêm ủy viên Ban Chấp hành lễ hội Miyama/ Kiến trúc/ Thiết kế/ Mỹ thuật hiện đại/ Chụp ảnh/ Đạo quanh các quán cà phê/ Làm việc ở khắp nơi trên thế giới/ Ước mơ không phải để ngắm mà để hoàn thành.

Miyamoto Takayoshi @takayoshi_miyamoto

Bảo lưu trên trường, phụ trách đăng bài trên cột báo “Sense Of Creative” trang “Cánh Cửa Nghệ Thuật” (<http://www...>) của anh Horii, giám tuyển^{3*} Bảo tàng Mỹ thuật Tổng hợp Hiện đại (@earth_horii_art). Thuộc nhóm sáng tạo “Đề Từ Cửa Thế Gian” (kỳ IV). Rất cảm kích nếu được gặp những cá nhân tràn đầy ý tưởng. Sở thích dạo này: viết cột báo và bình luận. Gặp gỡ và trò chuyện với nhiều người, mở mang vốn sống cho mình.

*Hay còn gọi là curator, chuyên gia tư vấn chuyên môn nghệ thuật cho việc mua và quản lý tác phẩm của các bảo tàng, bộ sưu tập nghệ thuật.

Karasuma GINJI @account_of_Ginji

Vì những vở kịch ngày càng cảm xúc! Trưởng đoàn kịch Độc Và Bích Quy đầy kịch tính. Cựu đạo diễn kiêm biên kịch đoàn kịch Planet. Hiện mình đang hoạt động độc lập, ngày ngày đầu tìm tòi để thể hiện những đi đâu không tưởng. Từ lúc thành lập Độc Và Bích Quy, bằng mọi giá mỗi tháng mình đều tổ chức công diễn. Những ai muốn mình gửi tờ rơi thì inbox nhé! Cụ thể xem ở Blog Chính Thức Karasuma GINJI <http://www.ameblo...>

Huyệt! Tôi húc phải vai một người nào đó, bỗng lúc ấy, nhạc điệu vỡ vụn. Cơ thể vốn tách biệt với những đợt sóng âm thanh từ bài hát của tôi dường như bị hất văng ra khỏi không gian do giọng ca Kotaro tạo nên. Giây phút đó, trong tôi gợn lên cảm giác tựa hồ sự có mặt kình cõm của tôi nơi quán bar nhạc sống đã bị người ta phát giác, điều đó khiến tôi chỉ muốn độn thổ.

Có lẽ không gian bé bằng lỗ mũi của quán bar mang tên Orange này đã giúp tôi thấy bình tĩnh hơn một chút, nhưng kỳ lạ thay, những kẻ đứng trên sân khấu kia lại có cảm giác quá đổi xa xôi.

Bỗng tôi nhận ra lòng bàn tay mình dính dính. Hình như khoảnh khắc đựng phải vai người kia, tôi đã vô tình bóp mạnh chiếc cốc nhựa trên tay. Gin Buck^{1*} trong cốc sánh cả ra ngoài, không chỉ dấy ra lòng bàn tay tôi mà còn bắn lên cả áo gió người đằng trước. Nói Gin Buck nghe cho sang, thực chất chỉ toàn đá và nước ngọt vị gừng. Bàn tay tôi sực mùi hương ngòn ngọt.

*Tên một loại cocktail pha chế từ rượu Gin, nước ngọt, gừng và nước chanh.

Người đứng trước mặt tôi say sưa thưởng thức bài hát Kotaro sáng tác mà chẳng hề để ý thấy bị tôi đánh đổ Gin Buck lên áo.

Phần tóc mái bướng bỉnh không vào nếp của Kotaro bết thành dóm trên trán do mồ hôi. Dẫu cùng sống với hắn đã lâu, nhưng tôi không khỏi cảm thấy Kotaro ở nhà và Kotaro đang đứng trên sân khấu kia như không phải cùng một người.

Bài hát kết thúc. Những tràng pháo tay rộ lên. Tôi cũng động đậy cái tay không cần cốc mà vỗ khe khẽ, ở mức không phát ra tiếng. Từ hàng khán giả đầu tiên bên phải, một giọng trẻ măng hô vang “Ko ời!”, Kotaro thản nhiên đáp lại “Ồi!”. Lập tức khán giả ở khu vực ấy nhao nhao như cái chợ vỡ. Có lẽ những người này là các đàn anh, đàn chị khóa trên và bạn cùng

khóa của hắn. Kotaro quay sang phía họ, đưa hai ngón tay tạo dáng chữ V, ngay khi đó, ánh đèn flash của máy chụp hình chớp nhóa sáng lòa sân khấu. Theo sau là những tràng cười giòn tan.

Ngày xưa từng có lần Kotaro bảo với tôi “Thật ra đứng trên sân khấu nhìn thấy mặt khán giả rõ mồn một luôn đấy.” Tới lượt tôi muốn đốp lại nguyên văn câu nói ấy cho hắn lúc này. “Đừng tưởng chỉ có ông mới thế. Tôi cũng nhìn thấy rõ rệt từng biểu cảm lẫn cử chỉ của ông đấy.” Bởi vậy, cảm giác lạc lõng giữa bầu không khí thân tình như ban nãy quả thật khiến tôi cụt hứng đôi phần.

“Lắng nghe ba ca khúc từ đầu đến giờ, mọi người thấy thế nào? Có hay không?”

“Có!!”, âm thanh tán thưởng lại vang lên giòn giã từ khu vực quanh đó. Ngược lại, nhóm khán giả đứng xung quanh tôi có vẻ không có dây mơ rễ má gì với thành viên nào đang biểu diễn trên khán đài, do vậy họ chẳng biết nên tỏ thái độ gì cho phải, rốt cuộc chỉ đứng đĩnh nhăm nháp đồ uống. Mặc dù đây là buổi biểu diễn của một ban nhạc trường học, song mức giá cho đồ uống lại ấn định ở mức năm trăm yên, tính ra ban Tổ chức cũng biết tranh thủ thời cơ kiếm tiền thật.

Quán bar này cách trường đại học - đồng thời cũng là địa điểm tổ chức lễ hội - chừng mười phút đi bộ. Có lẽ đó là một phần lý do mà khách đến đây chỉ lác đác vài người.

“Hôm nay là ngày bế mạc lễ hội trường, do đó với nhóm OVERMUSIC bọn tớ, đây cũng là buổi biểu diễn cuối cùng trước khi giải nghệ. Cứ nghĩ còn lâu mới đến phút giây này, nhưng chớp mắt một cái, chúng tớ chỉ còn hôm nay - à không, ngay bây giờ - mà thôi!”

“Chớp mắt phát nữa, chú mày cũng thành lão già lụ khụ đấy!” Phía sau vang lên tiếng trêu chọc có lẽ là của một cựu sinh viên mới ra trường chưa lâu. Nghe đến đây, tay chơi bass với phần tóc mái uốn cong che phủ đôi mắt bật cười ha hả. Micro thu trọn tiếng cười và truyền đến tận chỗ tôi đang đứng.

“Thật mà, công nhận thời gian cứ trôi vèo vèo. Bản thân tớ thật sự nghĩ thời gian ở cấp ba và đại học có tốc độ chênh nhau phải nói là một trời một vực.”

Tôi chợt nhớ lại ngày trước, trong một dịp bia bọt, Kotaro tâm sự với tôi hẳn vào trường Đại học Miyama vì muốn tham gia MUMC. Thời điểm đó, chúng tôi mới chân ướt chân ráo nhập trường, hằng ngày đâu có tiết nhưng cũng chỉ toàn các buổi định hướng nên ai cũng ngán đến tận cổ. Ở quán nhậu đầu tiên tôi lui tới kể từ khi trở thành sinh viên trường này, tôi đã hiểu ra từ “MUMC” nhan nhản trên các tấm áp phích dán trong khuôn viên trường đại học là viết tắt của cụm từ “Miyama University Music Club^{2*}”. Cả việc trước khi ăn xiên nướng thập cẩm, luật bất thành văn là ta phải rút tất cả thịt thà, rau củ khỏi xiên, tôi cũng học được vào lúc ấy. Dù thời điểm đó chúng tôi mới tốt nghiệp cấp ba không lâu, vậy mà Kotaro đã nốc bia vô cùng sành sỏi, trong khi tôi chỉ uống được mỗi rượu mơ^{3*} pha soda. Ngẫm lại, có lẽ khi ấy, đâu nằm mơ thì kể cả tôi lẫn những người xung quanh còn khuya mới tưởng tượng nổi r ấi một ngày, tôi sẽ chung một mái nhà với cái tay Kotaro có mái tóc màu nâu mỗi khi ra nắng lại chuyển sang màu bạc được vuốt keo dựng đứng kia.

*Câu lạc bộ Âm nhạc trường Đại học Miyama.

*Umeshu (梅酒) là một loại rượu truyền thống ngâm bằng mơ của Nhật, có vị ngọt và chua, độ cồn khá thấp chỉ từ 10 đến 15%.

Tôi lấy điện thoại ra khỏi túi quần jean, đoạn mở Twitter lên theo thói quen.

KOTARO! @kotaro_OVERMUSIC - 2 ngày trước

[Tin Hot] Ngày mai và ngày một, ban nhạc bọn mình sẽ biểu diễn ở quán bar Orange gần trường! Các bạn lên tuyến Toei City, ra ở cổng C1 ngay trước trường Đại học Miyama, đi bộ 2 phút là tới! Buổi diễn bắt đầu lúc 6 giờ tối, giá vé chỉ 1000 yên, bao gồm một phần nước. Ban nhạc OVERMUSIC của mình sẽ diễn lần cuối trước khi nghỉ câu lạc bộ! Mọi người đến cho xôm tụ nhé!

Retweet 4 Thích 1

Tanabe Mizuki @mizukitanabe - 2 ngày trước

@kotaro_OVERMUSIC Tớ về nước rồi. Sẽ đến xem liveshow của cậu.
Lâu quá không nghe Kotaro hát, hóng ghê.

ninomiya takuto @doikichPlanet @toilatakuto - 2 ngày trước

Bạn cùng phòng biểu diễn trước khi giải nghệ

RT^{4*} [Tin Hot] Ngày mai và ngày mốt, ban nhạc bọn mình sẽ biểu diễn ở quán bar Orange gần trường! Các bạn lên tuyến Toei City, ra ở cổng C1 ngay trước trường Đại học Miyama, đi bộ 2 phút là tới! Buổi diễn bắt đầu lúc 6 giờ tối, giá vé chỉ 1000 yên, bao gồm một phần nước. Ban nhạc OVERMUSIC của mình sẽ diễn tận cuối trước khi nghỉ câu lạc bộ! Mọi người đến cho xôm tụ nhé!

*Retweet: hành động chia sẻ lại một bài đăng khác trên mạng xã hội Twitter.

“Cậu dùng cái này đi.”

Một giọng nói vang lên từ sau lưng tôi.

Dẫu giả vờ không tìm nhưng thực ra, tôi đã quanh quất kiểm tìm bóng hình ấy từ nãy đến giờ. Tưởng đâu xa, hóa ra ở ngay sau lưng mình, tôi bình thần nghĩ.

Cất điện thoại vào túi, tôi xoay người lại, trước mặt tôi xuất hiện một cô gái với mái tóc ngắn như trong những bức ảnh của cô tôi thường thấy. “Đây”, cô cất lời, đoạn chìa về phía tôi chiếc khăn tay.

“Tớ cảm ơn.”

Tay phải của Mizuki đang cầm chiếc cốc đựng nước cam đã vơi một nửa. “Chỉ cần uống chút xíu, cô ấy đã đỏ mặt tía tai, chân nam đá chân chiêu rồi, khổ lắm cơ”, hình ảnh Kotaro buông lời than phiền mà mặt mày tươi như hoa bỗng ùa về trong tâm trí tôi.

Lâu lắm rồi tôi mới nhìn thấy Mizuki bằng xương bằng thịt, mái tóc của cô cắt ngắn hơn trong hình rất nhiều, chưa kể nhìn cô có vẻ gầy hơn xưa. Riêng chỉ có dáng đứng lúc nào cũng thẳng tắp là không thay đổi so với

một năm về trước.

Tôi vừa lau lòng bàn tay nhóp nháp lên chiếc khăn tay, vừa cất tiếng hỏi han với âm lượng lớn hơn bình thường.

“Mizuki cũng tới xem hả?”

“Ừ, hứng lên nên đi.”

Cậu ấy bình luận vào bài đăng của Kotaro như thế mà lại bảo “hứng lên nên đi”, tôi nghĩ thầm trong bụng. Nhưng tôi nào có hơn gì, hai người họ trò chuyện qua lại trên Twitter đến đâu, tôi ngẫu nhiên đọc lấy đọc để đến đây, vậy mà giờ lại vờ vịt buông câu “Mizuki cũng tới xem hả?”.

“Cậu để tóc ngắn hợp đấy.”

“Cảm ơn cậu.”

“Lâu lắm rồi tụi mình mới gặp lại đấy nhỉ?”

Mizuki chìa chiếc cốc màu cam về phía tôi, như ngầm nói “Công nhận”. Hai đứa tôi chạm cốc với nhau.

“Hôm qua tớ đã định liên lạc với các cậu rồi, nhưng cứ lu bu việc này việc kia, thành ra chẳng thu xếp được.”

“Có gì đâu, tớ cũng thấy trên Twitter rồi mà.”

Câu bình luận tôi đăng mấy hôm trước lại được dịp lặp đi lặp lại trong đầu tôi: “Chào mừng cậu trở về có thời gian thì đi uống nhé.”

“Cậu mới đến hả?”

“Không, tớ xem từ đầu buổi diễn. Cả hôm qua tớ cũng đi đấy. Đến tớ cũng như một bà chị đã tốt nghiệp rồi ấy nhỉ”, Mizuki cười nói.

“Kotaro hát càng ngày càng hay.”

Mizuki khẽ lẩm bẩm như đang độc thoại, ánh đèn màu đỏ chiếu thẳng vào góc mặt nghiêng của cô. Các lỗ xỏ khuyên đầu đã bít lại. Lý do trông cô có vẻ trưởng thành hơn không chỉ nằm ở việc đi du học ở Hoa Kỳ suốt một năm qua.

“Cậu mua vest rồi hả?”

Đáp lại lời tôi, Mizuki cười “Tớ cứ băn khoăn chẳng biết nên chọn quần hay váy.” Tôi nghĩ cô mặc vest cũng rất hợp, song chỉ giữ trong lòng

mà không nói ra.

Tôi mới rời mắt khỏi sân khấu một chút mà đã chẳng hiểu sao cả hội trường bỗng rộ lên, nhưng chỉ cần nhìn dáng điệu của Kotaro vừa ôm đàn ghi ta vừa ngượng ngùng la oai oái “Tha cho tớ đi trời ơi!!” là đủ hiểu cậu chàng bị ai đó trêu đùa. Đùng đùng đùng, tay trống dùng chân đập vào bàn đập trống khiến loạt âm thanh dội vang. “R ồ r ồ, hát tiếp ngay đây, bạn trống đừng cẩu.” Trước bộ dạng hốt ha hốt hải của Kotaro, cả hội trường lại cười rinh rích.

Mọi người trong câu lạc bộ rất yêu quý Kotaro. Tôi nghe Mizuki kể vào mùa thu năm thứ hai đại học, hắn còn được chọn làm hội trưởng trong số ba ứng cử viên tiềm năng. Những chuyện như vậy Kotaro chẳng bao giờ tự kể ra.

“Takuto thôi không diễn kịch nữa à?”

“Ừ”, bằng một cách nào đó, tôi đã có thể đáp lại cô với một giọng nói dửng dưng. “Đúng thế đấy, nhưng mà...” tôi loay hoay thốt ra được vài từ, khổ nỗi chẳng tìm nổi lời tiếp theo. Ngay lúc ấy, tiếng của Kotaro vọng xuống từ sân khấu:

“Vậy mọi người hết mình đến tận phút cuối luôn nhé!”

Một phần vì muốn chấm dứt chủ đề vừa được cô khơi mào, tôi cũng cất giọng hô lên thật to “Được!”. Vừa nói xong, đến tôi cũng tự ý thức được tai mình đã chuyển sang màu đỏ.

“Cậu hòa theo mấy trò của Kotaro làm gì cho cực.”

Mizuki khúc khích cười khẽ, cùng lúc ấy, ở trên sân khấu, Kotaro bắt đầu hát. Lần này là một bản ballad. Tôi chưa nghe qua ca khúc này bao giờ nên rất có thể đây cũng là một bài hát hắn tự sáng tác. Đứng trong một không gian chưa kín người, nhìn nét mặt đầy cảm xúc của hắn khi hát bản ballad ấy từ xa mà tự dưng tôi cảm thấy ngại ngùng, dù tất nhiên tôi biết rõ bài hát ấy không phải dành riêng cho mình.

Kotaro và Mizuki có mang tâm trạng này khi đến xem tôi diễn kịch dạo nọ không nhỉ. Nghĩ đến đấy, đôi tai đỏ như gấc của tôi lại càng nóng bừng.

Băn khoăn tự hỏi liệu mình có nên lắng nghe người theo nhịp điệu chậm rãi của bài hát không, tôi bèn liếc mắt sang phải hết cỡ để thăm dò biểu hiện của Mizuki khi ấy. Đến tận lúc nhìn thấy dáng đứng hoàn toàn thả lỏng của cô, tôi mới để ý vai mình đang cứng đờ. Cứ khó chịu là y như rằng tôi lại bị thế. Nói vậy chứ thỉnh thoảng tôi lại hao tâm tổn trí vào những chuyện bé như mất muối thế này và rơi vào tình trạng đó.

Khi thể hiện những ca khúc ballad, Kotaro hát như quấn giọng mình vào chiếc micro đứng. Thú thật, lần đầu tiên xem, tôi đã bị thu hút bởi phong cách biểu diễn của hắn, chưa kể hắn hát rất hay. Lại còn tự sáng tác ca khúc, bảnh thế chứ ị. Bài hắn đang hát lúc này có giai điệu đẹp đến nao lòng, dù chẳng biết có phải do hắn tự viết hay không.

Lúc Kotaro đang tạm dừng giữa lời một và lời hai thì có một giọng nói vang lên bên tai trái của tôi.

“A, chị Mizuki kìa.”

“Gì! ? Thật không? Ở đâu?”

“Đằng kia, đối diện cái anh sơ mi kẻ sọc khoác áo vest bên ngoài ấy.”

Nhìn lại, lập tức tôi xác nhận đúng là hôm nay mình mặc sơ mi kẻ sọc.

“Hả, người nào, à thấy rồi, chị ấy cắt tóc rồi, chị Mizuki ời!!”

Từ bên trái, hai cô gái lách người qua đám đông tiến về phía chúng tôi. Có vẻ đây là đàn em trong câu lạc bộ. Hai người hết đưa mắt nhìn Kotaro lại quay sang Mizuki rồi bước lại gần.

“Chị Mizuki về nước khi nào mà chẳng ai hay!”

Nhắm thấy khó mà trả lại khăn tay lúc này, tôi bèn vo tròn nó lại và nhét vào ba lô.

“Gì mà chẳng ai hay, hôm qua chị cũng đến xem buổi diễn đấy chứ.”

“Hả, sao em không thấy chị nhỉ!”

Tôi khẽ thở dài trong lòng.

“Chị ời, chị đóng bộ vest kiểu này chắc là bắt đầu tìm việc rồi à^{5*}?”

*Sinh viên Nhật khoảng năm ba, năm tư sẽ bắt đầu quá trình tìm việc, khi đi phỏng vấn hay mặc vest đen.

“Ừ, đúng rồi,” Mizuki nhấp một ngụm nước cam.

“Ừa, sao sớm vậy chị? Em thấy anh Ko đã có động tĩnh gì đâu, vẫn còn nguyên quả đầu màu nâu lía chĩa kia kìa.”

“Mấy em đừng lấy Kotaro ra làm hệ quy chiếu thì hơn.” Mizuki vừa dứt lời thì một trong hai cô bé đã cười ồ thốt lên “Chuẩn không cần chỉnh!”, đoạn vỗ tay bôm bốp.

“Mấy tên khóa dưới cũng nhớ chị lắm, để em đi gọi mọi người nhé!”

Vừa vừa phải phải thôi mấy đứa, tôi nghĩ bụng, song tất nhiên là không nói thành lời. Coi như dọn chỗ cho các em lớp dưới sắp sửa đồ dồ đến đây, tôi khẽ khàng tránh khỏi chỗ Mizuki.

“Xin lỗi cậu. Hôm khác mình nói chuyện nhé.”

Hàng lông mày dịu xuống, cô chấp hai tay lại. “Vậy hôm khác”, tôi thì thầm trả lời, chẳng rõ có đủ to để cô nghe thấy hay không.

Vừa đắm mình trong giọng hát của Kotaro, Mizuki vừa hòa nhã trò chuyện với đàn em khóa dưới, “Ồ ồ, có chuyện như vậy sao?”, “Cái gì, em ấy bị gãy xương à? Giờ đang nằm viện hả?” Tôi loáng thoáng nghe câu được câu chăng, nhưng càng nghe lại càng thấy nóng máu.

Một giọt mồ hôi rớt xuống từ chiếc cằm thanh tú của Kotaro.

Tôi dám chắc Mizuki muốn thưởng thức trọn vẹn bài hát hấn đang biểu diễn. Tựa lưng vào tường, tôi uống trọn phần Gin Buck còn lại trong một hơi.

arasuma GINJI @account_of_Ginji - 1 giờ trước

Hôm qua vui nổi trời! Nhậu với thành viên của vở kịch tháng tới, tranh thủ lên kế hoạch sơ bộ ở nhà. Cả bọn say quá cần câu, kéo nhau ra công viên chơi đuổi bắt và tâm sự trên trời dưới bể đến sáng. Có đám bạn chất nhất quả đất, tự hào hết biết! Nhưng đây đã thấy mất toi buổi sáng (cười). Mình thật hết thuốc chữa (cười). Từ giờ bắt tay vào viết kịch bản. Chuyển sang chế độ tập trung.

Thích 2

Tôi cảm nhận món mỳ Ý hải sản sốt kem trứng cá cho nhân viên đang dần được tiêu hóa trong dạ dày. Có cảm giác theo mỗi bước chân, lượng carbohydrate tôi nhai nát càng teo tóp lại, không kịp chuyển hóa thành dưỡng chất cần thiết thì đã tiêu tán. Kiểu này không đủ sức cần cù đến lúc đi ngủ rồi. Ăn mỳ mà sao lại chóng đói thế không biết.

Làn hơi tôi thở hắt ra trắng xóa. Tôi nhét điện thoại vào túi quần rồi ngược nhìn màn hình thông báo. 6 giờ 22 phút tối. Ba phút nữa tàu điện ngầm sẽ đến.

Sau 6 giờ tối, nơi tôi làm thêm sẽ chuyển từ tiệm cà phê sang quán bar. Hôm nay, ca của tôi bắt đầu từ lúc tiệm cà phê mở cửa nên mới giờ này đã khăn gói ra về cũng chẳng lo bị ai mặt nặng mày nhẹ. Thú thật lúc mới vào đây làm, mỗi lần ngửi ăn suất cơm dành cho nhân viên giữa không gian bếp càng lúc càng bận rộn là y như rằng tôi lại thấy lương tâm cắn rứt vô cùng, nhưng đến giờ thì cảm xúc ấy đã biệt tăm vô tích rồi.

Kotaro vẫn còn ngủ hay đã thức dậy rồi nhỉ? Hôm nào có ca làm thêm vào giờ tiệm bắt đầu mở cửa, tôi đều phải ra khỏi nhà lúc 7 giờ sáng. Đúng như tôi đoán, sáng nay Kotaro không về nhà. Hình như hắn hẹn hò bù khú đến sáng với chúng bạn để ăn mừng buổi diễn giải nghệ nhân dịp lễ hội trường. Tôi cũng tiên liệu được chuyện gần như một trăm phần trăm mình sẽ đi thẳng đến chỗ làm thêm mà không đụng mặt hắn, song khi đi đầu đó trở

thành sự thực, tôi lại có chút thất vọng. Trước khi dư âm của buổi biểu diễn biến mất hoàn toàn trong ấn tượng, tôi cũng muốn nói với hắn gì đó, ít nhất cũng được một câu “Buổi biểu diễn tuyệt lắm” chẳng hạn.

Một mình leo lên tàu điện ngầm giữa mùa đông càng khiến người ta cảm thấy cô độc hơn. Giữa đám đông đang san sát ng ửi cạnh nhau trong không gian chật hẹp ấy, cơ thể tôi lại chẳng cảm nhận được chút hơi ấm nào.

Tôi thò tay quờ quạng trong ba lô đặt trên đùi kiểm tra xem liệu đã cất chìa khóa nhà vào chưa. Những ngón tay chuẩn bị sẵn sàng sẽ phải tiếp xúc với khối bạc lạnh lẽo lúc này lại chạm phải một mảnh vải ấm áp. Trong một khắc, tôi cứ tưởng mất chìa khóa nên lo sốt vó, nhưng ngay lập tức, tôi nhớ ra sự tình. Đây là chiếc khăn mùi soa Mizuki cho tôi mượn hôm ở buổi biểu diễn. Từ lúc lấy để lau Gin Buck đến giờ, tôi vẫn chưa đem giặt.

Quấn chặt thêm khăn quàng cổ, tôi bước ra khỏi tàu điện, mưa đang rơi lộp độp như muốn khắc dấu lên mặt sân bê tông. Thứ mùi ngai ngái của đất xộc lên, chứng tỏ trời chỉ vừa mới đổ mưa tức thì. Lôi cây dù gấp từ trong ba lô ra thì rách việc quá nên tôi chịu khó khom người co giò chạy. Vào siêu thị, tôi mua gói gia vị cơm chiên, thịt lợn ba chỉ, đậu nành lên men và sữa bò. Vốn thuộc nằm lòng vị trí của từng món đồ nên tôi thoăn thoắt sai chân trong siêu thị tựa như đang nối các điểm mốc với nhau. Nếu có thể nối những chỗ tôi vừa bước qua bằng đường thẳng, không khéo sẽ xuất hiện một chòm sao mang tên “Sống Một Mình” mất. Bình thường tôi hay thuận tay lấy một phần bánh kem ly làm từ sữa đặt gần kệ đựng sữa, nhưng riêng hôm nay sẽ mua hai phần. Một phần tặng cho Kotaro, xem như chúc mừng buổi diễn giải nghệ của hắn ta ở câu lạc bộ thành công tốt đẹp.

May quá, mưa vẫn chưa nặng hạt. Sau khi vứt hóa đơn vào thùng rác, tôi kéo mũ áo khoác sụp xuống đầu. Đột nhiên, tôi thấy thanh chắn đường ray đang hạ xuống trông thật lạ lẫm, chẳng biết có phải là do tai bị bít kín mà không nghe thấy âm thanh ấy nữa hay chẳng. Như bị sức nặng của túi nylon đựng hộp sữa bò một lít lôi đi, tôi chạy thật nhanh trong sự ẩm ướt

của cơn mưa cuối tháng Mười một.

“Về rồi đấy à.”

“Ừa, ông dậy rồi hả?”

Kotaro đang cột miệng bao rác khổng lồ trong căn phòng buông rèm kín mít. Phòng có thùng rác chứ chẳng phải không, nhưng hắn toàn tổng tất tẩn tất vào túi đựng rác dung tích bốn mươi lăm lít rồi vứt bừa trong gian bếp.

“Ăn cơm chưa?”

“Tôi ăn trên chỗ làm rồi.”

Có vẻ Kotaro vừa ăn cà ri đóng gói, vì tôi thấy đĩa còn dính sốt cùng cái muỗng bạc to tướng đang để trong bồn rửa chén. Bình thường, hai đứa chúng tôi cũng chẳng mấy khi nấu nướng mà chỉ thay phiên nhau mua gạo về, một lần nấu gần hai miệng lon để sẵn, đồ ăn kèm phần lớn là các món đóng bịch sẵn hoặc thức ăn mặn mua ở siêu thị.

“À mà này.”

“Tôi để tóc đen cắt ngắn nhìn bánh quá đúng không.”

Kotaro cắt tóc ngắn đến độ phần tóc quăn đã chẳng còn bóng dáng. “Ờ cũng được”, tôi nói, đoạn lấy thịt lợn ba chỉ từ trong túi siêu thị ra. “Ừm”, Kotaro nhận lấy và đáp cụt lủn. Chúng tôi hay trữ sẵn trong tủ lạnh những món chỉ cần xào qua đã có bữa ăn ngon lành, điển hình như thịt lợn, hành tây, kim chi, trứng, xúc xích cá. Ngoài ra phải kể đến sốt thịt nướng kèm mayonnaise, bột cà ri và nước tương chấm mì^{1*}. Đối với đám thanh niên ở một mình lại gà mờ trong chuyện bếp núc mà nói, những gia vị này chẳng khác nào những món bảo bối thần kỳ.

*Mentsuyu (めんつゆ) là một hỗn hợp nước chấm của Nhật chuyên dùng để ăn chung với mì soba hoặc udon, pha từ nước dùng, xì dầu, rượu gia vị và đường.

“Tôi tưởng hôm nay ông ngủ vùi cả ngày chứ.”

“Ban đầu cũng tính vậy, ai dè nhậu nhẹt xong, chẳng hiểu sao cả đám cao hứng thẳng tiến đến tiệm cắt tóc luôn.”

Tôi không thể nào mừng tượng lại quả đầu xoắn xù màu nâu ánh bạc

của hắn nữa rồi. Mái tóc đen nhánh giản dị lúc này gần như hòa làm một cùng căn phòng đơn sắc không chút đồ đạc thừa thãi.

“Rồi ông cũng cao hứng nhuộm lại tóc hả? Làm như nghỉ hè năm lớp Mười không bằng.” Nói đoạn, tôi đưa màng bọc thực phẩm cho hắn. “Bọc giúp tôi.”

“Bọn tôi uống liền từ từ đến 6 giờ sáng, sau đó đóng đô ở quán karaoke đến 10 giờ, rồi tổng tiến công vào tiệm cắt tóc khi vừa mở cửa. Trong lúc đợi người ta cắt, tôi ngủ say như chết. Tỉnh dậy mà giật cả mình. Hóa ra chẳng cần đặt lịch hẹn, mình trực tiếp đến yêu cầu là họ cũng cắt cho.”

“Bố tay, mấy người chỉ giỏi phá làng phá xóm”, tôi phá ra cười, Kotaro cũng tỉnh rụi đáp lại “Công nhận” như thể là chuyện của người khác rồi đưa lại cho tôi ba phần thịt lợn ba chỉ đã được quấn màng bọc đầu ra đấy. Trước khi cho hai trăm hai mươi gam thịt lợn vào ngăn đá, chúng tôi chia làm ba phần, mỗi bữa xào nấu một phần là vừa vặn.

“Nhưng tôi đã quyết định khi lễ hội trường kết thúc, tôi sẽ bắt tay vào tìm việc mà, tính ra cắt tóc ngắn bây giờ là chuẩn không cần chỉnh.”

“Hừm. Tìm việc à.” Tôi nhắc lại lời hắn.

“Thật ra đến tận hôm nay, tôi vẫn chưa đụng tay đụng chân vào bất cứ thứ gì dính đến tìm việc hết. Nên có gì chỉ tôi với nhé, Takuto.”

Vừa cất dọn những món đồ còn lại, tôi vừa trả lời nửa vờ “Rồi rồi.” Khi nhìn Kotaro với mái đầu ngắn cũn cỡn, lần đầu tiên trong tôi manh nha suy nghĩ, tên này mặc vest có khi cũng hợp.

Lò vi sóng để trên nóc tủ lạnh phản chiếu mái tóc đen chưa được cắt tỉa lần nào kể từ cuối tháng Chín của tôi. Phần tóc dài ra sau hai tháng khiến đường nét khuôn mặt tôi trở nên nhạt nhòa hẳn đi.

“À, suýt nữa thì quên,” tôi lôi chiếc khăn tay từ ba lô đặt dưới chân. Có cảm giác mùi đường của nước ngọt vị gừng bốc lên dù rõ ràng đó là điếu không thể, “quần áo dầm nhiều chưa?”

Mở nắp, tôi trông thấy quần áo bẩn đã chất đầy hai phần ba lồng giặt bèn thấy luôn chiếc khăn tay vào trong, “Ừa!” Kotaro thốt lên, vẻ mặt như

có đi đâu muốn nói. Lúc mới lên Tokyo, tôi chỉ chuyên trị sử dụng bột giặt, nhưng từ ngày được Kotaro mở mang, tôi chuyển hẳn sang hội những người dùng nước giặt.

“Takuto, ông gặp Mizuki hả?”

Giọng của Kotaro vang lên sát rạt bên tai. Hóa ra hắn đang đứng ngay cạnh tôi mà chúm mắt nhìn vào lồng giặt.

“Ờ, cũng chẳng phải gặp gỡ gì, do Mizuki cũng đến buổi biểu diễn hôm qua nên có chạm mặt. Từ lúc cô ấy về nước đến giờ, tôi mới gặp lần đầu. Nói vậy chứ hình như cô ấy mới về được vài hôm thì phải.”

“Cô ấy mặc vest đến cơ đấy!”

Kotaro bất thành hình lớn tiếng ngắt lời tôi. Đoạn hắn lôi một túi rác mới ra rồi bỏ bịch cà ri rỗng không vào trong.

“Tôi mong ít nhất trong buổi biểu diễn ấy thiên hạ cũng cho tôi gác chuyện tìm việc sang một bên. Đứng trên sân khấu mà còn thấy người mặc vest, tụt hết cả hứng.”

“Chắc Mizuki tích cực tìm việc lắm.” Tôi buông thõng một câu vô thưởng vô phạt trong khi tâm trí đang mãi lưu lạc nơi khác.

Mizuki có tham gia tụ tập đến sáng với mọi người không nhỉ? Liệu cô có uống nước ngọt vị gừng thay vì gọi rượu như mọi khi không? Nếu góp mặt, hết tăng một cô có cáo về như mọi khi hay không? Cô có ngẫ cùng bàn với Kotaro? Giáp mặt nhau sau gần một năm xa cách, hai người bọn họ có mở lời nói chuyện được với nhau không?

Kotaro loạt soạt đặt túi rác xuống. Túi bóng đựng mỗi gói cà ri rỗng tuếch rúm ró chổng chơ trên sàn.

“Mizuki vẫn khỏe chứ?”

Chẳng hiểu sao tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Đáp lại lời tôi, hắn nói:

“Cái khăn tay vừa nãy ông bỏ vào máy giặt ấy mà.”

Kotaro nhấn nút chọn “Chế độ tự động” của máy giặt. Phải đến tận lúc ấy, tôi mới nhận ra mình quên khuấy mất chưa ấn nút giặt.

“Là quà tôi tặng Mizuki lúc hai đứa còn quen nhau.”

Ừng ục, ừng ục. Nước sạch dần dần đổ đầy lồng giặt chứa đồng quần áo bẩn.

“Bất ngờ thật, hóa ra cô ấy vẫn dùng nó.”

Tôi cố nhớ lại biểu cảm của Mizuki khi không chút lưỡng lự đưa cho tôi chiếc khăn tay với câu nói “Cậu dùng cái này đi” nhưng đầu óc chỉ một mảnh trắng xóa. Có lẽ lúc ấy tôi đã không đủ can đảm nhìn kỹ khuôn mặt cô.

“Thôi, tôi ngủ chút nhé.”

Một tay gãi lưng sột soạt, Kotaro lấy tay còn lại đóng cửa đánh cạch. Tôi chợt thấy mình như thằng ngốc khi trưng ra thái độ thần nhiên thế này.

Rốt cuộc, phần bánh kem ly mua cho Kotaro chẳng được động đến mà bị nhét vào tủ lạnh. Lúc ở siêu thị, cái bánh trông ngon lành là thế, vậy mà bây giờ, lớp kem tươi chảy nhoe nhoét đã đông lại cứng ngắc, còn nước cốt dâu thì lênh láng đỏ lòe đỏ loét đến rợn người.

Tôi định bụng sẽ nói những câu đại loại như “Ban nhạc ông làm tốt lắm” hoặc “Hôm qua ông diễn rất tuyệt”, rồi đưa cho hắn phần bánh. Nhưng từ lúc nhìn thấy mái tóc đen trông rất hợp ấy của hắn, tự dưng tôi lại chẳng làm được như dự định.

Dự báo thời tiết cho biết ngày mai sẽ nắng đẹp. Tối nay, đợi đến khi mưa dứt hẳn rồi phơi đồ, có lẽ khăn tay của Mizuki cùng đồng quần áo bẩn sẽ khô cong.

 trường Đại học Miyama có hai cơ sở. Hai năm đầu tiên, sinh viên sẽ học tại cơ sở ở khu vực khá hẻo lánh dù vẫn nằm trong địa phận thành phố, một nơi cố lắm cũng chỉ vớt vát được bằng lời khen “Không khí trong lành”. Y như rằng, đám sinh viên tỉnh lẻ một mình xa nhà bị vỡ mộng, đưa nào đưa nấy đầu ca thán về việc đi lại bất tiện và cái sự chẳng ra dáng Tokyo chút nào. Sau đó, lên năm ba, sinh viên mới được chuyển cơ sở, đó cũng là thời điểm tôi bắt đầu ở chung với Kotaro.

Cơ sở của trường mà sinh viên từ năm ba theo học tọa lạc gần sát trung tâm thành phố. Nói cách khác, nếu nhắm trọ ở gần trường để tiện cho việc đi học thì mặc nhiên tiền thuê nhà sẽ cao chót vót. Cứ ngẫm đến khoản tiền đặt cọc, cả phí chuyển nhà, tiền cảm ơn^{1*}, tôi chỉ muốn chọn chỗ rẻ chùng nào hay chùng nấy. Tuy vậy, sau hai năm ở một mình, kết quả tôi gặt hái được là danh sách “Những điều kiện nhất quyết không nhượng bộ” ngày một dài ra, khiến cho những chỗ trọ trong phạm vi lựa chọn giảm đi khá.

* (Reikin – 礼金) Đây là một tập quán cũ của Nhật, khi thuê nhà, người trọ sẽ gửi chủ nhà một khoản tiền (giá trị tầm một, hai tháng tiền thuê) để cảm ơn việc chủ nhà đã cho mình thuê.

Thời điểm đó, dùng dằng mãi vẫn chưa chọn được nơi trọ mới để chuyển tới, tôi và đồng giầy tờ tài liệu nhà cho thuê trải đầy bàn ăn trong căn tin đang thi gan lờm nguýt nhau. Bởi vậy, tôi hoàn toàn không để ý thấy Kotaro đang toe toét tiến lại từ phía đối diện.

“Chào Takuto.”

“Chào”, mới nghe giọng đã biết là Kotaro, tôi chẳng buồn ngẩng lên mà chỉ giơ tay phải lên chào.

“Tôi bảo, hai đứa mình ở chung không?”

“Đẹp.”

Tôi bắn ra câu trả lời với tốc độ nói chuyện thường ngày của hai thằng,

Kotaro ngệt ra trong một khắc “Hả?”. “Tôi không hợp ở với người khác”, vẫn không ngừng đầu lên, tôi nói chắc như đinh đóng cột. “Này này, trước khi từ chối thì phải nghe người khác nói đã chứ.” Kotaro tỉnh rụi ngồi xuống chiếc ghế trước mặt tôi. Tay phải của hắn cầm điện thoại, lưng đeo hộp đàn ghi ta to tướng. Tôi vẫn nhớ khi nhìn sợi dây lòng thông từ cổ chiếc áo khoác lờ lợt của hắn, tôi đã nghĩ thầm trong bụng rằng, hơn hai mươi tuổi đầu mà vẫn hợp với dạng quần áo như vậy chắc chỉ có mỗi tên này thôi.

Kotaro ngang nhiên đặt điện thoại và xòe lòng bàn tay lên trên đồng hồ rơi như muốn che đi những thông tin về nhà cửa tôi đang đọc.

“Nhớ lại xem, tụi mình cùng học lái xe trong trung tâm đúng không?”

“Ờ đúng.”

Nếu bỏ qua việc phải dậy từ tờ mờ sáng, nước bồn tắm nóng rẫy với đồ ăn dỡ ẹc, phải công nhận khoảng thời gian cùng ba tên bạn chung lớp đại học sinh hoạt trong trung tâm đào tạo lái xe^{2*} vào kỳ nghỉ hè năm hai quả thật rất vui. Ở trên núi vào mùa hè, vồn vẹn hai tuần mà thời tiết thay đổi đến chóng cả mặt, lúc nóng lúc lạnh, chiếc áo khoác làm bằng vải sợi tổng hợp trơn nhẵn chẳng khác nào vị cứu tinh với tôi.

* Đây là một dạng trung tâm dạy lái xe của Nhật Bản, trong đó các học viên sẽ ở lại trung tâm một thời gian để tập trung vào việc học lái xe. Dạng học kiểu này rất được ưa chuộng bởi giới trẻ Nhật do thời gian khá ngắn (hai, ba tuần), mức phí tương đối rẻ, còn là cơ hội để đi chơi và làm quen bạn bè mới.

“Rồi tụi mình ở chung phòng suốt hai tuần còn gì.”

“Đúng.”

Nơi nội trú chia hai người một phòng, nên lúc di chuyển từ nhà ga đến chỗ ở, trên xe ngồi với ai thì sẽ chung phòng với người ấy. Điêu này để tránh cho đám thanh niên bọn tôi khỏi cãi cọ.

“Hai tuần đấy tụi mình ở cũng thoải mái mà đúng không?”

“Vậy hả?”

Tôi bèn lục lại ký ức về khoảng thời gian ấy.

Tôi nhớ mang máng ở với Kotaro cũng không có gì khó chịu, ngoại trừ việc hắn ta bật nhạc bằng iPhone hơi to một chút, nhưng thật ra đi đầu này cũng chẳng thành vấn đề. Tôi sẽ tranh thủ lúc hắn đi vệ sinh mà hạ âm lượng xuống, thế là xong. Đến giờ tôi còn nhớ như in mình đã thẫn thờ có lẽ tai của Kotaro cũng chẳng nhạy cho lắm, bởi hắn hoàn toàn không hay biết nhạc đã bị chỉnh lại.

“Thêm một điểm chung là hai đứa mình không hút thuốc.”

“Ờ ha.”

“Lúc không có chuyện để nói, đôi bên cũng chẳng ngượng nghịu.”

“Cũng đúng.”

“Thôi mà anh giai, hai đứa mình sẽ cơm lành canh ngọt cho coi.”

Rồi, điện thoại rung một hồi ngắn báo tin nhắn, xem như đã thay tôi cắt ngang cái giọng đờng bồng của Kotaro nên tôi chẳng ngại ngần mà lơ luôn trò đùa ấy.

Từ dạo tôi trở thành sinh viên, màn hình điện thoại di động càng ngày càng to. Dẫu không muốn thấy, những chữ hiện lên trên màn hình vừa sáng lên đã đập vào mắt.

[Tanabe Mizuki SMS/SNS]

“Ban đầu nghe tin phải ở nội trú đến hai tuần, tôi cứ nghĩ chuyện này ít nhiều sẽ mệt lắm đây. Ấy không phải do ở với ông, mà với ai cũng vậy cả. Thì đấy, phòng chẳng có màn hình ngăn hay gì mà. Nào ngờ, hai đứa mình không một lần cãi cọ, bản thân tôi thấy lúc ấy vui khủng khiếp.”

Những lúc ở trong phòng, Kotaro lôi cuốn Jump cũ để trong nhà ăn ra đọc đi đọc lại. Hắn đọc luôn cả mục bưu thiếp độc giả đăng, rồi lôi dăm ba câu nhảm nhí ra ngêu ngao với tôi.

Thành thật mà nói, sau hai năm sống một mình, dần dà tôi cũng thích việc có thêm một ai đó trong cuộc sống tẻ nhạt cứ bình bình trôi qua của mình. Song tôi không tính tới chuyện ở với người yêu bởi khi đó sẽ phải gánh cả mớ trách nhiệm và áp lực trong từng hành động, còn nếu ở với thằng bạn đực rựa biết rõ tính nết nhau thì đúng là thú vị thật.

“Vả lại, ông không thấy sở thích của tui mình ăn rở à. Tôi chơi trong ban nhạc, ông đóng kịch. Nhịp điệu sinh hoạt sẽ hao hao nhau, đúng chứ?”

Hình thức dấu khác nhau, song chúng tôi vẫn có một điểm chung, đó là cùng biểu diễn trên sân khấu. Hơn nữa, cả hai thằng đều là cú đêm ngủ ngày.

Tuy nhiên, tôi là một kẻ theo chủ nghĩa hiện thực, hành động theo cảm tính không nằm trong từ điển của tôi.

“Ông nghĩ lại đi, lúc đó chúng ta không phải lo chuyện chùi nhà vệ sinh, bồn tắm, cũng không phải nấu nướng, dọn dẹp, nên mới vui vẻ như thế.”

“Hừm hừm hừm...” Kotaro bông đùa ngân nga trong miệng bài gì đó trong lúc trả lời tin nhắn. Có vẻ phát ngôn của tôi không chạm tới đích r ấi.

“Nghe này, tôi chẳng bao giờ mó tới chuyện bếp núc, rác tr ữ cả đồng mới v ứt, khi đi tắm sẽ v ứt kính áp tròng dùng một ngày nên thỉnh thoảng ống nước thải lại bị tắc đấy.”

“... R ấi r ấi! Thế nào cũng được! Quan trọng là phòng trọ cho hai người giá sẽ rẻ hơn!”

Vòng vo tam quốc một h ầi, Kotaro đã chịu huých toẹt ra lý do thực sự. Hắn lôi một xấp tài liệu ra từ trong cặp. “Một mình thuê trọ ở khu g ần nhà ga tốn nhi ều ‘lúa’ lắm, ông cứ thử xem xét mấy chỗ này cũng có mất mát gì đâu?”

Quả thật nếu có thể cân nhắc những chỗ cho thuê g ồm hai phòng trở lên thì phạm vi lựa chọn sẽ rộng ra rất nhi ều. Hơn nữa, theo như xấp thông tin này, tính sơ tôi thấy ti ền thuê trọ chia đôi cũng không cao như mình nghĩ.

Mặc dù ngoài miệng chê bai dè b ỉu, song thật kỳ lạ là trong đầu tôi lại có thể tưởng tượng dễ dàng cảnh hai thằng sống chung với nhau. Có lẽ lắm lúc tôi sẽ phải nhức đầu với tính cách cứng đầu cứng cổ của hắn, và ngược lại, người như Kotaro sẽ không tránh khỏi khó chịu chút đỉnh trước cái tật hay lo cổ hủ của tôi.

“Sao nào, vụ này nghe cũng ngon ăn đấy chứ? Chỗ này hai phòng, một gian bếp, nhà vệ sinh và nhà tắm riêng, phòng riêng cũng rộng rãi, ti ền thuê

nhà cửa đôi thì cũng không quá mắc. Khoảng cách tới ga hơi xa một chút nhưng mua xe đạp là gạo xay ra cám ngay.”

“Làm như đi nhậu mà cửa đôi với chả cửa ba.”

Tôi nhớn miệng cười, ngược mặt lên khỏi xấp giấy, chiếc áo khoác lòa loẹt của Kotaro bỗng đập ngay vào tầm mắt. Trước ngực áo là hình quốc kỳ Anh to tởm chẳng cùng dòng chữ “TICKET TO RIDE” phá cách.

Nhìn nó, bất giác tôi có suy nghĩ, “Thôi, thế cũng được.”

Đối với tôi, đó là một khoảnh khắc vô cùng hiếm hoi. Nếu không bị một tên dai như đĩa như Kotaro lôi kéo thì dám chắc, cả đời tôi sẽ chẳng chung phòng với ai bao giờ. Thôi thì xem như đây sẽ là tấm vé cho tôi có cơ hội tiếp cận những thứ xưa nay chưa từng trải nghiệm cũng được.

“Để tôi suy nghĩ.”

Tôi chưa kịp dứt lời thì điện thoại của Kotaro lại rung lên. Lần này lâu hơn. Rừ, rừ. Không phải tin nhắn đến mà là có người gọi tới. “A, cậu tới rồi hả? Ờ để coi, tớ đang ngồi trong góc nhà ăn với Takuto.” Đôi mắt tôi bắt được bóng dáng Mizuki lúc này đang đứng ngay lối ra vào của nhà ăn phía sau lưng Kotaro, tay áp điện thoại lên tai, đầu ngó nghiêng xung quanh. Sau đó, như một lẽ dĩ nhiên, ba người chúng tôi ăn trưa cùng nhau. Đó cũng là lúc tôi nghe Kotaro kể chuyện hấn và Mizuki học chung một lớp, hai bên bắt đầu qua lại chừng một tháng trước. Miễn cưỡng đưa miếng cà chua cắt tư đã nguội ngắt vào miệng, tôi hồ hững hờ à ra vẻ bất ngờ, Kotaro ngồi trước mặt nở nụ cười xấu hổ. Tôi chợt nghĩ, dạo trước lúc tôi nêu cảm nhận sau khi đi xem buổi biểu diễn của hấn về, Kotaro cũng có nét mặt như vậy. “Hả, vậy mà tớ cứ tưởng cậu kể với Takuto rồi.” Mizuki dùng giấy ăn lau khóe miệng rồi thản nhiên chuyển phần đậu Hà Lan cô chúa ghét qua đĩa của Kotaro.

 hải thu xếp trả lại khăn tay sớm mới được.

Nằm ườn trên chiếc ghế lười cỡ khủng mà Kotaro vô cùng tự hào, tôi nhìn chiếc khăn đung đưa ngoài lan can. Chiếc ghế lười nh ấ hạt xộp êm ái, có thể thay đổi thành nhiều hình dạng, ngất nổi kích thước quá lớn, lúc người ta giao tới phòng trọ, tôi suýt thì ngã bổ chửng. Nhưng không thể chối cãi ghế ng ấ thoải mái cực kỳ, ai đến chơi cũng thích mê.

“Anh Takuto chọn phụ kiện tinh tế ra phết.”

Hôm qua, lúc đang ng ấ trong phòng nghỉ ở chỗ làm thêm, một cô bé đồng nghiệp đã nói như vậy khi trông thấy chiếc khăn tay.

“Hả?”, tôi ngẩng mặt lên đúng lúc cô bé làm chung vừa bước vào phòng nghỉ, tay ôm đĩa mỳ Ý cho nhân viên. “Kia kìa”, cô chỉ vào chiếc khăn tôi mang theo.

“Nếu em nhớ không l ần, chỉ có cửa hàng mang tên Aoyama gì đó mới bán loại khăn mùi soa này thôi. Mà đây còn là phiên bản giới hạn nữa. Thấy bảo nhiều người trưởng thành dùng nó để thể hiện đẳng cấp của mình đấy.”

Trước đây có l ần cô bé tự tiện dùng khăn của chị gái, thế là bị người chị rượt đánh cho một trận, cô bật mí cho tôi giai thoại ác liệt của hai chị em nhà cô r ấ nhấn nhá ăn phần mỳ Ý sốt kem cà chua của mình. Phần mỳ trên cái đĩa sâu lòng chẳng nhiều nhận gì, vậy mà l ần nào ăn, cô nhóc này cũng chừa lại một chút.

“Mà đây không phải thiết kế cho nam giới, đúng không anh?”

“À cái này không phải của anh. Có người cho anh mượn.”

“Ồ”, có vẻ bao nhiêu hứng thú trong tích tắc đã bốc hơi, cô bé đồng nghiệp bắt đầu rắc phô mai parmesan lên mỳ. “Nếu vậy, anh nên giặt sạch sẽ r ấ sớm trả lại cho người ta thì hơn. Em nghĩ người đó cũng đang mong anh trả lắm đấy.”

“Thật hả?”

“Thật chứ đùa à.”

“Trả lời kiểu lầy lõm gì đấy.” Tôi cười nhưng cô bé không để ý, mãi quần mỳ quanh đĩa và lướt mắt xem tạp chí thời trang. Có khi chiếc khăn tay này cũng xuất hiện trong những cuốn tạp chí thời trang như vậy cũng nên. Bất giác tôi mừng tượng ra những cụm từ như phụ kiện dành cho người trưởng thành, hợp với áo vest, vân vân. Nếu có thấy những món đồ ấy trên tạp chí, tôi cũng chẳng bao giờ lết xác ra tiệm mua, từ thuở cha sinh mẹ đẻ, tôi vốn đã không phải kiểu chạy theo xu thế như thế rồi.

Chiếc khăn tay được giữ chặt bằng kẹp quần áo đang phấp phới đung đưa. Cứ tưởng mặt chính diện đang quay về phía tôi thì ngay lập tức, nó đã lật sang mặt trái, chẳng khác nào một cô thiếu nữ kiêu kỳ. *Trả hay không trả thì cũng đưa ra quyết định nhanh đi*, tôi có cảm giác chiếc khăn như đang cảm rằm với mình, chỉ là không hiểu sao lời nhắc nhở ấy lại vang lên với giọng nói của cô bé chung chỗ làm.

Theo thiết kế nhà, chỉ có thể ra ban công từ phòng của Kotaro. Vậy nên, mỗi lần muốn phơi phóng hay thu quần áo, bắt buộc phải ra vào phòng hắn. Còn vị chủ nhân căn phòng này, khi đưa mấy đầu ngón tay lên xoa mái tóc ngắn cũn đã phán “Mới cắt tóc xong, gặp người khác ngại lắm” nên đã đi làm thêm từ sáng sớm. Hắn đang là giáo viên ở trung tâm nên thể nào cũng bị học sinh chọc ghẹo cho xem.

Cảm ơn anh Kotaro đã luôn tích cực đóng góp cho câu lạc bộ

Nằm ườn trên chiếc ghế lười nhồi hạt, tầm mắt của tôi ngang với bức thiếp để trên bàn tròn.

*Hội trưởng tuyệt nhất quả đất!

Em muốn bám càng anh Kamiya nữa nữa cơ...

Đi karaoke với anh Kotaro cứ như lạc vào chiều không gian khác ấy

Em sẽ mãi thích OVERMUSIC. Các anh đừng từ bỏ âm nhạc nhé!*

Ngay chính giữa những dòng chữ như xoắn tròn ốc là tranh vẽ Kotaro với nụ cười rộng đến mang tai, trong một khắc, do ánh đèn phòng phản chiếu mà tôi không thấy rõ được bức tranh. Ngắm đi ngắm lại, những thứ

thế này mà không khoe nỗ lực với những người xung quanh thì đúng là phí của trời. Làm vậy mới khoe trọn được vẻ lấp lánh của món quà ấy. Đối với những kẻ không có đầu óc tưởng tượng thì còn cơ hội nào tuyệt vời hơn thế, bọn họ sẽ đem thứ này lu loa lên mạng cho cả bàn dân thiên hạ đều biết. Để kẻ khác nghĩ mình đã cố gắng nhiều đến mức này, được yêu quý đến nhường này, loại người ấy nhất định sẽ đăng tải khoe khoang cho bằng được.

Và ưu điểm của Kotaro là hắn rất có óc tưởng tượng. Tôi đoán ắt hẳn hắn đã chơi hết mình trong buổi ăn nhậu với câu lạc bộ và hạnh phúc đến phát điên khi nhận được những lời lưu bút này. Chắc hẳn cũng đã chụp cả đồng hình lẳng đọng toàn bộ thanh xuân. Nhưng người như hắn không bao giờ đăng tải lung tung những điếu ấy lên mạng. Nếu có chẳng nữa, hắn cũng chỉ gửi riêng cho những người cùng chung tiếng nói và cảm xúc ấy với hắn mà thôi.

Kotaro thuộc dạng người khi nhìn thấy những kẻ rõ ràng chẳng thân thiết gì mà viết những câu đại loại như “Bạn bè tốt nhất quả đất!” hay “Yêu lắm, cảm ơn mọi người!”, chỉ trong nháy mắt hắn đã có thể tưởng tượng rõ nét khung cảnh lủi thủi cô đơn của bọn họ.

Tôi chợt nhận ra mình đang vô thức vươn tay về phía điện thoại như có lực hút. Đoạn tôi lục tìm trong danh bạ số điện thoại của Mizuki.

Ốc tưởng tượng. Ốc tưởng tượng.

Nếu là Ginji, ngay khi nhận được lưu bút của mọi người, tôi dám cá trăm phần trăm gã sẽ khoe khoang nỗ lực. Nhưng mục đích thật sự chẳng phải để trân trọng kỷ niệm quý giá ấy mà nhằm vin vào chúng để vỗ ngực tự xưng mình là một kẻ được yêu mến đến thế nào.

Không biết tấm lưu bút gã nhận được lúc rút khỏi đội kịch Planet ra sao rồi. Liệu gã có tính trưng bày nó ở vị trí trang trọng nhất trong phòng như thế này không?

Tự lúc nào người tôi đã lún sâu vào ghế lười đến mức thiếu đi đầu chạm xuống sàn nhà, và tôi cảm giác mình chẳng còn sức mà đứng lên khỏi đây

nữa.

“À, ừm, thực ra là vậy.”

Tôi nghe tiếng Mizuki khúc khích cười ở đầu dây bên kia.

“Hả?”

“Takuto ơ, đợi chút, đợi chút thôi nhé.”

Tôi chỉ gọi điện thoại để nói muốn trả lại khăn tay, nhưng có vẻ Mizuki đang giữa cuộc vui ở đâu đó thì phải. Qua điện thoại, tôi nghe thấy cả tiếng cô rảo bước rời khỏi chỗ ấy.

Pính poong.

Âm thanh đinh tai nhức óc đột ngột réo vang, lớn đến độ như một cú tấn công trực tiếp vào hệ thần kinh vận động của tôi, một kẻ lúc này đang ngập người trong ghế lười. Cứ khi nào chuông cửa vang lên, tôi lại phải trải qua một hồi thất kinh như này.

“Ra đây, ra đây.” Tôi lồm cồm bò dậy rồi chạy ra khu chiếu nghỉ. Ấy chết, đang nghe điện thoại, tôi sực nhớ, lúc mở cửa ra đã thấy Mizuki đứng ngay bên ngoài.

“Ừa.”

“E he he, bất ngờ chưa.” Mizuki cười tinh nghịch. “Bạn tớ sống ở tầng trên. Vừa đến đây chơi thì Takuto gọi tới nên tớ chạy xuống xem cậu có nhà không.” Cô không còn áp điện thoại lên tai nữa.

Trong bộ áo nỉ chui đầu, cặp kính to cộ, râu thì chưa cạo, tôi đứng ngây ra như trời tròng, chiếc điện thoại đã ngắt tín hiệu từ lâu vẫn dính cứng bên tai.

Cách bố trí các phòng ở tầng phía trên giống hệt tầng chúng tôi. Chỉ khác ở chỗ đồ dùng và vật dụng nơi này ngăn nắp và chỉnh chu hơn. Tôi chợt ngộ ra hai thằng chúng tôi đúng là cùng một giuộc lộn xộn bừa bãi, bảo sao mà sống được với nhau.

“Mời khách quý vào nhà. Ấy nhần, cũng chả phải nhà tớ.”

Mizuki có vẻ tươi tắn hơn thường ngày, hôm nay cô cũng mặc bộ vest vận khi đi phỏng vấn.

“Takuto, ông xem này, phòng bố trí y chang bọn mình luôn! Cơ mà chuyện ấy là đương nhiên nhỉ.”

Kotaro sải chân bước vào phòng, nụ cười nhả nhở trên mặt. “A, chào mọi người! Đây là bánh kẹo, nước trái cây và bia tớ mua ở cửa hàng tiện lợi.” Dứt lời, hắn loạt xoạt mở túi nylon thì có một giọng nói lạ vọng ra từ bên trong, “Trời ạ, các cậu bày vẽ làm gì.”

“À, tớ trả lại cậu cái này.”

Thấy tôi chìa khăn tay ra, Mizuki nở nụ cười, “Ồ? Cậu giặt nhanh thế.” Chiếc khăn tay kiểu cách xuất hiện cả trên tạp chí như vậy quả rất hợp với bộ vest xin việc của cô.

Chừng một tiếng đồng hồ trước, Mizuki đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà tôi với nét mặt vui không để đâu cho hết. Tôi chỉ biết đáp lại lời kể “Trời đất run rủi thế nào mà nhà bạn tớ lại nằm ngay tầng trên đây” của cô bằng một câu “À, vậy hả” nhạt như nước ốc, song cô không để tâm đến thái độ lúng túng hơn cả gà mắc tóc của một thằng mặc áo nỉ là tôi mà tiếp tục liên thoắng. “Bọn tớ đang cùng nhau bàn bạc chiến thuật đi xin việc sao cho hiệu quả,” đang nói giữa chừng, chợt cô reo lên “A!” đôi mắt mở to như vừa nhớ ra điều gì đó.

“Hay Takuto tham gia luôn nhé?... Tụi mình ai cũng đang xin việc cả mà.”

“Được thôi”, tôi buột miệng đáp mà không nghĩ ngợi gì nhiều. Sau đó, tôi phóng xuống nhà rửa mặt và cạo râu. Tuy không phải dạng râu tóc rậm rạp, nhưng tôi để ý dạo gần đây râu mọc nhanh hơn hẳn.

Trong cái từ “tụi mình” cô thốt ra lúc nãy chắc chắn bao gồm Kotaro. Hay nói đúng hơn, tôi có cảm giác không phải “bao gồm” mà vì muốn gộp cả hắn vào nên cô mới sử dụng từ này.

“Mấy em học sinh nữ khen tôi để tóc đen ngầu ời là ngầu đấy nhé!” Đúng lúc đó, trùng hợp thế nào Kotaro vừa đi làm về, hớn ha hớn hở khoe, “Ừa, sao ông thay đồ rồi. Sắp sửa đi đâu phỏng?” Nhìn ra màn trời ngoài khung cửa sổ đang dần tối, Kotaro làm mặt nghi ngờ, nhưng sau khi nghe

tôi giải thích đầu đuôi, hẳn mau lẹ, “Vậy để tôi mua gì đó lên ăn, ông lo sửa soạn cho xong đi”, rồi lật đật chạy đến cửa hàng tiện lợi gần nhất.

Kotaro nhanh nhẩu quá, thành ra tôi không kịp nắm bắt thay đổi trong biểu cảm của hắn. Song giờ nghĩ lại, biết đâu chừng hẳn ba chân bốn cẳng ra cửa hàng tiện lợi là nhằm che giấu sự dao động khi ấy.

“A, tớ thích loại bánh này lắm.”

Một cô gái tôi không quen lên tiếng từ trong góc phòng.

“A, tớ cũng vậy! Ngon bá cháy luôn nhỉ!”

Tôi cũng nhảy vào cuộc tán gẫu đầy lịch sự và khách sáo của hai người.

“Lưỡi tên này cùi bắp lắm nên nếu lỡ mua trúng món gì dở thì mọi người thông cảm nhé.”

“Ê tên kia, đúng lúc người ta tìm được điểm chung với nhau thì đừng có nhảy vào phá đám chứ!”

“Đến nhà người khác mà vẫn lảm đi ầu, cái tên này...”

Cô bạn của Mizuki nhẹ nhàng cười ha ha. Cô ăn vận khá giản dị với chiếc áo len mỏng và quần jean. Có lẽ trong lúc tôi và Kotaro lôi các thứ ra chuẩn bị, cô đã kịp thay bộ vest thành bộ đồ mặc ở nhà.

“Không sao đâu, lưỡi tớ cũng cùi bắp lắm.”

Cô nói rồi ngược nhìn hai đứa chúng tôi và cười toe, “Ấy chết, nói vậy bất lịch sự vẫn hoàn bất lịch sự nhỉ.” Khóe miệng cô nàng này cong thật, tôi thầm nghĩ.

“Mà xin lỗi cậu nhé, bọn tớ đột ngột kéo tới...” Vừa nói đến đó thì tôi chợt dạ, thế này có khác nào đang trách cứ Mizuki vì đã mời hai đứa tôi đâu kia chứ, song cô bạn ấy chỉ nhún miệng cười, “Không đâu, đừng khách sáo”. Câu nói ấy đã cứu tôi một bàn thua trông thấy.

“Cả bọn đều đang đi tìm việc như nhau nên tớ mong còn chẳng kịp. Càng có nhiều người hứng thú ở các lĩnh vực khác nhau thì lại càng thu thập được nhiều thông tin mà. Ngồi đi, ngồi đi.”

Nghe cô hối thúc, chúng tôi đặt mông xuống tấm thảm mềm mại thơm mùi nắng. Tất nhiên không có bóng dáng một cọng rác nào rơi vãi. Chủ

nhân nơi đây luôn nghĩ cho những người khách đến chơi nhà, so với cái phòng buộc phải ngã bệt xuống sàn gỗ của chúng tôi thì đúng là một trời một vực.

Căn phòng phía trên chúng tôi một tầng này có rất nhiều đồ trang trí nhìn giản dị nhưng vô cùng trang nhã, đúng là phòng của con gái có khác. Những bức hình đính ngay ngắn trên bảng ghim, những tờ tạp chí lá cải nước ngoài sắc sỡ được xếp đặt như nhằm tạo điểm nhấn cho nội thất, toàn những thứ chẳng bao giờ thấy ở phòng con trai. Từ giường đến kệ sách, từ ti vi đến bàn kính, không một món đồ nào lờ lợc, tất cả gọn gàng ngăn nắp đến độ dù đột ngột có hai tên con trai lần đầu gặp mặt đến nhà, chủ nhân vẫn có thể mời vào hết sức tự nhiên.

Trên bàn kính, một tờ giấy mới tinh ánh lên trắng sáng. Và ở góc phải phía trên trang giấy là hình Mizuki đang mỉm cười trong cái khung be bé. Bức ảnh chụp cô mặc bộ vest cùng mái tóc rẽ ngôi chỉnh tề dù căn chỉnh to nhỏ ra sao đâu chỉ giữ một nét biểu cảm giống nhau. Mizuki nào cũng nhìn thẳng vào chúng tôi từ trên trang giấy.

“Tớ và Rika quen nhau trong một buổi giao lưu du học sinh. Cậu ấy học khoa Ngoại ngữ, chuyên ngành Giáo dục Quốc tế.”

“Trời, đâu óc sáng láng dữ!”

Khi tên của chuyên ngành có điểm sàn cao nhất trường tôi vừa được xướng lên, chúng tôi bất giác trầm trồ

“Tớ là Kobayakawa Rika. Hân hạnh làm quen với các cậu.”

“Hân hạnh làm quen với cậu.” Kotaro ngân dài chữ cuối ra và mau mắn chuyển sang ngã khoanh chân cho thoải mái. Tôi cũng bắt chước làm theo.

“Tớ tên là Kamiya Kotaro. Trong tên có chữ Thần với chữ Quang^{1*} nhưng tớ là một người siêu bình thường. Còn tên này là bạn cùng lớp đại học từ hồi năm nhất với tớ, hiện hai đứa đang chung một mái nhà.”

* 神谷光太郎: Kamiya Kotaro. Chữ Thần: 神 trong thần thánh, chữ Quang: 光 trong sáng chói.

Kotaro hít cảm về phía tôi. Cây gậy mang tên giới thiệu bản thân được

cầu thả vút qua tôi.

“À, còn tớ là Ninomiya Takuto. Mong cậu giúp đỡ nhé. Ờ...” Theo suy nghĩ cá nhân của tôi, tự giới thiệu luôn khó hẳn kinh khủng. “Tớ học khoa Xã hội học, cùng khoa với Mizuki và Kotaro.”

“Takuto còn đóng kịch nữa, mà diễn rất hay nhé. Phải chi giờ cậu ấy vẫn còn diễn nhỉ, tớ rất muốn đi xem với Rika.”

“Nói vậy thì phải nhắc tới việc tên này tham gia một ban nhạc nữa chứ.”

Nhờ trả gậy về phía Kotaro, tôi nhanh chóng khép lại câu chuyện về bản thân. Quang cảnh nhìn từ sân khấu chợt nhen nhóm ẩn hiện trong ký ức tôi.

Đứng trên sàn diễn có thể nhìn rõ mặt của khán giả ngoài sức tưởng tượng. Đôi mắt Mizuki ngược lên nhìn tôi từ hàng ghế phía dưới vẫn hết như cái ngày đầu tiên tôi nhìn vào chúng. Vẫn là đôi mắt trong veo đã khen rằng tôi rất tuyệt vời kia.

Phụt, tiếng khui lon vang lên. Kotaro chưa gì đã định uống bia.

“Hồi du học, Mizuki cũng thực tập ở bên đó đúng không. Mỗi người một kinh nghiệm khác nhau tụ họp về đây thế này, thú vị thật. Cảm giác như tổng bộ tác chiến tìm việc ấy.”

Hai từ “Du học” và “Thực tập” phối hợp hết sức ăn ý với nhau trên Entry Sheet^{2*} của hai người bọn họ. Tôi có cảm giác những con chữ ấy chợt lóe sáng chẳng khác nào ánh đèn pha của chiếc xe đạp băng băng chạy giữa đêm tối.

*Entry Sheet (エントリーシート, ES) là một trong những giấy tờ cần có khi xin việc ở Nhật. Khác với rirekisho (履歴書, mang nghĩa Sơ yếu lý lịch, CV) chủ yếu trình bày ngắn gọn kinh nghiệm làm việc, chứng chỉ, v.v... và theo mẫu chung, có thể mua ở ngoài thì Entry Sheet mỗi công ty mỗi khác, các câu hỏi thường xoay quanh nguyện vọng, công việc mong muốn, hướng đi sau này của người xin việc.

“Gì thế này?”

Nương theo hướng nhìn của tôi, Kotaro cũng nhìn lên bàn.

“Cậu viết luôn rồi hả? Gì mà sớm quá vậy?”

“Cái này ăy à, mẫu Entry Sheet để luyện tập tớ nhận được ở trung tâm

hướng nghiệp của trường mình đấy. Làm sớm thì ấm thân chứ có thiệt đâu mà sợ.”

“Ồ ồ...” Kotaro trăn trờ như thể đang nhìn ngắm một văn kiện cổ quý giá. Dòng chữ “Nộp đầu trúng đó! Đường tới ES tuyệt đỉnh” như đang uốn ngược đầy tự tin trên đầu tờ đơn.

“Tài liệu này tập hợp những thông tin công ty nào cũng hỏi. Vậy nên, bây giờ mình cố gắng tra chuốt câu trả lời cho thật hay, sau này cứ copy rồi sử dụng hàng loạt là được.”

Nghe lời đáp đầy kinh nghiệm của Rika, Kotaro há hốc “À à” với giọng điệu đầy cảm thán. Có lẽ trước giờ, đây là lần đầu tiên hắn được mục sở thị một sự chuẩn bị kỹ lưỡng cho công cuộc tìm việc như thế.

“Takuto, trước ông có làm mấy thứ kiểu này không?”

“Không, tôi không làm.”

“... Đáng ra tôi cũng nên soạn cái này phải không?”

Kotaro rầu rĩ nhìn tôi như tìm kiếm nơi bầu vịu, tôi bèn tìm cách nói giảm nói tránh hết mức. “Chắc, tôi nghĩ cũng không đến mức sống chết phải làm bằng được đâu. Nhưng không thể phủ nhận việc chuẩn bị trước câu trả lời cho những câu hỏi cơ bản rất quan trọng.”

Tôi gật gù, mắt vẫn đang nhìn vào phần viết trong khung đề “Học vấn” thì Mizuki nhoẻn miệng cười hùa theo “Đúng thế.” Phù, tôi thở hắt ra và phải đến khi ấy mới nhận thấy cả người mình đã cứng đờ nãy giờ.

“Chết thật, mọi người tích cực chuẩn bị bữa giờ rồi hả? Thôi rồi, tớ không biết tí tẹo tèo tèo gì về quy trình tìm việc hết. Hôm qua nhuộm tóc đen cứ tưởng là ngon ăn rồi.”

“Tôi thấy ông không cần xoắn quá lên đâu.”

Tôi lấy tờ đơn từ tay Kotaro.

“Nếu ông xác định sẵn từ bây giờ những điều mình sẽ nói trong buổi phỏng vấn, dẫu nói dối cũng không thành vấn đề, đến khi bước vào phỏng vấn, ông sẽ có thể nghĩ trong đầu chúng là sự thật... Bắt tay vào làm từ thời điểm này cũng không muộn đâu.”

Lời tôi nói dường như không lọt tai Kotaro. “Nói dối cũng được à? Lẽ nào lại vậy?” Hắn nhìn tới nhìn lui như bức xúc với đi đâu gì đó.

Trên tường có một bộ vest nữ tôi đoán là của Rika được mắc vào móc treo. Tôi nghĩ có lẽ nó đã được đem ra tiệm giặt ủi, bởi cả bộ đồ đang được bọc bằng nylon trong suốt.

“Tôi ngại phỏng vấn thế không biết. Nhìn vậy chứ thật ra tôi yếu bóng vía lắm.”

“Sao chưa đánh đã hàng thế kia”, đáp lại lời nói như an ủi của Rika, Kotaro lẩm bẩm “Cậu không biết đấy thôi”, đoạn hắn tuôn một tràng.

“Tớ chưa từng du học hay thực tập gì hết, phải nói là một trời một vực với các cậu. Xưa giờ học hành cũng chỉ làng nhàng. Nhiêu khi tớ nghĩ phải chi h ồi trước học khối Tự nhiên thì tốt biết mấy, nếu vậy hai năm nữa mới phải lo tới chuyện tìm việc, lại còn được trường tiến cử cái một. Một thằng học Xã hội lông ba lông bông như tớ chẳng có gì để nói trong buổi phỏng vấn cả.”

“Không có chuyện đó đâu. Nhỉ?” Thấy Rika tìm sự đồng tình ở mình, Mizuki mơ hồ gật đầu.

“Cho tớ xin hai chữ bình yên đi. Những người như các cậu bắn tiếng Anh như gió thế kia tức là đang sở hữu trong tay quân bài rất mạnh rồi, các cậu nói câu ‘không có chuyện đó đâu’ nghe chả thuyết phục tẹo nào, đúng không?”

Đến lượt tôi được c ầu viện. Tôi bèn ậm ừ trong miệng rồi nói li ều:

“Nhưng ông vẫn có thể phô ra cho người khác thấy những lá bài mình có là lá bài mạnh kia mà?”

Khoảnh khắc ấy, mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

“Quả thật, phỏng vấn giống như một trò chơi trong đó chúng ta đưa ra những lá bài mình có trong tay, song với mọi lá bài, ta chỉ chìa mặt úp. Tức là muốn nói dối bao nhiêu cũng được. Chắc, tất nhiên nếu lộ ra là dối trá thì coi như xong.”

Theo quan điểm cá nhân tôi, có hai lý do mọi người hay than tìm việc

rất mệt mỏi. Thứ nhất dĩ nhiên là chuyện thi trượt liên tục. Bị người khác từ chối hết lần này đến lần khác chẳng dễ chịu gì cho cam. Thứ hai, ta phải không ngừng nói về mình như một kẻ xuất chúng hơn người dù bản thân chẳng có gì ghê gớm. Chuẩn bị những tờ đơn ES mô phỏng này càng sớm bao nhiêu, thời điểm ta bắt đầu lừa dối bản thân mình càng đến chóng bấy nhiêu, rốt cuộc khi bước vào phòng vấn thực sự, cảm giác của ta với chuyện ấy đã tê liệt rồi.

“Tìm việc có khác gì chơi bài ăn gian nói dối^{3*} đâu. Miễn sao không lộ, có một mà nói trăm cũng được. Khi bị nghi ngờ, ta lại bảo con Một ấy là con Già. Nhưng nếu ngửa bài và lộ ra ấy là con Một thì coi như xong đời, không có bài trong tay thì không thể tham chiến được. Nói cách khác, đi phỏng vấn, không có mà chém gió thành một trăm là hỏng. Chắc chắn sẽ bị lật tẩy.”

* Đây là một trò board game rất phổ biến ở Nhật mang tên Doubt (ダウト) bắt nguồn từ trò đánh bài của phương Tây có tên Cheat hoặc I Doubt It. Trò này khoảng bốn đến sáu người chơi với luật khá đơn giản: từng người chơi thay phiên nhau đưa ra các lá bài theo thứ tự từ 1 (A), 2, 3... đến 13 (K) được lật úp, người nào hết bài nhanh nhất, người đó thắng. Điểm thú vị của trò này là do bài lật úp nên người chơi có thể nói thật hoặc nói dối về giá trị của lá bài, ví dụ đến phiên bạn phải ra lá số 8, bạn có thể dùng lá khác nhưng vẫn giả vờ là lá số 8. Khi nghi ngờ quân bài của ai đó là nói dối, bạn sẽ hô “Doubt” và lật lá bài đó lên. Nếu đoán đúng, người đưa ra lá bài dối trá sẽ phải gom những lá bài mọi người đã đánh về mình, nếu ngược lại thì bạn sẽ phải nhận.

“Ra vậy. Hóa ra giống trò ăn gian nói dối à.”

Kotaro gật gù ra chiều đã hiểu.

“Nhưng tôi chơi trò này dở tàn dở tệ, vậy có tạch không?”

“Mặc xác ông! Cứ ở đấy mà sợ bóng sợ gió một mình đi.”

Đây Kotaro lúc này đang sấn tới chỗ mình như chú cún ra, tôi mơ hồ cảm thấy đâu đó trong lòng có bóng đen bao phủ.

Có lẽ vừa rồi, tôi thốt ra những lời ấy hoàn toàn không xuất phát từ lòng tốt muốn đưa ra lời khuyên cho thẳng bạn. Mà chẳng biết chừng, tôi

chỉ muốn gieo vào đầu hai cô gái đang nắm trong tay những quân bài mạnh kia suy nghĩ rằng, bài của họ cũng chẳng ghê gớm đến mức ấy đâu.

Mizuki lo lắng nhìn tờ Entry Sheet để trên bàn.

“Mà này, mới đó mà đã gần qua tháng Mười hai rồi. Sắp sửa khởi động thật rồi.”

Nghe thấy lời của Rika, Mizuki gật đầu như đã lấy lại tinh thần. Trên lý lịch xin việc của cả hai người bọn họ, điểm số TOEIC được viết bằng những con chữ rất đậm.

Có vẻ cả hai người đầu đã chụp hình thẻ dùng khi đi xin việc. Hình đẹp thế này, dám chắc họ đã đi đến một studio chụp ảnh có cả dịch vụ trang điểm tóc tai. Chiếc bút chì khắc dòng chữ “Tìm Việc Thuận Lợi” hẳn là quà tặng họ nhận được từ studio ấy.

Tóc mái được rẽ ngôi chính giữa. Giữa hai phần mái là đôi mắt mở to không nao núng. Từ trong tấm hình màu được cắt theo kích thước quy định, Rika và Mizuki đang chăm chú nhìn tôi.

Những cặp mắt không chút băn khoăn, tràn ngập niềm tin vào tương lai của bản thân như vậy tìm trên đất Nhật này nơi nào cũng có. Chỉ vậy thôi đã khiến tôi cảm thấy tim mình đột nhiên thất lại.

“Mọi người ơi, tớ uống bia được không?”

Bất chợt, Kotaro đưa lon bia nhôm lên như nắm đấm, kéo tôi trở về thực tại.

“Nói này, nói này, có thật từ tháng Mười hai mình sẽ chính thức khởi động không? Sao tưởng tháng Tư mới phỏng vấn cơ mà?”

Kotaro lôi bia ra uống tự nhiên như ở nhà. Bất ngờ hơn cả, Rika cũng với tay lấy lon bia, nên tôi cũng vội làm theo.

“Là thế này, các trang web tuyển dụng sẽ bắt đầu mở vào ngày 1 tháng Mười hai. Vậy mới nói chẳng khác nào khởi động thực sự.”

Năm ngoái, vào thời gian các trang này vừa mở, sinh viên đang tìm việc trên toàn quốc ồ ạt đăng nhập vào web tuyển dụng khiến server bị sập, trong trường tôi mọi người cũng bàn tán ít nhiều về vụ này.

“Vớ lại, tớ và Mizuki đang tính nộp cho cả các công ty nước ngoài nên có lẽ phải bắt đầu sớm hơn nữa. Ngoài ra, bọn tớ cũng định sẽ thi vào các công ty start up, thành thử mà nói bây giờ đã vào trận rồi.”

Dứt lời, Rika ngẩn người lẩm bẩm trong miệng “Nhanh quá đi mất”, song nào TOEIC, nào du học, nào thực tập, một người hai tay vũ trang đầy đủ như cô nhìn chẳng khác nào tay lính đang nóng lòng chờ trận chiến khai màn.

“Mấy công ty start up đã bắt đầu tuyển rồi à? Thật hay đùa vậy?” Kotaro rồi rít nói. Ở phía đối diện, Mizuki một mình cầm cúi vặn nắp chai nhựa đựng nước ngọt vị gừng.

Phụt.

Trong những thứ Kotaro mua về có bia, đồ nhắm các loại, nước trái cây vị chua và một chai nước ngọt vị gừng.

Nhưng chai nước ngọt vị gừng ấy không phải loại hai lít cho tất cả mọi người cùng uống mà chỉ là chai nửa lít, bởi hẳn biết trước sẽ chỉ có một người uống mà thôi. Và không cần nghĩ nhiều cũng biết là mua cho ai.

“Nhanh thì qua năm mới sẽ bắt đầu phỏng vấn. Khi đến buổi giới thiệu công ty, mình cần theo ES thì có thể sẽ phỏng vấn lần một trong ngày hôm ấy luôn.”

“Ít là cái gì?” Kotaro ghệt mặt ra.

“Entry Sheet đấy. Viết tắt chữ cái đầu tiên là ES còn gì.”

“À à, làm tôi cứ tưởng tế bào^{4*} hay gì đó.”

*Kotaro nhắc tới tế bào gốc phôi, tiếng Anh là embryonic stem cell, hay còn được viết tắt là tế bào ES.

Đoạn hẳn bông đùa, “Takuto huynh thiệt là cây cao bóng cả đó mà” nên bị tôi cốc đầu một phát.

“Nhưng người ta hay nói nộp vào công ty start up sẽ đuối đấy.”

Tôi đặt lon bia lên bàn. Coong, một âm thanh dễ chịu vang lên.

“Thì biết là luyện tập cho quen, nhưng nếu mình phỏng vấn ở các công ty start up quá nhiều, đến lúc đứng trước những công ty mình thật sự muốn

vào mà lại đuổi sức thì khổ.”

“A, chắc tôi cũng thuộc tuýp ấy. Tôi cả thèm chóng chán lắm.”

Kotaro buông một câu nhẹ như không, tôi để ý thấy nét mặt Rika ng ồi cạnh hắn hơi đanh lại.

“Vậy nên chắc tôi dẹp mấy công ty start up đi quá. Thay vào đó, tôi sẽ dành thời gian tìm hiểu kỹ càng các công ty mình muốn đầu quân thật sự.”

“Mỗi người một chiến thuật mà.”

Dứt lời, Rika nhẹ nhàng lật úp những mẫu đơn ES bày trên bàn xuống r ồi đứng dậy.

“Đằng nào tụi mình cũng uống bia nên để tớ làm chút đồ nhắm cho. Món thịt heo kim chi được không?”

“Số dzách! Cảm ơn cậu!” Kotaro chấp hai tay một cách ngây ngô. Mizuki đành gi úp một tay nhưng Rika khéo léo từ chối, “Thôi, được r ồi, được r ồi.”

Trên mẫu đơn ES lật úp, phần giấy ở chỗ dán hình thẻ bị gọn sóng quần lên mà tôi đoán là do dùng keo nước. Có cảm giác nếu nhìn xuyên qua được tờ đơn ES này, tôi sẽ nhìn thấy tấm lưng thẳng tắp đầy tự tin của cô, một thứ tất nhiên chẳng in trên hình thẻ.

“Nhà còn mayonnaise với kim chi nên tớ chế món thịt heo kim chi mayo nha.” Lắng nghe câu nói chỉ với những từ khóa trên đã đủ khiến người khác chảy nước miếng, tôi th ăm nhủ.

Có lẽ tự tôn của cô gái này cao vô cùng.

“Chết thật, toàn những đi ều giờ mới biết lần đầu, chắc hôm nay có thể tính là ngày đầu tiên tớ bắt đầu công cuộc tìm việc. Đến đây thế này, số tớ may thế không biết!”

Kotaro tỏ ra vô cùng hào hứng, hắn đưa tay lấy bịch snack Karl vị phô mai, đúng lúc đó, âm thanh kèn kẹt rất to vang lên, chuông không thấy kêu mà cửa đã mở ra.

“Anh về r ồi đây.”

“Trời đất!”. Thất kinh trước vị khách đột ngột bước vào, Kotaro làm túi

snack rách toạc.

“Chắc”, không khó để biết vị khách vừa vào mới nhìn mặt.

Người thanh niên cao ráo vừa mở cửa gương cặp mắt lấp ló sau hàng tóc mái dài uốn quăn nhìn bọn tôi đầy thắc mắc. Phải đến lúc nghe thấy Rika cất tiếng chào “A, Takayoshi, anh về rồi hử?”, tôi mới chợt nhận ra căn phòng này sống hai người thì vừa đẹp.

miyamoto Takayoshi @takayoshi_miyamoto - 2 ngày trước

Hội bạn cùng tìm việc với em ấy đang họp ở nhà hai đứa. Mình chẳng có chút ý niệm gì về tìm việc nên cũng tò mò (cười). Mọi người họp một bên, mình ng ồi một bên đọc tiếp cuốn “Lang bạt mi ền ý tưởng” mới mua. Cuốn này tập hợp các bài báo về giai đoạn thay đổi (hay chuyển mình) của văn hóa sau năm 2000. Rất thú vị. Instagram...

Thích 1

Tôi click vào đường link đính kèm cuối dòng trạng thái thì năm giây sau, một bức hình chụp tôi, Kotaro, Mizuki và Rika đang túm tụm quanh bàn hiện lên trên màn hình điện thoại. Có lẽ cậu ta đã dùng ứng dụng chỉnh sửa ảnh nên màu sắc của hình hơi lạ, mang hơi hướm phong cách retro. Mỗi mình Kotaro đưa tay lên làm ký hiệu chữ V, còn lại đầu cúi đầu chăm chú ng ồi viết mẫu đơn ES.

Sắc thái mờ ám của câu nói “Cho mình địa chỉ mail nhé” nay đã trở thành quá khứ bởi những câu hỏi “Có Line không?” “Có Twitter không?” “Có Facebook không?”. Giờ đây, khi quen biết ai đó, đầu tiên chúng ta sẽ vô tư trao đổi tên tài khoản mạng xã hội cho nhau, dù rõ ràng trên ấy công khai rất nhiều thông tin cá nhân chứ không chỉ dừng lại ở địa chỉ mail.

“Lang bạt mi ền ý tưởng.”

“Hả?”

Mang chả cá Chikuwa xắt lát cùng xì d ầu, mayonnaise ra cho tôi, anh Sawa cất giọng nghi hoặc.

“À không có gì đâu ạ.”

Trong đồng chả cá, có một viên cấm những hai cây tăm.

“Tự dừng lại sao đây? Đầu óc chưa gì đã xui lơ r ồi hả?”

Tôi trộn mayonnaise và xì d ầu, chấm chả cá vào r ồi mới ăn. Biết đây là món khoái khẩu của tôi nên lúc nào anh Sawa cũng mang ra chiêu đãi.

“Cái gì thế?”

Mũi tăm anh đang cần chĩa về phía mẫu đơn ES tôi nhận được từ Rika.

“Là đơn ES mô phỏng ạ. Bản Entry Sheet dùng để luyện tập.”

“Nhưng giờ chú mày mới làm thì còn ý nghĩa gì nữa?”

Nhà anh Sawa để bàn sưởi quanh năm. Tuy nhiên, anh tuân thủ một tín điếu vô cùng quái dị là chỉ được phép bật công tắc từ sau ngày 1 tháng Mười hai, thành ra hiện tại bàn sưởi vẫn tắt. Thường thì anh ngồi trên chiếc ghế bệt duy nhất trong phòng, còn vị trí cố định của tôi là góc bên trái, đối diện ghế của anh. Ngay cả những lúc anh không dùng ghế bệt, tôi vẫn sẽ thọc chân ngồi vào cái góc ấy.

Còn cái gã trước đây hay ngồi góc bên phải đã lâu lắm rồi không ghé đến căn phòng này.

“Chú viết gì đấy, cho anh xem với.”

Anh Sawa nhào tới ngó mẫu đơn ES nên tôi vội vàng vàng lấy tay che lại. Hôm đó, lúc sau Rika đã đề nghị “Cả bốn người cùng viết rồi sửa chung với nhau nhé” và in mẫu đơn ES cho cả tôi với Kotaro.

Những hôm nào có ca làm thêm đến giờ dọn tiệm, thường thì hai anh em tôi cùng nhau đóng cửa, sau đó tôi về nhà trọ của anh ấy ngủ nhờ. Lần nào tôi đến, anh Sawa cũng đầu vui vẻ đón tiếp. Anh hay chuẩn bị sẵn mấy món đơn giản không cần chế biến qua lửa, mà tôi đoán là do anh lười rửa chén, như món chả cá Chikuwa lúc này.

Anh Sawa là sinh viên ngành Tự nhiên, cơ sở học qua các năm đều không thay đổi, do đó từ năm nhất đến giờ vẫn ở nguyên một chỗ trọ. Tôi thì chuyển cả cơ sở lẫn nhà trọ, chỉ có chỗ làm thêm là còn giữ nguyên. Cũng chính anh Sawa đã giới thiệu cho tôi nơi này, thuộc một chuỗi cửa hàng khá đặc thù, ban ngày là tiệm cà phê, đêm đến lại là quán bar, quản lý và nhân viên làm thêm ở đây toàn người tốt nên tôi vô cùng thoải mái.

“Chú lấy ghế bệt mà dùng. Có chỗ tựa lưng chẳng sướng à?”

Anh đứng dậy, bước về phía chiếc bàn học gọn gàng để laptop.

“Thôi, đó là vị trí cố định của anh mà.”

Cái ghế hơi cao có gắn bánh xe anh đang ngồi lúc này là món quà tôi và

Ginji góp tí tiền mua tặng nhân dịp sinh nhật của anh. Hai chúng tôi đã đi đến Loft^{1*} và ng ẫ thử ghế đến chán chê mê mới mới chọn được nó.

* Một hệ thống cửa hàng ở Nhật chuyên bán các vật dụng dùng trong sinh hoạt hằng ngày.

Đã bao lâu kể từ khi góc bên phải ghế bệt, chỗ đối diện tôi trở nên trống trải như vậy nhỉ? Ngày trước khi Ginji vẫn còn có mặt ở đó, đám ba người bọn tôi sẽ vừa tám những chuyện trên trời dưới biển vừa tĩa tọt kịch bản đến tận sáng.

Không chỉ là người giới thiệu chỗ làm thêm hiện tại cho tôi, anh Sawa còn là đàn anh gạo cội của tôi trong đoàn kịch Planet với thâm niên hoạt động từ năm nhất đại học. Anh không thiên về diễn xuất mà lãnh nhiệm vụ phụ trách đạo cụ và âm thanh trong đoàn kịch, đàn em lớp dưới ai cũng yêu quý anh. Hơn thế nữa, anh đọc kịch bản rất tài. Trong quá trình viết nội dung, những khi tôi bị bí ý tưởng anh đều cho lời khuyên ngay lập tức, đấy là chưa kể những vở kịch, bộ phim, tiểu thuyết và cả những bộ truyện tranh hay ho tôi biết tới, tất cả đều do anh đề cử. Lúc chân ướt chân ráo nhập trường, vốn cũng nghĩ tới việc diễn kịch cho biết nên vào ngày hội chào đón tân sinh viên, tôi đã lang thang ngó tới ngó lui và được anh rủ rê tham gia. Kể từ lúc ấy, anh Sawa luôn đưa tay giúp đỡ tôi.

“Hôm nay anh không đi đến phòng nghiên cứu à?”

“Ờ, không đi. Nhưng chuỗi ngày không được về nhà lại sắp bắt đầu rồi.”

“Cực quá, cực quá.”

Không ngẩng mặt, tôi buông câu trả lời nửa mùa thì nghe đáp lại “Này thì chót lười đầu môi” kèm một cú đá vào chân bàn sưởi. Đầu bút chì bấm trượt đi, một đường kẻ còn đậm hơn tất cả những chữ trên giấy xẻ dọc tờ đơn ES.

Anh Sawa hiện đang theo học thạc sĩ ngành Tự nhiên năm đầu tiên, mang tiếng là dân tìm việc như chúng tôi, song nhờ Viện tiến cử mà anh gần như đã thủ chắc một vị trí trong công ty. Đổi lại, sẽ có những đợt anh

quần quật không ngại ngại, thiếu đi đầu rạc cả người, nhưng thật lòng mà nói, tôi có đôi chút ghen tỵ với sự đầu tắt mặt tối ấy. Hết thi cử rồi lại đến nghiên cứu, tôi có cảm giác sự bận rộn đang bủa vây anh Sawa, người sẽ nhận được sự khẳng định chắc chắn từ cái xã hội mà chúng tôi sắp sửa dấn thân vào. Cái “bận” của anh là cái “bận” theo đúng nghĩa, còn khi tôi hay Kotaro sử dụng, cùng một từ đấy, song ý nghĩa lại khác xa vạn dặm.

“Mà anh bảo, chú cũng có chân trong vở diễn sắp tới à?”

“Ừa, sao anh biết hay vậy?”

“Một tên cùng khóa kẻ anh. Nó bảo trên Twitter của chú thấy đăng gì đó.”

Nghe anh nhắc tôi mới nhớ hình như hôm trước mình có viết về chuyện này. Tôi bèn mở màn hình.

ninomiya takuto @DoankichPlanet @toilatakuto - 1 ngày trước

Sắp đến rồi. Buổi công diễn lần thứ 14 của Đoàn kịch Planet “Đêm Bắt Đầu Đêm Cừu” từ 2-5/12 @ Hội trường nhỏ Rạp hát mới Miyama <http://www...> Tuy mình đã ra khỏi đoàn kịch nhưng vẫn tham gia chút đỉnh. Mọi người đến xem cho vui nhé.

“... À à, em chỉ phụ viết kịch bản chút thôi.”

“Đừng đùa chứ? Sao chú không cho anh đọc thử?”

“Lúc mấy đứa lớp dưới đến chỗ em thì nước đã đến chân rồi.”

Nói đoạn, tôi thử vẽ vẽ thốt lên một câu ra dáng người lớn “Chà, lần này bọn khóa dưới tổ chức vở diễn chẳng biết có nên cơm cháo gì không đây”, nhưng không có phản hồi nào từ phía đối diện.

Tên của tôi trên trang Twitter cá nhân là ninomiya takuto @DoankichPlanet với các ký tự được viết bằng bộ chữ mềm. Khi bước lên sân khấu với vai trò người viết kịch bản hoặc sắm một vai nào đó, tôi đều đề tên mình như thế. Cái luật ngớ ngẩn ấy được tôi quyết định vào tháng Sáu khi còn học năm nhất, cũng là lúc tôi đặt chân lên sân khấu lần đầu tiên.

Những tháng ngày có thể trở thành một kẻ nào đó chỉ thông qua việc

không dùng Hán tự mà chuyển sang bộ chữ mềm giờ đây tựa hồ đã trôi vào dĩ vãng xa xăm.

“Chú xem vở diễn mới của Ginji chưa?”

Đột nhiên nghe thấy cái tên ấy, trong một khắc, tôi á khẩu.

“... Em chưa xem.”

“Nó cho anh DVD này, đem về xem không?”

Đáp lại, tôi ậm ừ theo kiểu nước đôi rồi nằm dài ra bàn, anh Sawa bèn đặt chiếc DVD cách tẩn với của tôi một đoạn. Tôi thẩn nhẩn, thà anh nhét luôn vào cặp tôi cho xong có phải hơn không. Ở khoảng cách này, nếu tôi không vươn tay ra thì không thể chạm vào chiếc đĩa ấy.

“Nếu Takuto dùng bộ chữ mềm thì tôi dùng bộ chữ cứng.”

Ngay trước khi bước lên bục diễn lần đầu tiên, Ginji đã nói vậy rồi hí hoáy viết lên giấy tên mình bằng bộ chữ cứng. “Tên tôi mà viết bằng bộ chữ cứng sẽ mang hơi hướm nhân vật phản diện vừa ngầu vừa chất”, đoạn gã giải thích, “Ông không thấy tên tôi giống những kẻ ban đầu hiềm khích với nhân vật chính, sau đó hai bên thấu hiểu nhau và trở thành bạn chí cốt hả?” Ginji có cái tật cố hữu đó là hay tự tiện nêm mắm dặm muối vào câu chuyện, nội việc theo được gã đã đủ khiến mỗi ngày của tôi thêm rộn ràng.

Ginji lập blog từ lúc còn học đại học. Tuy nhiên, đúng như cái tên chẳng có gì đặc sắc “Nhật ký sản xuất kịch của Karasuma Ginji”, blog chỉ được trưng dụng để cập nhật tiến độ kịch bản gã viết hoặc đăng những bức hình hậu trường của đoàn kịch Planet. Blog của gã có bầu không khí của cái tên không viết bằng bộ chữ cứng mà là bằng Hán tự. Khoảng thời gian ấy, gã vẫn hay đăng những cảnh quay hai người với tôi kèm mấy bài đại loại như “Cắm chốt ở quán ăn hộp kịch bản đến sáng!” Ngày ấy tôi vẫn có thể nhìn thẳng vào hắn và trêu ngươi “Vỗ ngực tự xưng ‘tôi là thanh niên chăm chỉ’ kiểu đấy lỗ lã lảm, ông dẹp đi.”

Vậy mà tại sao giờ đây sự thế lại ra nông nổi này? Từ khi nào mọi thứ hóa thành như vậy?

Cầm vẫn tì trên bàn, tôi đưa mắt nhìn về phía DVD rồi đọc từng từ viết

ngoài bìa đĩa. *Công Diễn Định Kỳ DVD Karasuma Ginji Sản Xuất Đoàn Kịch “Độc Và... Độc đến đây, tôi lại nằm dài ra bàn.*

Nhất định đoàn kịch Độc Và Bích Quy mới lập tháng nào cũng sẽ tổ chức công diễn.

Ginji đã tuyên bố như vậy trong bài blog đăng tải ngay sau khi từ bỏ đội kịch Planet nơi hai thằng chúng tôi đã cùng nhau tung hoành ngang dọc suốt thời gian dài.

Tôi sẽ không ngừng tạo ra những tác phẩm mới, trong đó từ khâu diễn xuất đến kịch bản đều sẽ do chính tay tôi sản xuất. Đó là lý do tôi rời khỏi đoàn kịch Planet và lập ra một đoàn kịch mới. Và là lý do tôi vẫn trên con đường tìm kiếm một phương thức thể hiện chỉ chính tôi mới làm được. Sân khấu kéo dài đến vô hạn. Còn tôi, tôi muốn theo đuổi nó tới tận cùng.

Lạnh quá, tôi bất giác nghĩ.

Thời điểm đăng tải của bài blog này được đi đầu chính thành ngày 1 tháng Một năm 2050 nên dù thời gian có qua đi, nó vẫn luôn xuất hiện trên trang đầu của blog.

Lúc này đây, Ginji đang gom góp những thứ chưa đủ độ chín muồi để gửi gắm tới công chúng, cùng những ngôn từ sục sôi nhất trên đời, với mong muốn truyền đạt chúng với thế giới. Đó là phương thức thể hiện chỉ bản thân gã mới làm được. Sân khấu là vô hạn. Gã cố tình dùng những mỹ từ như bọc mật ngọt ấy để kẻ khác tưởng tượng ra con người lý tưởng của gã.

Tưởng tượng.

Kẻ nào càng thiếu óc tưởng tượng thì lại càng vọng cầu nó ở người khác. Trong đầu kẻ ấy sẽ luôn ám ảnh mong muốn rằng ai đó sẽ hình dung mình là một kẻ khác biệt hơn người.

Tôi thắng người dậy rồi nhìn chằm chằm vào mặt bàn trước mắt.

Kể lại đi đâu đã nỗ lực thực hiện nhất thời sinh viên (cụ thể ba đi đâu). Lý do thúc đẩy chọn ngành này. Lần lượt liệt kê ba đi đâu thích và ghét ở bản thân. Slogan ưa thích và lý do. Tôi lại nằm ườn ra bàn, tờ đơn ES ở vị trí

quá gần mắt thành ra lại không nhìn rõ. “Trước khi nộp ES và phỏng vấn thực sự, hãy viết ra từ khóa của bản thân mình!”, câu khẩu hiệu ấy nhòe ra trong đôi mắt đen của tôi, loang rộng, rồi biến mất.

Từ khi nào chúng ta buộc phải thể hiện bản thân mình bằng mấy cụm từ ngắn gọn như vậy? Trên Facebook và blog, chúng ta chỉ viết những dòng ngắn gọn, dễ hiểu. Trên Twitter, bài đăng giới hạn trong một trăm bốn mươi ký tự^{2*}. Khi phỏng vấn tìm việc, trước hết ta sẽ nêu ra các từ khóa. Tôi tự hỏi nếu phải trình bày bản thân mình là người như thế nào chỉ với chút từ ngữ ít ỏi và tấm ảnh thẻ tí tẹo kia, ta sẽ phải cân nhắc chọn từ nào, bỏ từ nào đây?

*Từ tháng 11 năm 2017, Twitter chính thức tăng giới hạn ký tự tweet lên 280 cho tất cả mọi người.

“Mới ng ồi đây đã lại nằm lăn ra bàn, rốt cuộc từ nãy đến giờ chú một mình diễn trò gì vậy hả?”

Anh Sawa nói, đoạn lấy đầu bút chì bấm gõ coong coong lên đỉnh đầu tôi và không quên nhắc nhở “Tập trung đi!”

“Thật tình, em nghĩ con người thế nào là tùy thuộc cách họ thể hiện ra anh ạ.”

Ở chung nhà với nghệ sĩ trong nhiều lĩnh vực. B ầu không khí sáng tạo. Hỗ trợ workshop của anh A chị B (@ XXXXX). Cùng chung đam mê. Hợp bàn với diễn viên. Chuyên tên blog từ “Nhật Ký Sản Xuất Kịch” sang “Blog Chính Thức Của Karasuma Ginji”, những từ khóa Ginji tạo ra cứ ngày một phong phú hơn. Trang nhật ký hằng ngày viết nên bằng những cụm từ ngắn gọn hết mức ấy đã gọt đi những phần thừa thãi, nên vị của nó đậm đến độ chỉ một miếng đã đủ khiến bụng đầy ứ.

Bỏ đại học và sau đó rời đoàn kịch sinh viên Planet, tự mình thành lập một đoàn kịch với vai trò đạo diễn kiêm biên kịch. Không một việc nào trong số đó nằm trong khả năng của tôi. Quả thật, những hành động ấy rất tuyệt vời, tôi có nằm mơ cũng chẳng làm nổi, nhưng để biểu đạt chúng mà chọn đồng từ khóa ấy thì e sẽ khó lòng nhìn thấy rõ đi đâu cốt lõi trong

thành quả mình đạt được.

Anh Sawa thôi không gõ đầu tôi nữa. Tôi lại nhồm người dậy.

“Cách họ thể hiện ra? Ý chú là việc phỏng vấn à?”

Dù không thấy mặt, song tôi biết thừa anh đang nhìn tôi với biểu cảm như thế nào.

“... Thôi bỏ qua đi anh.”

“Đâu nào, đâu nào”, anh Sawa ngẩng xuống ghế bệt, vị trí cố định của mình. Sống chết tôi cũng không muốn anh đọc được mẫu đơn ES của mình nên vội vàng che mặt bàn. “Chú mày sợ bị xem đến thế thì về nhà mà viết”, anh cười xòa, mắng “Cái thằng rõ chướng”. Nhưng dù thế nào chăng nữa, tôi cũng không muốn cho bất cứ ai xem thứ này.

Đa số những kẻ hỏi người khác câu “Dạo này thế nào?” thật ra chẳng ham biết tình hình của đối phương mà chỉ nhấp nhồm muốn kể về mình cho bằng được. Tôi dám chắc cô gái ấy khơi mào trò “cùng xem ES của nhau” chung quy không phải vì muốn tham khảo ES của người khác. Cô ấy chỉ muốn khoe tờ đơn ES hoàn hảo của bản thân mình mà thôi.

Gục đầu xuống bàn, trong khoảng tối ấy, tôi ấn nút, màn hình to tướng của chiếc điện thoại nhỏ thó sáng lên. Tôi nhập mật khẩu gồm bốn ký tự. Ngón tay tôi đã thuộc nằm lòng vị trí của chúng.

Miyamoto Takayoshi @takayoshi_miyamoto

Bảo lưu trên trường, phụ trách đăng bài trên cột báo “Sense Of Creative” trang “Cánh cửa Nghệ Thuật” (<http://www...>) của anh Horii, giám tuyển Bảo tàng Mỹ thuật Tổng hợp Hiện đại (@earth_horii_art). Thuộc nhóm sáng tạo “Đề Từ Của Thế Gian” (kỳ IV). Rất cảm kích nếu được gặp những cá nhân tràn đầy ý tưởng. Sở thích dạo này: viết cột báo và bình luận. Gặp nhiều người và trò chuyện mở mang vốn sống cho mình.

Trong vài giờ đồng hồ ở nhà Rika, tôi ý thức được mình không hợp với cậu bạn Takayoshi sống cùng nhà với cô ấy. Bởi tôi có cảm giác từ vẻ bề ngoài, đến bầu không khí bao trùm, cách ăn mặc lẫn từ khóa của cậu ta đều hao hao một người tôi từng quen.

Phải, người đó chính là Ginji.

Dứt khỏi dòng suy tư, tôi cố nhìn về phía mẫu đơn ES mô phỏng nhưng chiếc đĩa DVD của Ginji cứ đập vào mắt tôi.

Cái tên “Độc Và Bích Quy” của đoàn kịch gã lập nên là cái tên hai đứa chúng tôi cùng nhau nghĩ ra vào khoảng thời gian cả hai đang dẫn dắt đoàn kịch Planet. Ngồi uống bia trong một quán nhậu rẻ tiền, gã và tôi đã nâng cốc, hứa hẹn với nhau về tương lai, khi hai thằng tách riêng ra rồi chung tay làm nên thứ gì đó sẽ dùng đến cái tên này. Nguồn gốc cái tên này thì tôi chịu, không nhớ nữa. Chỉ là nghe vần vần^{3*} nên chúng tôi chọn, chứ chẳng có ý gì sâu xa.

*Độc và Bích Quy tiếng Nhật đọc là: Doku to Bisuketo

Rừ, điện thoại rung lên một hồi ngắn.

“Tanabe Mizuki SMS/SNS”

Tôi nhấp đôi vào nút màn hình chính và mở mail^{4*} ra ngay.

*Ở Nhật, khi mua điện thoại, khách hàng đều được nhà mạng cấp một email gắn liền với điện thoại của mình. Ở đây có thể hiểu hôm na là Takuto nhận được tin nhắn của Mizuki.

“Rika rủ mọi người cuối tuần tập trung lại để cùng xem ES của nhau.”

Tôi chỉ vừa đánh “Đô” thì chức năng dự đoán văn bản đã gợi ý từ “Đồng ý.”

Thế đấy, chúng ta sử dụng những từ ngữ ngắn gọn như vậy và sống ngày này qua ngày khác. Khi ta ghi lại về những ngày tháng ấy rồi đăng lên mạng, khi ta dùng lượng từ tối thiểu để thể hiện bản thân mình, sẽ có nhóm từ bị vứt đi và nhóm từ được giữ lại.

“Takuto, chú đói chưa?”

“Vừa mới ăn chả cá tức thì mà.”

“Anh rỗng bụng rồi đây”, anh Sawa đùa giỡn, nhưng nói gì thì nói, tôi cũng không muốn mò ra ngoài đường trong tiết trời cắt da cắt thịt thế này, nên cứ ngồi lì trong chiếc bàn sưởi chưa bật. Nếu cho Ginji và Takayoshi một đề tài nhất định, ví dụ như “Ước mơ”, “Cảm nhận”, “Cuốn sách đọc

gần đây” và yêu cầu cả hai viết về chủ đề này trong mười nghìn chữ, chắc hẳn những đoạn văn họ đưa ra sẽ hoàn toàn khác nhau. Song nếu giới hạn lượng từ trong một trăm bốn mươi chữ, tôi dám chắc hai người sẽ chọn những từ khóa giống nhau y đúc. Bất kể đó là chủ đề nào, bọn họ cũng sẽ dùng những từ khóa hết như nhau nhằm kích thích óc tưởng tượng ở kẻ khác.

Còn tôi? Tôi sẽ viết từ gì lên tờ giấy trắng toát này?

“Trước khi nộp ES và phỏng vấn thực sự, hãy viết ra từ khóa của bản thân mình!”

Những tờ đơn ES vương vãi đầy vụn tầy để lung tung trên mặt bàn sủi, tạo nên một thế giới trắng tinh như phủ tuyết vuông vức trong bốn cạnh bàn.

ICA KOBAYAKAWA @rika_0927 - 1 giờ trước

Hôm nay đến trung tâm hướng nghiệp để nhận xét ES và luyện tập phỏng vấn. Nhận được lời khuyên từ nhiều người, tinh thần hăng hái hẳn! Lát nữa bọn Mizuki đến đây cùng họp bàn tìm việc. Có đồng đội như thế thật là vững tâm!

Sau khi đọc xong mẫu ES mô phỏng của Mizuki, Takayoshi trầm ngâm âm ừ trong cổ họng rồi khẽ nghiêng đầu tư lự. Đang ở nhà mình mà cậu ta vẫn mặc quần Chinos xắn gấu chỉnh tề

“Tớ thấy không thú vị cho lắm.”

“Trời ơi khó tính dữ”, Kotaro mặt nhăn mày nhíu, đang ở nhà người khác mà hắn đã luộm thuộm trong bộ quần áo nỉ dùng phải mấy năm là ít. Phần vải ở đầu gối mòn hết cả, nhìn từ đầu đến chân, trông chẳng khác nào hắn trùm giẻ rách lên người.

“Sao nhỉ, vấn đề không phải chuyện du học với thực tập tuyệt hay không tuyệt... Ngắn gọn mà nói, tớ thấy nó cứng nhắc quá đâm ra hơi chán. Không tạo cảm giác chân thật cho lắm, đọc mà nội dung không vào đầu.”

Takayoshi là người duy nhất khoanh chân xếp bằng trên giường, chằm chằm nhìn xuống tôi, Kotaro, Mizuki và Rika lúc này đang ngồi mỗi người một góc bàn.

“Cứng nhắc quá nên hơi chán à”, Mizuki lầm bầm, đoạn vừa uốn lưng vừa khẽ rên rầm. Mẫu đơn ES cô mới viết xong chừng mười phút trước được chuyển cho Takayoshi cách đây năm phút. Tôi tự hỏi khoảng thời gian Takayoshi cần để đánh giá là một phần bao nhiêu so với thời gian Mizuki đã dốc tâm dốc sức vào tờ đơn ES kia.

“Mọi người có biết cách nhanh nhất để đạt một trăm điểm khi đi hát karaoke là gì không?”

Giọng của Takayoshi lên cao một tông.

“Đó là hát bài Yosaku của Kitajima Saburo ngang phè phè, không ngân

nga lên xuống gì cả. Nghe bảo làm thế sẽ dễ ăn được một trăm điểm đấy.”

“Cấm xem thường thần tượng Kitajima Saburo của tôi nhá”, tâm hồn nghệ sỹ đột nhiên sống dậy, Kotaro giãy nảy như đĩa phải vôi nhưng bị mọi người ngó lơ toàn tập.

“Quan trọng không nằm ở giọng hát, chỉ cần mình hát bằng bằng, không lên không xuống, máy sẽ dễ nhận diện hơn. Nói vậy chứ tớ chưa làm bao giờ nên không biết thực hư thế nào.”

“Vậy hả, nghe thú vị quá ta,” chỉ có mỗi Mizuki gật gù hưởng ứng.

“Nói sao nhỉ, tớ có cảm giác Entry Sheet của cậu cũng tương tự như thế, nó sẽ được một trăm điểm bằng phương pháp đơn giản nhất. Nếu trúng mấy phỏng vấn viên rập khuôn máy móc, không chừng cậu sẽ ẵm một trăm điểm ngon ơ, nhưng chẳng hiểu sao tớ đọc vào thấy không thú vị gì cả.”

“Tớ bị phán ‘chẳng thú vị’ những hai lần kìa.” Mizuki quay sang tôi cười. Bất ngờ quá nên tôi không biết đáp lại thế nào cho phải.

“Suy cho cùng, Entry Sheet là thứ để đọc, nó giống với cột báo hay bài luận, tức là nếu không chạm đến lòng người thì coi như thua, đúng chứ? Chỉ đơn giản là nó không chạm đến lòng tớ, thế thôi, nên cậu cũng không cần bận tâm quá đâu. Dù gì ý kiến của tớ chỉ thuộc thiểu số thôi mà.”

Ví dụ nêu ra quá tài tình, khiến tất cả những đi ầu cậu ta phát ngôn nghe thật xuôi tai.

“Đại ca quần Chinos khó tính quá đi!” Kotaro vô tư la oai oái, lúc đó tôi để ý thấy Rika hơi gục mặt xuống. Bên lề tờ ES mô phỏng của cô ghi chi chút chữ đỏ, mà nếu tôi đoán không nhầm là nhận xét của những người ở phòng hướng nghiệp.

Ở phòng hướng nghiệp luôn có các tình nguyện viên đã được tuyển dụng trực bàn với nhiệm vụ tư vấn mọi khúc mắc của những người hiện đang tìm việc. Họ đeo lưng lảng trên cổ một tấm thẻ nhỏ, trong đó có ghi tên công ty nơi họ được nhận vào với cỡ chữ to hơn hẳn phần họ tên.

“Mọi người xem, thời buổi này, du học với thực tập đâu phải thứ hiếm hoi nữa? Do đó, tớ nghĩ cậu nên suy nghĩ kỹ càng hơn về cách thức truy ền

đạt những thông tin ấy.”

Takayoshi đặt laptop vào lòng rồi ấn nút khởi động.

Cậu ta vẫn chưa chịu thôi à, tôi nghĩ thế.

“Tớ từng thử đến phòng hướng nghiệp ở trường đại học với Rika một lần rồi, nhưng nói thật nhé, ở đấy chỉ là một đám đã được nhận vào công ty tụ họp lại thôi mà? Đưa Entry Sheet cho những người chưa có kinh nghiệm làm việc thực tế để xin lời khuyên, liệu có ý nghĩa gì không?”

Takayoshi bật iTunes lên rồi bắt đầu phát nhạc. Hành động ấy chẳng khác nào biểu thị hàm ý: tôi mất hứng với cái kiểu họp bàn tìm việc này rồi.

“Tớ lại thấy nó có ý nghĩa đấy chứ, vậy nên tớ mới nhờ Takayoshi xem giúp đơn của mình đấy thôi.”

Đến lúc này, Mizuki vẫn có thể mỉm cười và nói “Cảm ơn cậu nhé”. Chính cô mới là người trưởng thành hơn Takayoshi hay bất cứ ai trong căn phòng này.

Tớ không lao vào tìm việc đâu. Năm ngoái, tớ bảo lưu ở trường đại học một năm và ngộ ra rằng bản thân không hợp với công cuộc tìm việc hay kiếm một chân trong công ty này nọ. Bây giờ ấy hả? Giờ tớ đang gặp gỡ nhiều loại người, trò chuyện với họ, đọc nhiều sách, chiêm ngưỡng mọi thứ. Tớ đang ở giai đoạn chuẩn bị để sau này không vào làm công ty vẫn có thể sống được. Nhà máy điện nguyên tử gặp sự cố thế kia, có khi chẳng sống mãi ở cái nước này được, công ty tai to mặt lớn đến đâu cũng chẳng biết chắc tương lai sẽ thế nào. Trong tình cảnh nhiều như vậy, tớ chợt nghĩ nếu giao phó vận mệnh mình cho những công ty nằm ngay bên trên một hệ thống có thể sụp đổ bất cứ lúc nào của đất nước này thì đâu có bình thường không. Vừa hay hiện tại, tớ được giao phụ trách cột báo, mạng lưới quan hệ cũng ngày càng rộng hơn. Ngược lại, tớ cũng muốn hỏi mọi người một câu, thời đại này mà nằm trong một đoàn thể nào đấy thì có lợi ích gì?

Lần đầu tiên đến nhà, cả bọn đã phải nghe màn diễn thuyết tràng giang

đại hải của Takayoshi. Kotaro thỉnh thoảng chen vài tiếng ồ à trầm trồ đúng lúc, Mizuki thì gật gù “Xung quanh tớ chẳng có người nào mang cách nghĩ như Takayoshi cả nên những đi đầu cậu nói rất mới mẻ và thú vị.” Rika chuẩn bị thức uống cho mọi người trong bếp, còn tôi giữa chừng đánh bài chuồn vào nhà vệ sinh.

Nói chuyện của cá nhân mà đem cả những vấn đề vĩ mô vào sẽ chặn họng làm đối phương chẳng nói được gì. Câu trước đang bàn về chuyện tìm việc, ngoảnh qua ngoảnh lại, câu sau đã nhảy sang chủ đề cơ cấu nước nhà. Trước những chuyện đao to búa lớn thế kia, căn bản không người nào có thể đưa ra những luồng ý kiến trái chiều. Tôi trộm nghĩ, nếu phải viện đến cách này để củng cố sự ưu việt của bản thân thì ắt hẳn, chỗ đứng của Takayoshi cũng chẳng vững chắc lắm.

“Phù. Được rồi, viết lại nào.”

Mizuki mở laptop.

“Đúng là cho người khác đọc qua rất quan trọng. Những lời nhận xét của Takayoshi cũng giúp tớ rút kinh nghiệm phần nào.”

Mizuki lẩm bẩm nhắc lại lời của Takayoshi, rằng ES của cô “cứng nhắc quá nên hơi chán”, rồi bần thần nhìn vào vô định.

“Rika lúc nào cũng có Takayoshi đọc ES cho, thích quá là thích. Hai người lại còn sống chung một nhà.”

“Nói người phải nghĩ đến ta, Kotaro ở chung với Takuto đấy thôi.”

Rika nhấp một ngụm trà lúa mạch rồi thủng thẳng, “Cậu nhờ cậu ấy xem là được mà.”

“Khổ nỗi tên này làm thêm xong là tót qua nhà một anh khóa trên, chẳng mấy khi có mặt ở nhà cả.”

“Dạo trước còn hát hò trong ban nhạc, ông mới là người hay vắng nhà đấy”, tôi phản pháo.

“Ờ thì đúng, nhưng ít ra trong giai đoạn tìm việc nước sôi lửa bỏng, đôi ta phải kề vai sát cánh chứ.” Kotaro đóng đưa vai tiến lại.

“Góm quá, đừng có lại chỗ tôi.”

“Takuto yêu dấu ời.”

“Thôi thôi, dẹp cái trò chim chuột của ông đi.”

Rika khẽ phất tay, Takayoshi bèn bật nhạc to hơn.

“Phải chi tớ cũng có thể đưa cho tên Takuto xem giúp trước khi phỏng vấn thì tốt biết mấy. Lúc cần thì chẳng thấy mặt mũi đâu, lúc không cần tớ thì cứ lượn qua lượn lại trong bộ dạng lôi thôi bẩn thỉu.”

“Lắm lời quá tên kia.” Tôi đang định cốc đầu Kotaro thì một câu hỏi chen ngang.

“Trước khi phỏng vấn?” Rika ngẩng mặt lên khỏi mẫu đơn ES của mình. “Cậu được gọi phỏng vấn ở đâu rồi à, Kotaro?”

“Hả? Ừm.”

Kotaro xé bịch snack ra và để ngay giữa bàn cho mọi người cùng ăn.

“Hôm nọ tụ tập với mọi người xong, tự dưng tớ đâm hoảng. Thế là tớ quyết định thôi thì cứ tìm đại những nơi dễ được gọi phỏng vấn rồi gửi ES cho họ, đến đâu hay đến đấy, không ngờ qua cửa. Hôm qua tớ đến buổi giới thiệu công ty, sau đó phỏng vấn ngay và luôn.”

“Thật hả?”, tôi bất giác thốt lên. “Ông làm từ khi nào thế?”

“Ờ hay, tôi vừa bảo trong lúc ông ăn dần nằm dề ở nhà anh bạn của ông rồi còn gì!” Đoạn Kotaro ông ổng “Kẻ hèn này đã thoát kiếp gà mờ ES và gà mờ phỏng vấn trong một nốt nhạc” trong lúc giờ nắm tay chiến thắng. “Chẳng có tên nào thảo luận chung nên tớ xoắn hết cả lên. Rốt cuộc cũng không nhờ được ai xem giúp ES... Nhưng đằng nào cũng đầu xuôi đuôi lọt, thấy số tớ đỏ không?”

“Đúng là một số nơi thường tổ chức buổi giới thiệu chung với phỏng vấn. Nhất là các công ty không lớn lắm.”

Dứt lời, Rika đứng dậy. Những từ “các công ty không lớn lắm” cô thốt ra lúc cuối vẫn vang vọng đâu đó trong căn phòng, như viên đường chẳng tan hết trong ly hồng trà nguội ngắt.

“... Vậy buổi phỏng vấn thế nào rồi?” Rika băng quơ hỏi, “Chẳng biết có khác với phỏng vấn giả định không nhỉ.” Số là hiện tại cô và Mizuki

đang cùng luyện tập phỏng vấn ở trung tâm hướng nghiệp. Bản thân tôi cho rằng để phỏng vấn đạt kết quả tốt, luyện tập quả thật rất cần thiết, nhưng cứ nghĩ tới cảnh kể lể về sở trường của mình một cách nghiêm túc trước mặt những người còn chẳng phải nhà tuyển dụng, tôi cứ thấy ngại không đề đâu cho hết.

“Ừm... Tôi không biết phỏng vấn giả định thì thế nào, hơn nữa đây cũng chỉ là phỏng vấn lần một, người ta chỉ hỏi sâu hơn về một số thông tin tôi viết trên ES thôi.”

Vai trò giảng viên tự lúc nào đã chuyển từ Takayoshi sang Kotaro.

“Thành thật mà nói, tôi còn chẳng biết tường tận công ty ấy làm trong lĩnh vực gì, nên đến phần lý do ứng tuyển, tôi tắc tị nên chần chừ. Nhưng tôi có cảm giác mình đã hiểu thêm một chút về những vấn đề phải suy nghĩ kỹ càng trước khi bước chân vào phỏng vấn. Như vậy xem như có gặt hái, đúng không? Nói thế chứ gì thì gì, chắc tôi trượt vô chuỗi rồi.”

Píp, lạch xạch, một âm thanh vang lên như muốn cắt ngang lời Kotaro. Liếc qua, tôi trông thấy Rika đang khởi động máy in.

“Đúng là thay vì ngồi nghe những sinh viên ra trường kể lể về thành công của họ, thà xông vào thực chiến ở đâu đó có phải hơn không.”

Takayoshi lẩm bẩm, mắt vẫn không rời cuốn sách đang đọc. Đó là một cuốn sách tương đối dày, dựa vào lượng trang đã lật qua, có thể thấy cậu ta chỉ mới bắt đầu đọc. Tôi nhìn bìa thì trông thấy dòng chữ “Lang bạt miên ý tưởng”.

Miyamoto Takayoshi @takayoshi_miyamoto

2 ngày trước

Hội bạn cùng tìm việc với em ấy đang họp ở nhà hai đứa. Mình chẳng có chút ý niệm gì về tìm việc nên cũng tò mò (cười). Mọi người họp một bên, mình ngồi một bên đọc tiếp cuốn “Lang bạt miên ý tưởng” mới mua. Cuốn này tập hợp các bài báo về giai đoạn thay đổi (hay chuyển mình) của văn hóa sau năm 2000. Rất thú vị. Instagram...

Trong tweet trước có ghi “đọc tiếp” nên tôi cứ đinh ninh cậu ta đã đọc

gần xong cuốn sách.

Tôi ngược nhìn phần mắt cá chân trắng trẻo lộ ra từ gấu quần được xắn lên của Takayoshi. Đúng lúc đó, tiếng động lách cách vang lên, thì ra Rika vừa đóng một bộ phận trông như nắp máy in lại. Tôi đoán cô đang photo mẫu đơn ES.

“A, máy in kìa!”

Mặt Kotaro chợt bừng sáng.

“Đúng rồi, đúng rồi, thỉnh thoảng tới đến dùng ké máy in ở đây có được không? Tớ và Takuto không có nên nhiều khi cũng bất tiện.”

Chiếc máy in tôi sử dụng chung với Kotaro đã hết mực, mua mực thay lại phiền phức nên hai thằng đã cho nó xếp xó bữa giờ. Tôi nghĩ trong đầu, hẳn có thể nói dối không chớp mắt thế kia, xem chừng lại có khiếu phóng vấn.

“Phải copy ES này, rồi khi đi phỏng vấn, phải in phiếu dự tuyển để mang theo nữa đúng không? Đến tận trường đại học để in thì mất công quá, nên xin cậu đấy, cho bọn tớ dùng ké với!”

Sau khi photo mẫu đơn ES mới thành nhiều bản, Rika ấn nút ngu ồn của máy in.

“Tớ thì không thành vấn đề”

Chiếc máy này giờ phát ra âm thanh cạch cạch đầy khỏe khoắn lúc này đã im bất không một tiếng động, tựa hồ trái tim của nó vừa bị giật đứt.

Làm bẹp lon nhôm rỗng là biệt tài của Kotaro. Hắn sẽ dùng ngón cái và ngón giữa bóp cho phần chính giữa lõm vào, đoạn vặn xoắn, cái lon sẽ bẹp rúm trông như thể vừa lấy chân đạp.

“Vậy còn Rika yêu quý thì sao? Cậu tính nộp cho công ty kiểu gì?”

Mọi người uống cạn lon nào, Kotaro sẽ bóp rúm lon đó, thành ra túi nylon của Seiyu cứ vơi vơi chứ chưa đầy ngay. Tốc độ uống nhanh nhất phải kể đến Kotaro, tôi và Rika uống ngang nhau, còn Mizuki tửu lượng khá kém nên hôm nay cũng nhấm nháp nước ngọt vị gừng như mọi khi. Một đi đầu bất ngờ là Takayoshi có vẻ không uống được rượu, bởi cậu ta

hoàn toàn không đung giọt nào.

Rika chẳng may may để tâm mình vừa bị gọi một cách suồng sã mà chỉ lẽ nhè “Tớ ấy à” với khuôn mặt đỏ ửng.

“Suy đi tính lại, tớ muốn đầu quân ở nơi nào phát huy được vốn ngoại ngữ. Thêm nữa, sau khi vào công ty, tớ mong mình có thể ngay lập tức lăn xả và cống hiến hết mình.”

“Lăn xả và cống hiến à?” Kotaro nói, mặt đỏ như gấc. “Tớ không tự tin mình có khả năng lăn xả nhanh đến thế.”

“Tớ thuộc tuýp người thích sự bận rộn mà.”

“Ghe thật, đúng là Rika có khác.”

Tâng bốc cho tâm trạng đối phương bay lên tận mây xanh, song lại không hề giả tạo, lời của Kotaro rất có tác dụng trong những tình huống thế này.

“Chưa kể trong lúc du học, Rika cũng rất tích cực mở rộng các mối quan hệ ở nước ngoài mà phải không.”

Mối quan hệ.

Tiếp nối Kotaro, đến lượt Mizuki chuy ền bóng. Trong mắt tôi, hai bọn họ như đang phối hợp ăn ý nhằm tạo đường cho Rika dễ bề phô trương.

“Lúc ở Nhật, tớ cũng tham gia nhiều ồi, năng động như vậy là vui nhất. Bây giờ nhìn lại, đến tớ còn phải công nhận trong thời gian du học, tớ lăn xả rất nhiều để mở rộng quan hệ.”

Thực tập nước ngoài/ Thích du lịch bụi/ Tình nguyện viên giáo dục quốc tế/ Tham gia dự án Lớp Học Trẻ Em Thế Giới/ Ban Tổ chức chương trình Hoa Khôi Đại Học/ Trưởng Ban Truyền thông kiêm ủy viên Ban Chấp hành lễ hội Miyama/ Kiến trúc/ Thiết kế/ Mỹ thuật hiện đại/ Chụp ảnh/ Dạo quanh các quán cà phê/ Làm việc ở khắp nơi trên thế giới

Từng cụm chữ giới thiệu bản thân phân cách bằng dấu gạch chéo của Rika chớp nháy trong đầu tôi.

“Mối quan hệ thật sự rất quan trọng. Một ngày nào đó, chắc chắn chúng sẽ trở thành mối duyên của ta.”

“Ừm.” Rika lảng lảng mỉm cười với Takayoshi.

“Hiện tại tớ cũng đang tạo mối quan hệ với những người vô cùng truyền cảm hứng. Bọn họ không thuộc bất cứ đoàn thể nào mà chỉ hoạt động tự do, nhưng tiếp xúc với những người như thế khiến cách nghĩ của tớ thay đổi hẳn.”

Bỗng lúc ấy, tiếng động rộp rộp vang lên, hóa ra Kotaro vừa bóp rúm một lon bia.

“A, Takuto, phiền ông lấy giúp tôi lon bia trong tủ lạnh với. Tôi uống hết rồi.”

Tôi nghĩ gần tủ lạnh nên được nhờ.

“Mấy lon? Ông uống gì mà nhanh thế?”

“Cả Rika nữa nên lấy hai lon nhé.” Kotaro nhe răng cười.

“Gi, tự tiện để sợ... Nói vậy chứ tớ cũng uống.”

Có lẽ do bạn cùng phòng chẳng bao giờ uống cùng, giờ lại tìm được bạn nhậu nên bộ sậu hai người này mừng như bắt được vàng.

“À mà nói tiếp chủ đề lúc nãy, vậy Rika không tính đầu quân cho các công ty lớn phải không?”

Sau khi Kotaro ném lon bia rúm rỏ vào túi nylon, tôi chuyển cho hắn hai lon bia ướp lạnh. Có vẻ bao nhiêu bia tên này cũng nốc được hết.

Nhạc phát trên iTunes đã chuyển sang bài mới. Những lời Takayoshi nói ban nãy tự lúc nào dần nhập nhòa rồi biến mất.

“Ừm... Nói sao ta, trước giờ tớ chưa nghĩ nhiều về quy mô công ty. Tớ cho rằng triết lý công ty và tư tưởng của mình hợp nhau hay không mới là điều quan trọng. Do đó để tìm được những nơi như vậy, tớ định đến thật nhiều buổi tư vấn với cựu sinh viên.”

Như một thói quen cố hữu, tôi vuốt ngón tay lên màn hình Twitter trong khi miệng vẫn òa hùa theo.

RICA KOBAYAKAWA @rika_0927 - 17 phút trước

Cùng hội bạn tìm việc nhậu nhẹt! Cả bọn truyền cảm hứng cho nhau. Người ta bảo chung lưng đấu cật trong thi cử và tìm việc quả không sai!

#Nhậu_nhệ_t_nỗ_trời   #Cỗ_từ_việ_c_nào   #Đám_bạn_đáng_tin_cậy
#Uống_banh_nhà (cười) Instagram.....

Bức hình chụp cái bàn nhỏ bày la liệt nào bia, nào đồ nhắm mua ở cửa hàng tiện lợi lẫn đồ nhắm cây nhà lá vườn mà cụ thể là món carpaccio bạch tuộc mà Rika làm cho cả bọn. Bàn tay đang thò ra ở góc trên bên phải chắc là tay phải của tôi. Ảnh đã được chỉnh sửa, màu sắc trên hình rực rỡ hơn ngoài đời thật.

Tôi nhớ cả bọn nói chuyện liên tục không ngừng nghỉ kia mà. Rồi cuộc Rika đã chụp tấm hình này, thêm thắt hiệu ứng rồi đăng lên lúc nào thế?

Bất chợt, khuôn mặt cười của một Rika đang ửng ửng nức bia trở nên chẳng hề chân thật trong mắt tôi.

“Ghê quá, trước giờ tớ chưa bao giờ để ý đến mấy thứ như triết lý công ty cả.”

Kotaro nhón đĩa gấp một miếng carpaccio nằm tận phía bên kia đĩa. Hắn chưa kịp đưa đến miệng thì một giọt nước sốt đã nhỏ xuống bàn. Mizuki không nói một lời, chỉ lẳng lặng lấy giấy ăn lau đi.

“Triết lý công ty cũng quan trọng, nhưng có lẽ tớ sẽ quan tâm đến quy mô và danh tiếng của công ty hơn.”

Mizuki bực bạch. Cô không tu nước ngọt vị gừng trực tiếp từ chai nhựa mà cất công rót phần mình uống vào ly bỏ sẵn đá.

“Chẳng lường trước được tương lai thế nào, nên tớ quan niệm công ty lớn thì sẽ ổn định hơn.”

“Chà, cậu nói có lý”, trong lúc tôi đang lựa lời để nói thì Kotaro đã kịp chốt hạ một cách đẹp mắt. “Nói chung cái gì cũng cần sự cân bằng cả.”

Cân bằng.

Thật phí phạm khi hắn lại dùng những ngôn từ súc tích và chính xác hết mức có thể để “đậy nắp” vấn đề như thế.

“Nhưng suy cho cùng, như vậy đồng nghĩa với việc cậu đang chọn con đường không thể tồn tại nếu chỉ có một thân một mình còn gì.”

Thật phí phạm khi vấn đề như thế này đang lạo xạo dưới nắp ấy lại bị che

lắp đi.

Sống lưng Mizuki chợt cứng đờ vì lời nói của Takayoshi. “Anh nói vậy là sao?” Rika vừa hỏi vừa chuy ền cho bạn trai mình chai nước ngọt vị gừng. Từ nãy đến giờ, Takayoshi toàn pha nước ngọt để uống chung với bia. Nói là pha nhưng phần nước ngọt phải chiếm đến tám mươi phần trăm.

“Thời gian thực tập của các công ty kéo dài từ khoảng ba tháng đến nửa năm đúng không. Trong lúc ấy, nhớ công ty phá sản thì làm sao? Khi đó, cậu chưa làm được gì đã bị ném ra xã hội một lần nữa rồi. Như thế liệu có nghĩa lý gì không?”

Takayoshi cho đá vào ly. Độ c ần đã thấp lại càng thấp hơn.

“Lúc trước hình như mấy cậu từng than biết vậy chọn học ngành Tự nhiên, nhưng tớ không đồng tình với quan điểm ấy chút nào. Những thí nghiệm bọn họ đang làm, suy cho cùng, chính là để phát huy vai trò trong tập thể. Vậy nếu mất đi tập thể nơi họ thuộc về thì sao? Một mình họ có thể tiếp tục làm thí nghiệm không? Chi phí lấy đâu ra? Còn cả địa điểm nữa?”

Bắt đầu rồi, tôi th ần nghĩ.

“Tớ đã vắt óc suy nghĩ nhưng chẳng thể nhìn ra ý nghĩa của chuyện tìm việc. Tại sao ta phải bắt tay vào tìm hiểu bản thân mình cùng lúc với kẻ khác? Mỗi người bắt đầu tìm việc ở thời điểm khác nhau thì có chết ai? Mà nói thật nhé, thế nào gọi là tìm hiểu bản thân? Ta làm vậy là vì ai?”

Kotaro bóp ken két lon bia Rika vừa uống cạn. Trong một khoảnh khắc, Mizuki đã liếc nhìn sang phía chúng tôi.

“Từ thời điểm tìm việc đến mục tiêu đời mình, tất t ần t ật mọi thứ đều phải căn chỉnh sao cho phù hợp với công ty, đi ều đó có chết tớ cũng chẳng chịu nổi.”

Những thứ tưởng chừng vừa được đẩy lại bằng từ “cân bằng” giờ đã bắt đầu rục rịch nhen nhóm trở lại.

“Tớ không muốn lao đầu vào tìm việc để rồi bị cuốn theo dòng chảy vô

hình của xã hội chút nào.”

“Hóa ra còn cách nhìn như vậy à?” Kotaro tung hê bằng một câu đat điểm mười chất lượng rồi nằm lãn ra sàn. Trong mắt tôi, hắn chỉ vừa quăng nhiệm vụ giả lả gật gù cho kẻ khác.

“Tớ muốn đứng trên đôi chân của chính mình chứ chẳng phải mặc trôi theo dòng người như vậy.”

Rika bắt đầu tống lon bia đã cạn và bỏ những mảnh giấy ăn vo viên vào túi nylon, tựa hồ cùng lúc dọn dẹp luôn những lời nói vương vãi trên mặt bàn của Takayoshi. Kotaro mà rút lui, cũng chẳng còn ai tung hứng.

Căn phòng trở nên yên tĩnh hơn một chút. Giai điệu R và B phát ra từ laptop của Takayoshi xập xình bên tai như tiếng muỗi vo ve.

Đúng thật, tôi thẫn thờ.

Càng gần ngày 1 tháng Mười hai, ngày các trang tuyển dụng mở đăng ký, thể nào cũng xuất hiện những kẻ khẳng khẳng rằng hoạt động tìm việc chính là dòng chảy xã hội nơi tiếng nói cá nhân không có chỗ đứng. Thế nào cũng có những người hờ hững phát ngôn “Tôi chẳng thèm đăng ký mấy trang đó” để thể hiện rằng mình là một kẻ khác biệt, không để tâm đến chuyện tìm việc. Thế nào cũng mọc lên những kẻ tuyên bố “Tôi đã quyết định không vào công ty mà tự đi con đường của riêng mình” với giọng điệu kẻ cả như thể phải không màng thế sự, phải bất cần mới là đặc biệt hơn người.

“Nhìn những người đang hối hả tìm việc, tớ lại có cảm giác...”

Tôi vừa nghe giọng nói trầm trầm của Takayoshi vừa ngẫm nghĩ.

“Họ thật chẳng có óc tưởng tượng gì. Ngoài cách đó, vẫn còn đầy rẫy những con đường khác để sống, vậy mà họ lại từ bỏ việc tưởng tượng ra chúng.”

Tôi đúng là không hợp với loại người thiếu trí tưởng tượng.

Tại sao họ lại nghĩ những người tham gia hoạt động tìm việc là bị cuốn theo dòng chảy? Bởi mọi người đều mặc vest giống nhau và để cùng một kiểu tóc sao? Hay vì trên chương trình thời sự chiếu cảnh hàng chục nghìn

sinh viên ùn ùn di chuyển trong đại hội giới thiệu các công ty? Họ lấy đâu ra suy nghĩ chỉ có bản thân họ mới là kẻ dám vạch ra con đường cho riêng mình, chỉ đơn giản vì họ không tham gia tìm việc? Chỉ đơn giản vì trong khi mọi người xung quanh đầu để tóc đen, đóng bộ vest, thì họ có thể nhuộm tóc và mặc đồ tự do? Hay bởi họ cho rằng cảm quan của mình rất sắc bén khi có thể ngạo nghễ cười khẩy những khóa học tác phong làm việc nhạt như nước ốc?

Đám người mặc những bộ vest giống nhau, nhận câu hỏi y xì nhau, nói những điếu y chang nhau. Nhìn từ bên ngoài có lẽ chỉ thấy một dòng chảy khổng lồ không có chỗ cho ý kiến cá nhân. Tuy nhiên, đó là tập hợp của những người đã đưa ra quyết định “sẽ tham gia vào hoạt động tìm việc”. Tự mình thực hiện giấc mơ thuở bé chắc chắn chẳng dễ dàng gì. Nhưng nếu tìm việc rồi vào làm trong công ty, biết đâu ta sẽ trở thành *ai đó* ở một hình thái khác. Vin vào hy vọng nhỏ nhoi ấy để đưa ra một quyết định lớn lao, từng người bọn họ khoác lên những bộ vest giống nhau, lao vào những buổi phỏng vấn giống nhau.

Tôi tự hỏi sao người ta không nghĩ được rằng quyết định “tham gia tìm việc” cũng có sức nặng ngang ngửa lựa chọn “không tham gia tìm việc”. Đi làm công ty không có nghĩa là phải dẹp bỏ cái tôi cá nhân để trở thành một người khác. Vest có thể giống, nhưng bản chất con người thì không.

Tôi sẽ theo đuổi điều mình muốn và sẽ không tham gia tìm việc. Tôi sẽ sống trên sân khấu kịch.

Lời Ginji nói dội lại trong đầu tôi. Thái độ tự phụ như thế chỉ có mình mới đang sống trên con đường tự thân chọn lựa, đặc trưng ở những kẻ quyết định không tham gia tìm việc. Trong mắt tôi lúc này, toàn thân Takayoshi đang toát lên không khí tương tự.

Kotaro lại bóp bẹp lon.

“Mà tớ hỏi này.”

Tiếng rộp rộp vang lên, lon bia cuối cùng giờ cũng bẹp rúm.

“Hai người bọn cậu ở chung với nhau từ khi nào vậy?”

Đoạn hần nói ngọt như mía lùi, “Còn tớ với Takuto yêu dấu chung một nhà lâu lắm rồi” và mò sang chỗ tôi. Tâm trí tôi cuối cùng đã quay lại căn phòng sau một hồi phiêu du tận đâu đó.

“Ờ thì.”

Rika không dám nhìn thẳng khuôn mặt ửng đỏ đầy chờ đợi của Kotaro.

“... Chắc tầm một tháng.”

“Nhằm rồi, chưa được ba tuần ấy chứ.”

Cô chưa kịp dứt lời thì Takayoshi đã nhảy vào sửa lưng.

“Đùa à!? Mới ba tuần thôi hả!?”

Kotaro bật ngửa ra sau như tên diễn viên hài hạng bét và í ới “Tân lang tân nương còn gì! Bọn mình có vinh dự đến nhà một cặp đôi mới hốt nhau này!”

“Tớ cũng không biết đấy, cứ tưởng hai người ở chung lâu rồi chứ...”

Mizuki chột lúng túng vô cùng. Rika giả lả “Có gì đâu mà”, rồi bỏ lon bia Kotaro mới làm bẹp vào túi nylon.

Dọn xong, bàn chỉ còn sót lại bộ chén đĩa chĩnh chu, tất nhiên không phải bát đĩa hay đĩa giấy. Ngay khi hiểu ra những món đồ trước giờ mình vẫn đinh ninh đã được dùng nhiều thật ra vẫn mới nguyên, vốn để chuẩn bị cho cuộc sống chung của gia chủ, bất chợt trong mắt tôi, nơi này chẳng khác nào một căn phòng mẫu được dựng lên trong cửa hàng nội thất.

“Ừa, vậy hai người quen nhau lâu chưa? Sống chung thế này chắc phải bền lắm rồi nhỉ?”

Kotaro nói và lại nằm kên ra. Chắc hần hần không cưỡng nổi cái thảm êm như nhung vô cùng thoải mái mà phòng bọn tôi không có kia.

“Bọn tớ vừa quen nhau thì chuyển vào ở chung ngay.”

Takayoshi vừa trả lời thì Rika đứng bật dậy.

“Hả? Vậy là sao?”

Mizuki thắng thốt, không giấu nổi bất ngờ.

“Rika có một người chị cách khá nhiều tuổi, ngày trước hai chị em ở chung nhà này. Nhưng sau khi kết hôn, chị ấy phải chuyển đi, mãi mà cô

ấy không tìm được ai ở cùng... Đúng lúc đó hai đứa tớ bắt đầu mỗi quan hệ, thế là tớ chuyển vào đây xem như thế chỗ chị cô ấy luôn.”

Takayoshi kể một lèo không ngừng nghỉ, Rika đứng bên cạnh mắt cứ đảo đảo nhìn quanh. Chợt cô lẩm bẩm thật khẽ “Thấy r ồi”, đoạn nhặt chiếc ví bị rớt khỏi cặp.

“Ồ, nghĩa là hai người mới quen nhau thì bắt đầu sống chung luôn à?”

Kotaro lên tiếng khi vẫn đang nằm ngả ngón. Chẳng biết có phải do tấm thảm dễ chịu quá hay không mà hắn đã chuyển sang nằm sấp tự lúc nào.

“Ừm, nói chung là vậy.”

Nét mặt của Takayoshi như muốn nói “Vậy thì có gì ghê gớm?”, song tôi nhìn thấu cảm xúc ẩn sau biểu cảm ấy. Tôi thừa hiểu cậu ta đang mong chờ có người tán tụng “Quả là dám nghĩ dám làm” hay “Tớ thì còn lâu mới làm được như thế”. Nên có chết tôi cũng không nói những lời đó.

“Sao tự nhiên mắt cứ díp lại vậy nè.” Kotaro than thở.

Bề ngoài trông có vẻ ruột để ngoài da, nhưng trong bụng, có lẽ hắn cũng dạn lòng không thốt ra lời khen đối phương khao khát.

“Tớ đi mua đ ồ một lát.”

Rika đặt ví lên bàn, đoạn lấy chiếc áo khoác nỉ bông màu trắng treo trên tường. “Nhân thể đi cho tỉnh táo. Đằng nào trong tủ lạnh cũng vơi đ ồ ăn r ồi”, cô vừa nói vừa kéo cô áo kín mít và quấn khăn choàng ca rô vài vòng quanh c ần cổ thanh mảnh.

“À vậy anh đi cùng em. Anh cũng c ần đến cửa hàng tiện lợi fax vài giấy tờ.”

“Tờ báo miễn phí của bảo tàng nghệ thuật ấy à?” Rika ngược mắt hỏi thì nhận được lời đáp “Chính nó” của Takayoshi. Cậu ta lôi áo phao từ trong tủ ra với nét mặt thoáng vẻ mãn nguyện. Rika giữ cửa đợi người yêu ra ngoài.

“Vậy bọn tớ đi một lát nhé.”

Cửa đóng sập lại khiến không khí buốt giá của tháng Mười hai ừa vào phòng. Gò má hây hây đỏ trong chớp mắt đã bình thường trở lại.

Hai người bọn họ đi rỗi, bỗng dừng căn nhà với cách bố trí y hệt phòng chúng tôi trở nên rộng thênh thang.

Bất chợt tất cả lặng thinh. Nhìn nét mặt là đủ hiểu ai cũng muốn bàn tán về cặp đôi vừa mới ra khỏi đây.

“... Ngạc nhiên nhỉ. Không ngờ còn chưa được ba tuần...”

Kotaro là người khai pháo trước.

“Tôi lại nghĩ mọi chuyện trông vậy mà không phải vậy.”

“Màn phân tích của Takuto đến hẹn lại lên.”

Đôi mắt Mizuki chợt sáng lên.

“Cậu hay quan sát người khác mà. Chắc viết kịch bản thì phải thế nhỉ.”

Đúng là con gái có khác, gì chứ những chuyện này thì hứng thú lắm.

“... Cũng chẳng ghê gớm đến mức gọi là phân tích đâu.”

“Thôi, cứ kể đi mà.”

Tôi nhìn một lượt đồng chén đĩa còn lại trên bàn. Một trong hai điều tôi cảm thấy bất thường cả ngày hôm nay khi ở trong căn phòng này tỏa nhiệt nóng ran và lan rộng trong tâm trí.

Bạn bè về nhà nhậu nhẹt mà chén đĩa đem ra cái nào cái nấy đều mới tinh tươm. Số người ăn uống đông gấp mấy lần số thành viên sống ở đây, vậy tại sao không thấy những thứ dùng một lần như bát đĩa hay đĩa giấy? Tôi dám cá lý do là bởi họ sống chung mà luôn ra vẻ mỹ miều trước đối phương. Bộ đồ ăn không phải bằng chứng duy nhất. Mà còn phải nhắc đến việc Takayoshi ở nhà mà vẫn chỉnh tề quần Chinos và áo sơ mi phẳng phiu.

Hai người bọn họ không thể cho đối phương thấy bộ dạng lôi thôi của mình. Tôi cho rằng như vậy không gọi là sống chung.

Mizuki đang nhìn thẳng vào tôi với đôi mắt chân thật như ngày nào.

Bao ác ý đang cháy âm ỉ thành ngọn lửa xanh lạnh ngắt trong lồng ngực tôi chợt lặng yên tiêu thất.

“... Chắc, tứ linh cảm ấy mà.”

“Bỏ tay với ông.”

Kotaro ngoác miệng cười, “Hóa ra không có căn cứ à?”, rỗi ngáp một

cái thật to. “A a a, dễ chịu quá đi mất. Muốn ngủ luôn ở đây ghê.” Chẳng biết có phải do nằm ườn ra sàn khiến hần xỉn hơn hay không mà Kotaro bắt đầu lăn lộn trên thảm.

“Ê bọn mình ở ngay tầng dưới, muốn thì về nhà ngủ cho đàng hoàng.” Tôi lấy chân đạp khiến hần la oai oái “Đau đấy” kèm một cú đạp trả đũa.

“Nhưng nói gì thì nói...”

Hần vươn vai hết cỡ và ngáp ngắn ngáp dài.

“Dù là bạn trai chẳng nữa, mới quen nhau hôm trước, hôm sau đã chuyển vào ở chung là thế nào?”

Kotaro quay mặt ngược hướng nên khi hần thốt ra câu sau, “Chẳng lẽ Rika không có bạn bè gì sao?” tôi không thấy được biểu cảm của hần.

“Ai mà biết cơ chứ”, tôi làm bầm, và cuộc nói chuyện kết thúc ở đây, căn phòng lại yên lặng như tờ.

Phải nói gì đó mới được.

Từ khi bước chân vào nơi này, cảm giác khó chịu còn lại trong lòng tôi càng lúc càng rõ rệt.

Kotaro và Mizuki chưa lần nào trực tiếp nói chuyện với nhau từ ngày cô về nước.

Họ chỉ trao đổi trực tiếp đúng một lần duy nhất trên Twitter, vào cái ngày Mizuki mới du học về, cũng là ngày Kotaro đăng tweet thông báo về buổi biểu diễn cuối cùng trước khi rời câu lạc bộ. Sau dạo đó, bất cứ khi nào họ nói gì cũng có người thứ ba ở giữa. Vậy nên nếu bây giờ tôi ngâm hột thị, căn phòng sẽ không một tiếng động.

Tôi vuốt tay lên màn hình điện thoại những muốn vờ bớt cảm giác ngột ngạt.

Miyamoto Takayoshi @takayoshi_miyamoto

8 phút trước

Buổi tối tỉ tê và chén tạc chén thù với những người có giá trị quan khác nhau. Không nhất thiết phải hiểu, cái chính là đối thoại thẳng thắn. Có lẽ kỳ báo tới sẽ viết về đề tài này. Thỏa hiệp và thấu hiểu không phải là một.

Ai cũng nghĩ vậy thì đã không có những cuộc chiến vô nghĩa.

RICA KOBAYAKAWA @rika_0927- 5 phút trước

Trò chuyện thật nhiều, tiếp thu thật nhiều, hôm nay cũng là một ngày dài. Ngẫm lại thấy mình thật may mắn vì bao hội ngộ trong đời. Biết ơn tất cả những người từng có duyên gặp gỡ. Cảm ơn mọi người, từ nay cũng dẫu dặt mình nhé. Đạo bước phố khuya trong hơi men, chợt muốn nói những điều chẳng giống ngày thường (cười)

Cả Rika lẫn Takayoshi đến tận lúc này vẫn ở chung một chỗ, vậy mà mỗi người đều dùng điện thoại đăng riêng cho bằng được. Mà Takayoshi làm gì uống nhiều đến mức “chén tạc chén thù” kia chứ.

Ánh đèn huỳnh quang hắt xuống đôi đĩa mới coóng, nơi đầu đĩa phản chiếu những hạt sáng li ti.

“Tôi đi vệ sinh.”

Tôi vừa đứng dậy thì Kotaro quay ngoắt sang nhìn.

Đừng bỏ tôi lại một mình với Mizuki chứ.

Có cảm giác hần vừa nói với tôi lời ấy.

Hai con người dẫu ở cùng một nơi vẫn không thể trực tiếp bóc bạch những suy nghĩ trong lòng. Hai con người hít thở chung một bầu không khí vậy mà đến dăm lời xã giao cũng chẳng thốt ra được. Ngồi trong căn phòng không ai nói với ai câu nào, tôi thầm nghĩ “May mà Takayoshi bật nhạc R và B”.

Tôi đã từng chứng kiến khoảnh khắc người mình thích có người yêu.

Vào đại học, đầu tiên chúng tôi được phân lớp để học ngôn ngữ. Kotaro, Mizuki và tôi chung một lớp.

Chúng tôi học lớp số Tám, mọi người chẳng thân thiết mấy nhưng nói vậy không có nghĩa nội bộ học hặc gì. Lớp hay tổ chức liên hoan vào thứ Sáu tuần cuối cùng của tháng Tư, tăng hai thường kéo nhau đi karaoke đến sáng, cả những bạn nam thanh nữ tú cũng tham gia. Kotaro toàn đứng ra tổ chức, nhưng đến dịp liên hoan lần thứ ba, hẳn bạn tối mặt với ban nhạc, lại chẳng có ai chịu lên thay, thành ra cứ thế, buổi tiệc bị dẹp bỏ. Trong lớp cũng không ai nói gì về việc đó. Liên với chả hoan, không có thì thôi, chẳng ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới. Buổi liên hoan đầu tiên, hơn chín mươi phần trăm lớp tham gia. Xui xẻo thế nào, hoa khôi trong lớp lại vắng mặt do trót nhận ca thay cho đồng nghiệp chỗ làm thêm, nên hầu hết các bạn nam cứ gọi là tiếc đứt ruột.

Nếu khi ấy, hoa khôi có đi, biết đâu tình hình đã khác. Đến tận bây giờ, thỉnh thoảng tôi lại không kìm được mà nghĩ như vậy.

Kotaro đặt bàn ở một quán nhậu dở tệ, được mỗi cái rẻ, đúng kiểu quán dành cho sinh viên Miyama nhưng càng học lên cao thì càng ít đến. Song lúc đó, rượu và đồ nhắm ngon dở thế nào cũng không thành vấn đề, cái chính là tìm được một quán rượu vừa túi tiền nhét đủ hơn hai chục người vào tối thứ Sáu. Do đó khi ấy, tôi thực sự nghĩ Kotaro quả là một tên đáng nể khi đến cả những nơi như thế cũng biết.

Tôi đến từ sớm nên phải ngồi góc trong cùng của gian phòng sức chứa hai mươi người. Kiểu này thì khó mà nhập bọn nói chuyện lắm, thu lu một mình, tôi xoắn hết cả lên. Đúng lúc ấy, Mizuki xuất hiện.

“Tớ ngồi đây nhé.”

“Hả, cậu không ra khoảng giữa ngồi à?” Một cô bạn giọng nhừa nhựa

thắc mắc, cô bèn xua tay.

“Tớ không biết uống nên sẽ ng ồi ngoài. Yurina cứ chơi vui đi.”

“Ừa vậy hả?”, cô bạn tròn mắt r ồi khếp nép ng ồi xuống ngay chính giữa chiếc bàn sau lưng Mizuki. Mới tháng Tư mà cô gái ấy ăn vận như đang giữa hè không bằng. Vài tên con trai kéo tới

ng ồi xung quanh.

“Nhờ cậu giúp đỡ nhé.”

“À, ừm”, đột nhiên được bắt chuyện nên tôi ấp a ấp úng. “... Vậy có sao không? Bạn của cậu.”

“Bạn tớ?”

Đưa mắt theo ánh nhìn của tôi, Mizuki quay người lại. Cô bạn mang tên Yurina đã chễm chệ chiếm đóng chính giữa bàn và cao giọng cười đùa, “Gi!! Kotaro uống trăm phần trăm luôn phải không? Chủ xị luôn nha!”

“À à, không sao không sao. Ng ồi bên đó cậu ấy vui hơn.”

“Hừm.”

“Hê lô Takuto!” Một tên con trai đặt mông xuống bên cạnh r ồi vỗ lưng tôi bôm bốp khiến tôi không thể đáp lại đằng hoàng lời cô ấy nói.

Mizuki gấp chiếc khăn ướt trước mặt làm tư. Cô ng ồi đối diện chúng tôi bên kia bàn ăn.

Bình thường, trên giảng đường, mọi người đều ng ồi hướng về cùng một phía. Lúc ấy, tôi chợt ngộ ra ở bên ngoài lớp học mới có thể mặt đối mặt thế này.

“Trước khi gọi nước, mình thu ti ền tăng một nha mọi người!”

Giọng Kotaro oang oang văng lại từ chính giữa phòng ăn. Hẳn ta lúc nào cũng có mặt ở vị trí trung tâm như thế, còn tôi chỉ nhạt nhòa đằng góc, nhưng dẫu bây giờ hẳn ng ồi cạnh chẳng nữa, tôi vẫn không thấy khó chịu. Bởi hẳn giống như một chú tắc kè hoa thiên biến vạn hóa.

“A, để tớ giúp một tay!”

Yurina mau lẹ giơ tay phải lên cao.

“Ồi, thế thì còn gì bằng!” “Bao nhiêu một người?” “Hai chín tám nên

mỗi người ba nhé.” “Ồ kê con dê!”. Hai người họ trao đổi liên thanh, đoạn Kotaro tiến lại chỗ chúng tôi, còn Yurina lết đầu gối về phía trong góc. Y như rằng, các hướng đầu đờng loạt nghe thấy câu hỏi “Có hai nghìn yên thối lại không?”

“Giỏi thật. Có thể đảm nhận cả vai trò ấy.”

Mizuki cảm thán và gọi nước ngọt vị gừng mà không buồn lướt mắt nhìn menu rượu. Quả thật cô ấy không uống rượu thì phải.

“Cậu bảo giỏi là giỏi gì cơ?”

“Thì chuyện thu tiền đấy, phiền phức bỏ xừ.”

“Ừm”, tôi gật đầu.

“Nhưng Yurina vẫn xung phong làm. Tớ thấy điểm đó ở cậu ấy rất đáng khâm phục.”

Đáng khâm phục, hay không? Chẳng gặt được cảm giác nghi ngờ của mình, tôi thẳng thắn.

“Cũng có nhiều người chỉ làm vì muốn đánh bóng mình trong mắt kẻ khác thôi.”

Hay nói luôn cho nó vuông, thể loại con gái thế kia không nghĩ vậy mới lạ, tôi thản đế thêm một câu trong đầu, bỗng Mizuki nhìn về phía Yurina và lên tiếng.

“Nhưng vậy thì vẫn giỏi mà.”

Bất ngờ, tôi ngệt ra nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang hướng tới bạn mình của Mizuki.

Bởi đi đâu khiến tôi ngạc nhiên chính là cặp mắt ấy thật lòng nghĩ hành động kia đáng khâm phục.

“A, tớ còn mỗi tờ năm nghìn yên. Cậu có hai tờ một nghìn không?”

Tôi giả vờ đếm xem trong ví còn mấy tờ một nghìn nhằm rời mắt khỏi cô.

Ánh mắt của Mizuki không nhiễm dù chỉ một chút ý dè bủ đối với cô gái chơi trội diện bộ đồ thiếu vải như giữa hè đến buổi liên hoan lớp đầu tiên, tới mức ngay cả con gái còn phải ngoái lại nhìn, đã vậy còn tiên phong

giơ tay để giành việc thu tiền của cả lớp. Không muốn Mizuki phát hiện tôi đã nhìn Yurina bằng ánh mắt khinh thường, tôi đếm những tờ một nghìn yên dù bản thân thừa biết mình còn hơn ba tờ. Trước khi ăn nhậu còn đi đổi sẵn tờ mười nghìn yên ra vài tờ một nghìn lẻ, tôi quả là thứ nhất cáy có hạng.

Trong buổi ăn nhậu ấy, Mizuki và tôi rất hợp cạ. Tôi kể chuyện mình đã gia nhập đoàn kịch của trường và còn tâm sự viết kịch bản là đam mê của tôi. Cô là người đầu tiên tôi có thể kể tuốt luốt cả chuyện kịch bản ngay khi mới gặp mặt như thế.

“Cậu giỏi quá. Tớ có nằm mơ cũng chẳng làm được. Giỏi thật.” Cô đã khen tôi vậy đấy.

Bản thân tôi thích viết kịch bản, song giả như xung quanh xuất hiện người nào đó nói “Tớ thích viết kịch bản lắm”, tôi lại nhìn họ với ánh mắt khinh khi. Tôi sẽ nói những câu đai bôi đại loại như “Cậu viết câu chuyện này à. Ghê thật” trong khi giấu nhem mớ hàm ý của mình đằng sau lời nói.

“Cậu làm thế nào để viết kịch bản vậy? Tớ là tớ chịu thua đấy.”

Tính từ “giỏi” Mizuki thốt ra được cô sử dụng với một trăm phần trăm ý nghĩa của nó, cô lại còn nghĩ bản thân mình “có nằm mơ cũng chẳng làm được” như thể viết kịch bản ngang ngửa với việc trồng cây chuối đi vòng quanh thế giới vậy. Phía sau lời cô không giấu giếm bất cứ thứ gì ngoài ý nghĩa của ngôn từ cô nói.

Trước một người như vậy, tôi chẳng cần trưng ra bộ mặt giả tạo làm gì. Vậy nên cũng thật may là tôi không nói gì thừa thãi lúc tâm sự chuyện kịch bản của mình.

Cuối buổi nhậu nhẹt, Kotaro lĩnh ra góc, vẫn như mọi khi, hần và Mizuki nói chuyện vô cùng hợp gu. Đám bạn trong lớp nốc rượu tì tì, nói cười rộn rã, tất nhiên chẳng thèm để ý đến hội ba người đang ngổn ngoài rìa cần cà tím muối rôm rốp bọn tôi. Mizuki suốt buổi chỉ uống mỗi nước ngọt vị gừng. Thấy cô từ đầu chí cuối chỉ trung thành với loại nước ấy, tôi cứ nghĩ nó phải ngon dữ lắm nên cũng gọi một ly. Ai dè nó ngọt lợ, vị gừng

đâu chẳng thấy.

Và thế là ba người chúng tôi tụm lại hăng hái nói chuyện giữa quán rượu ồn ào như thể mưa đang xối xả đổ xuống mà không ai để ý, như thể tìm được chỗ ngon lành khi chơi trốn tìm. Tôi dám chắc cũng chẳng ai phát hiện bọn tôi đã hẹn cùng nhau đi ăn vào cuối tuần sau, thậm chí còn ghi lịch vào sổ tay đang hoàng.

“Sao thế, ng ẩ với mỗi tớ thì không vui hả?” Giọng nói cao vút của Yurina vọng đến cả chỗ chúng tôi. “Cậu m ồm to quá chứ còn gì! Tại sao nhỏ kia nhè đúng hôm nay đi làm thêm cơ chứ!”, “Có tớ ở đây mà nói câu đó à!”. Đám con trai vẫn chưa hết tiếc đứt ruột khi hoa khôi của lớp không đến được, mà chẳng hề chú ý có một cô gái với đôi mắt cương trực như thế này đang ng ẩ ở góc bàn.

Song lúc đó, bản thân tôi cũng không để ý. Rằng t ần hai tháng sau hai đứa tôi cùng đi xem buổi biểu diễn đầu tiên của Kotaro, Mizuki đã đứng lặng người trước giọng ca tr ần khàn của hắn. Rằng khi đứng cạnh tôi lúc đó, cô đã trót dành tình cảm cho Kotaro.

anabe Mizuki @mizukitanabe - 2 ngày trước

Lạnh tê tái nên mình đóng bộ vest quần ống rộng. Trong đầu vẽ nên cảnh tượng tối được ăn những món vừa ngon vừa nóng sốt, còn giờ cứ cố gắng đã. iPod shuffle có duyên thật, phát toàn ca khúc mùa hè (cười)

RICA KOBAYAKAWA @rika_0927 - 4 giờ trước

Hôm qua nộp hai mẫu ES, sau đó đến trung tâm hướng nghiệp luyện phỏng vấn. Mình bị gọi là khách quen rồi (cười). Nhận được lời khuyên siêu siêu quý báu. Rằng nếu có thể diễn đạt trọn vẹn niềm tin bất biến trong lòng, dần dà ta sẽ bộc lộ được nhiều điều khó nói. Quan trọng là cần nhận thức được nó! Buổi phỏng vấn kế tiếp phải áp dụng mới được!

Miyamoto Takayoshi @takayoshi_miyamoto - 1 giờ trước

Hôm qua đọc soát lại tờ báo miễn phí của nhóm sáng tạo “Đề Từ Của Thế Gian” nơi mình tham gia, đến buổi diễn thuyết của anh giám đốc nghệ thuật Tsukasa @XXTSUKASAXX và góp mặt cả bữa hậu tiệc. Anh trao đổi danh thiếp với mình. Chia sẻ những suy nghĩ hiện tại và nhận lời khen. Tiến thêm một bước rồi.

“Còn mấy phút?”

“Để coi... Tám phút.”

“OK. Xin lỗi, một câu tôi không tính ra.”

“Không sao, không sao, vô tư đi.”

Hai thằng chúng tôi xoay mặt hai hướng khác nhau, rào rào mài ngòi chì trên mặt giấy. Phải mấy năm rồi tôi mới đụng đến Số học, nên khi một đồng câu hỏi bày ra trước mắt thế này, cảm giác sục sôi của những tháng ngày ôn thi vất vả rạo rực trong tôi, nào chột trở nên nóng bùng.

“A, chết bỏ, lại một câu không biết nữa.”

“Ô kê.”

Nếu giải ra đáp án trùng khớp với một trong các lựa chọn thì chắc cú câu đó đúng. Hai mươi chín câu đọc hiểu biểu đồ trong vòng mười lăm

phút, cho phép dùng máy tính cầm tay. Rất nhiều công ty cho ứng viên làm bài kiểm tra trên mạng như thế này sau khi lọt qua vòng đơn ES. Trong số Tiếng Nhật, Tiếng Anh và Số học, dễ dàng đoán được ứng viên trầy vì tróc vảy với bài thi Số học nhất.

Kotaro cắm mặt vào laptop, còn tôi chăm chăm nhìn màn hình điện thoại. Dùng camera điện thoại chụp lại mười lăm câu hỏi đầu như thế này, hai đứa có thể giải cùng một lúc.

“... Trời ơi, xong!”

“A, tôi còn hai câu nữa, đợi tẹo.”

Các câu đọc hiểu biểu đồ càng về sau độ khó lại càng tăng. Những câu cuối cùng hầu như chẳng có ai làm nổi nên giải ra hay không cũng không thành vấn đề, chỉ là trong tôi đã nảy sinh lòng tự tôn quái dị phải trả lời cho bằng hết.

Bài kiểm tra trên mạng làm tại nhà không phải để làm một mình. Đó là thường thức mà ai tìm việc cũng biết. Thậm chí, một số người còn cho rằng mục đích của bài này không phải để kiểm tra học lực mà là để tìm hiểu xem ứng viên có bạn bè nào chịu hợp sức hay không. Rất nhiều bài kiểm tra có lượng câu hỏi một người khó mà làm xuể, ví dụ như tính cộng trừ nhân chia năm mươi câu trong chín phút, hoặc giải hai mươi chín câu trong mười lăm phút như bài này chẳng hạn.

“Xong rồi! Takuto ơi!”

Kotaro chìa tay phải về phía tôi trong khi mắt không rời khỏi màn hình laptop. Tôi chuyển cho hắn tờ giấy nhớ xé đôi, bên trên ghi đáp án của mười lăm câu tôi phụ trách.

“Chu choa! Đỉnh của đỉnh! Takuto đại nhân hãy nhận của tôi một lạy!”

“Không dám”, mặc Kotaro click lấy click để đáp án tương ứng, tôi mở tủ lạnh.

“Nhưng này, ông không cần hả? Tôi sẽ giúp mà.”

“À, thôi khỏi”, tôi rút trà lúa mạch thương hiệu riêng của siêu thị vào ly nhựa.

“Thực ra, bài kiểm tra trên mạng có ảnh hưởng mấy đến chọn lựa của nhà tuyển dụng đâu.”

Dứt lời, tôi để thêm “Nhưng làm được thì vẫn hay hơn”, Kotaro liền cười toe toét “Đúng là đại ca Takuto có khác.” Chẳng hiểu sao cứ có cảm giác bị trêu, tôi uống một hơi cạn ly trà để làm nguội cái đầu đang hừng hực.

Mới đó đã gần hết tháng Hai. Ngày nào cũng rét buốt đến mức tưởng như mùa xuân sẽ chẳng trở lại nữa, được cái chăn ấm nệm êm trong phòng mà uống đồ lạnh thì ngon phải biết.

Cuối tháng Hai vừa là nửa cuối đợt cao điểm nộp ES vừa là nửa đầu đợt cao điểm làm kiểm tra trên mạng. Các công ty start up đi trước đón đầu đã rục rịch phỏng vấn, giờ thời khóa biểu và suy nghĩ trong đầu của mọi người chỉ ngập tràn những thứ liên quan tới tìm việc. Tuy đã có nhiều công ty cho phép nộp ES trên trang web, song không hiếm nơi vẫn bắt ứng viên phải tỉ mỉ viết tay lý do ứng tuyển của mình. Trong số đó, ES một số chỗ còn có bốn, năm trang phác thảo kế hoạch cùng những trang với những yêu cầu quái dị như “Hãy thể hiện bản thân mình bằng bất cứ công cụ nào, ví dụ: tranh vẽ, hình ảnh, văn thơ, vv...”

Đa số những ai qua vòng đơn sẽ phải làm một bài kiểm tra trên web. Đầu xuôi đuôi lọt cả hai thì lúc ấy mới tiến vào vòng phỏng vấn, đây là quy trình kiểm tra tiêu chuẩn. Tuy vậy, kiểm tra trên web đúng như tên gọi của nó, mỗi người sẽ tự làm trên laptop của mình, nên hành động gian lận như hai thằng chúng tôi vừa nãy là chuyện thường ngày ở huyện, vẫn có nhiều công ty bắt ứng viên phải đến nơi gọi là trung tâm khảo thí để dự thi dưới sự giám sát, nhưng phần nhiều thì đây vẫn là bước không mấy được chú trọng.

Đóng ứng dụng Twitter trên điện thoại, tôi liền mở trình duyệt Internet lên.

Ngón tay chuyển động như được lập trình, cứ thế tìm kiếm những cụm từ thường lệ. Hệ thống phần mềm trong chiếc máy bé tẹo này thông minh

đến thế là cùng, mới đánh chữ cái đầu tiên, nó đã hiện ra nốt cụm từ cần tìm kiếm.

Việc này gần như đã trở thành thuốc phiện với tôi.

Những con chữ quen thuộc xếp ngay ngắn trên màn hình tí hìn.

Cái đoàn kịch này chỉ giỏi sản xuất mỳ ăn liền kém chất lượng không vậy

Mấy thánh tượng cứ bắn nhiều là sẽ trúng à?

Ai đó nói cho các bác ấy biết giới chuyên nghiệp không ngon ăn như thế giùm cái.

Mãn kiếp cũng chỉ như đoàn kịch học sinh (cười)

Chủ đề cứ na ná nhau, đúng là đầu óc chỉ cỡ học sinh là cùng

“Mà tôi bảo này.”

Nghe thấy giọng Kotaro vang sát bên tai, cổ tay tôi giật nảy. Tôi rút chiếc điện thoại vào túi trước áo khoác ngay lập tức.

“Tôi nghe kể Rika chưa qua được bài kiểm tra trên mạng nào cả.”

Kotaro mở tủ lạnh lấy hộp sữa bò cà phê. Vị của nó ngọt đến khó chịu, nhưng lại là món khoái khẩu của hắn.

Lúc này hắn có thấy màn hình của tôi không nhỉ?

“Kiểm tra trên mạng? Không đâu hả?”

Tôi tiếp nối cuộc nói chuyện một cách tự nhiên trong khi tim đập thình thịch.

Chắc bị hắn thấy rồi.

“Ờ. Thấy bảo cấp ba toàn cấm đầu học tiếng Anh tiếng em, thành thử Số học một chữ bẻ đôi cũng không biết. Nhất là dựng tới dạng bài một loạt câu trong thời gian ngắn như những bài kiểm tra trên mạng, cô ấy đâm hoảng, đầu óc rối tinh rối mù thì phải.”

Cửa tủ lạnh đóng lại đánh bộp. Mùi kim chi mua về để trong tủ sức nước không gian.

“Hơn nữa, hiện tại rõ ràng là Rika chỉ nhắm đến các công ty lớn nên cứ đến bước đó là bị chìm xuồng, thấy chật vật lắm.”

Kotaro vươn vai kêu vài tiếng rồi trở lại chỗ laptop ở ngược phía tôi ban nãy.

Không bị thấy thì phải. Tôi hít một hơi thật sâu.

“... Nếu dở đến vậy thì nhờ bạn bè giúp một tay là được mà nhỉ.”

Tôi định nói bằng một giọng vui tươi, ai dè câu từ thốt ra nghe có phần mất tự nhiên. Chỗ ngồi hiện tại lại không thể thấy Kotaro đang có biểu cảm thế nào.

“Thiên hạ đồn mục đích của bài kiểm tra trên mạng là để xem ứng viên có bạn bè giúp đỡ hay không, xem chừng truyền thuyết thành thị ấy khéo lại có thật đấy chứ.”

Bỏ ngoài tai lời bông lơn “Trời thương tôi có bạn chí cốt Takuto đây” của Kotaro, tôi nhớ lại cái tweet hôm nọ Rika đăng tải.

Nếu có thể diễn đạt trọn tru niềm tin bất biến trong lòng, dần dà ta sẽ biểu lộ được nhiều điều khó nói. Quan trọng là cần nhận thức được nó! Buổi phỏng vấn kế tiếp phải áp dụng mới được!

Không đầu kiểm tra trên mạng thì chắc chắn Rika không thể vào vòng phỏng vấn. Chưa kể nếu nhắm tới những công ty lớn, muốn đạt được cơ hội phỏng vấn, ứng viên còn buộc phải vượt qua tất cả các bước như kiểm tra trên mạng, thi viết và kiểm tra học lực.

“... Mà ông nghe những chuyện đó từ ai vậy? Mizuki hả?”

Nghĩ đoạn, tôi nói thêm “Cơ mà tôi không nghĩ Mizuki lại kể những chuyện đó.” Kotaro bèn trả lời.

“À, là Takayoshi.”

“Takayoshi?”

“Bọn tôi đi nhậu cuối tuần trước.”

“Takayoshi ông nói là Takayoshi bạn trai Rika? Bọn ông đánh lể đi nhậu hai người hả?”

“Ờ hay, hỏi gì mà lảm thế. Hóa ra ông thích Takayoshi đến thế à?” Kotaro cười nhe nhớn.

“Hôm thứ Bảy, cậu ta nhắn Line cho tôi rủ đi uống g ần đó. Tôi bảo cạ

ví nên không đi được, thế là cậu ta nói sẽ bao tôi. Được chầu nhậu thì đi thôi. Ông lại sang nhà anh kia nên tôi không rủ được, ủa chứ tôi chưa kể chuyện này hả?”

Đoạn hấn cười cười, “Mà ông biết sao không, tên ấy nhìn vậy thôi chứ sử dụng cả những biểu tượng tốn phí nữa cơ.” Kotaro có cái tài rút ngắn khoảng cách với mọi người. Trong khi tôi vô tình để cơ hội vượt mất, hấn sẽ nắm lấy chúng thật chặt. Hôm thứ Bảy, tôi làm thêm đến tận lúc tiệm đóng cửa nên ngủ lại ở nhà anh Sawa.

“Chuyện là thế này, nói thật tôi hơi ngạc nhiên.” Hấn khúc khích cười.

“Cậu ta hỏi tôi quá trời thứ về tìm việc luôn đấy, ví dụ như công ty xuất bản, công ty truyền thông chẳng hạn. Rồi cả nội dung ES hay quy trình thi tuyển. Vậy mà tôi tưởng cậu ta hờ hững với chuyện tìm việc lắm chứ.”

Kotaro có thể là người diễn trò hề mua vui cho cả hội, song hấn tuyệt đối không phải kẻ ngốc.

“Ông có thấy như vậy vừa ti tiện vừa nhảm nhí không?”

Thì thoảng lại có những kẻ không đủ khả năng nhìn thấy khía cạnh ấy của Kotaro mà tiếp cận hấn như đám côn trùng bu quanh ánh sáng.

“... Vậy nó sẽ tìm việc à?”

Tôi vô tình gọi cậu ta là “nó” nhưng Kotaro cũng chẳng xét nét.

“Tôi cũng chẳng biết, nhưng chắc nó xoắn cả lên rồi chứ gì? Đâu ai lông bông mãi được, nó cũng thế thôi.”

Hấn chạm nhẹ vào con chuột không dây, một lúc sau, tiếng tắt nguồn quen tai của laptop vang lên.

Tiếng động rất thanh gọn nhưng chẳng hiểu sao mỗi lần nghe xong, tôi lại có cảm giác cản phòng trở nên tĩnh lặng gấp vạn lần. Sự tĩnh mịch này giờ chẳng nhận ra đột nhiên trở nên rõ rệt hơn hấn.

“Mất công gọi tôi ra làm gì không biết, ở chung nhà cũng có người tìm việc kia mà, hỏi luôn có phải hơn không. Chắc, nhưng thôi, được ăn chùa thì tội gì không tranh thủ.”

Kotaro nói và đóng sập laptop lại.

“Cảm ơn ông nhé, ơn này tôi kết cỏ ngậm vành! Tối nay để tôi chuẩn bị cơm cho.”

Hắn tươi cười trở về phòng sau khi chốt hạ “Lúc nào cũng biết ơn ông hết”. Tôi giờ tay phải về phía hắn thì điện thoại bỏ trong túi áo khoác chợt rung lên một nhịp. Có vẻ ai đó vừa gửi mail.

Tôi chạm vào điện thoại.

Màn hình tôi cuống cuống tắt ngúm lúc này lại sáng lên.

Kotaro có thấy không nhỉ? Chắc là thấy rồi. Hắn cao hơn tôi, khi ấy lại còn đứng ngay bên cạnh kia mà. Hắn là một thằng rất được nên mới không nói gì, nhưng tôi nghĩ hắn đã thấy cả.

Chân tôi lạnh ngắt do không mang vớ. Không khí tháng Hai trong căn phòng cứ thế vờn qua làn da.

Rừ, điện thoại tôi lại rung lên hồi nữa. Ban đầu cứ ngỡ lại có người gửi mail cho mình, nhưng khoảng cách ngắn thế này, chắc là tin nhắn quảng cáo của quán nhậu rồi. Các ngón chân đã cồng lại càng cồng hơn.

Chiếc máy bé tẹo trong túi áo chẳng khác nào quả tim tỏa nhiệt đỏ rực. Nóng rất.

Nó vô cùng chính xác, đến mức chỉ cần nhập chữ cái đầu tiên là y như rằng sẽ hiện ra ngay những cụm từ từng tìm kiếm. Nhưng tôi có hơn gì, cứ khởi động điện thoại hay laptop là lại tìm những từ khóa ấy, biết đâu chính bộ não của tôi mới khuyết thiếu phần con người mà chỉ rập khuôn như robot mà thôi.

Khuôn mặt của một người quen lướt qua ngoài cửa sổ. Tôi thẫn thờ lên, nhưng trước hết phải ưu tiên uống nước để nuốt trôi cục cơm mắc nghẹn trong ngực đã.

Tôi có thể cảm nhận rõ rệt thứ mang tên năng lượng đang được sản sinh trong cơ thể mình theo từng lần nhai nhai nuốt nuốt. Năng lượng được cung cấp từ phần cơm thịt heo cốt lết ram gừng đầy ụ ụ đang lần lượt bù đắp lại những khu vực não bộ bị tan chảy một cách không thương tiếc ban này.

“Tớ mệt quá, bụng rỗng tuếch, sức lực cạn kiệt cả rồi.”

Tôi khá bất ngờ rằng lúc chọn món, Mizuki cũng gọi suất cơm đặc biệt giống mình. Nhưng hôm nay tôi có thể hiểu. Ngay cả tôi còn sức tàn lực kiệt chứ đừng nói đến cô.

Tuy thời điểm này là giữa đông, tôi và Mizuki đều cởi áo vest. Trong đầu vẫn còn bốc hỏa, thân nhiệt chưa hạ được ngay.

“Mà rốt cuộc hôm nay thi viết mấy tiếng vậy không biết? Để xem, bắt đầu từ 8 giờ, đến tầm hơn 1 giờ chiều mới xong... Năm tiếng đồng hồ?”

“Ngang ngửa thi tuyển vào Đại học Mỹ thuật rồi còn gì.”

Mizuki dùng miếng giấy ăn gấp vuông vắn chùi đi lớp son môi.

“Nhưng nói gì thì nói, tự nhiên câu cuối lại yêu cầu thí sinh tự sáng tác lời bài hát, rõ là thần kinh. Thà bắt tội mình vẽ tượng hay gì đó tương tự nghe còn có lý hơn, đằng này viết ca từ thì xấu hổ chết đi được.”

Mizuki quay ra phía nhân viên và giơ tay phải gọi “Xin lỗi, cho em ly nước lạnh.” Khi mùa đông tới, đa số các cửa tiệm cũng chuyển sang phục vụ trà nóng, khổ nỗi thời tiết càng rét, máy sưởi trong tiệm đặt mức nhiệt độ càng cao, trong khi đó, bọn tôi lại mặc rất nhiều lớp áo nên đâm ra thêm uống nước lạnh.

Hai chúng tôi tập trung ăn uống một lúc lâu. Mizuki ăn gần hết suất cơm kèm bắp cải và lấy lại phong thái bình tĩnh để có thể nói chuyện

nghiêm chỉnh như mọi khi.

“Có nằm mơ tớ cũng không ngờ bài thi viết của công ty truyền thông lại cực như vậy. Đầu óc mệt bã cả ra, đến câu hỏi cuối cùng bảo sáng tác lời bài hát, xem như tâm trí tớ xụi lơ luôn.”

Chén canh miso nóng rẫy uống vào không khéo bỏng cả lưỡi giờ đã nguội vừa phải. Tôi nhai thật kỹ chút cơm còn sót lại rồi húp canh cho trôi xuống họng. Mizuki cũng chỉ chừa lại phần canh miso.

“Toán Văn Anh cũng hòm hòm, có phần câu hỏi riêng phía sau là nhiều hơn dự đoán nhỉ.”

“Thật hết nói nổi, bài thi sáng tạo là cái quái gì kia chứ.”

Sau khi làm bài Tiếng Nhật, Số học và Tiếng Anh, mỗi môn bảy mươi lăm phút, cứ tưởng đến đây là hết, nào ngờ cuối cùng còn một phần mang tên bài thi sáng tạo. Hội trường tổ chức thi rộng mênh mông, sức chứa mấy trăm người là ít, vậy mà kỳ thi viết vẫn phải chia làm hai ca sáng chiều trong suốt ba ngày. Đủ hiểu số ứng viên muốn đầu quân nhiều đến mức nào.

“Các công ty xuất bản với đài truyền hình toàn những bài thi như vậy đúng không? Tớ nghĩ mình rớt từ vòng gửi xe quá.”

Bài thi sáng tạo chúng tôi vừa làm có hai câu hỏi lớn. Đề bài thứ nhất ghi sẵn ca từ lời một và bắt thí sinh “Hãy nghĩ ra lời hai cho bài hát”. Đề bài còn lại cho trước phần đầu một câu chuyện với yêu cầu “Đây là phần mở bài. Hãy viết tiếp thân bài và kết bài để tạo thành bài hoàn chỉnh.”

“Giờ nhớ lại tớ vẫn thấy xấu hổ, tớ dám chắc mấy nhân viên trẻ trẻ nhìn mặt áng chừng mới làm ở đó khoảng bốn, năm năm khi đọc lời bài hát chúng ta viết sẽ cười như được mùa cho xem, chắc chắn luôn!”

Tôi hồi tưởng lại những nhân viên ngồi ở quầy làm thủ tục của hội trường. Họ sùng sĩa thực hiện quy trình làm thủ tục, chẳng hạn như phân loại theo bảng chữ cái nguyện vọng của đám sinh viên đang đổ dồn về quầy với mong muốn được đầu quân cho công ty hoành tráng này. Người nghe nhạc, người tám chuyện với bạn bè, song dù các thí sinh có khoác lên

mình về ngoài bình thản đến mức nào cũng chẳng đo nỗi thứ mùi “Đây mới là kẻ chiếu trên” toát ra từ những nhân viên công ty.

“Tớ đã bảo họ sẽ không soi kỹ mấy lời bài hát ấy mà.”

“Không dám, chắc chắn tớ sẽ bị cười thối mũi cho xem, tớ thừa biết có khi bây giờ lời bài hát tớ viết đã bị đem ra làm trò cười và đăng lên nhóm chat của mấy người đó rồi.”

Mizuki giãy nảy như ngỗng trên bàn chông “A!! Ghét quá! Ghét quá! Ghét quá!” và một hơi uống cạn ly nước vừa mang tới. Nhìn bộ dạng ấy, tôi biết cô đang rất nghiêm túc. Có lẽ từ trước đến giờ, chưa bao giờ cô làm chuyện gì xấu hổ như thế.

“Nhưng tớ không nghĩ Mizuki lại dự thi bên mảng truyền thông đấy. Cậu làm tớ bất ngờ quá.”

“Tớ nói câu đó mới đúng.”

Sau khi hoàn thành bài thi sáng tác lời bài hát và viết thân bài, kết bài, chúng tôi tình cờ gặp nhau ở lối ra của hội trường thi, lúc ấy trong lòng hai đứa đều nảy sinh một cảm giác tựa hồ như bị bắt quả tang. Tôi không tạt vào nhà vệ sinh mà thoăn thoắt bước ra khỏi hội trường luôn, vậy mà hai đứa vẫn đứng mặt, suy ra Mizuki chắc hẳn cũng muốn rời phòng thi càng sớm càng tốt. Không hẹn mà gặp, ngay lập tức chúng tôi châu đầu tìm quán ăn như hai kẻ đồng phạm. Song chúng tôi không chọn tiệm cà phê hay mỹ Ý, mà tìm những tiệm cơm có chương trình ăn thêm miễn phí.

“Nhắc tới truyền thông, mình hay tưởng tượng một hình ảnh vừa vui vẻ vừa hào hoa còn gì, nên tớ quyết định thi thử một phen. Thế giới như vậy ai mà không ngưỡng mộ kia chứ.” Lời Mizuki phân trần nghe có phần hơi bao biện, đoạn cô nói tiếp.

“Nhưng thôi, đến đây là đủ rồi, tớ đã ngộ ra mình không hợp với nó.”

“Câu đó tớ nói mới đúng.”

Thấy tôi trưng dụng lại câu nói của cô lúc nãy, Mizuki cười toe vui vẻ. Làm xong bài thi viết dài lê thê, dường như cô thả lỏng tâm tình hơn hẳn mọi khi.

“Hóa ra Kotaro toàn phải làm những bài kiểm tra như vậy sao?”

Mizuki lại giơ tay gọi thêm nước lạnh, nhân viên của quán liền đặt lên bàn bình đựng sẵn nước.

Ai nấy đều bất ngờ khi Kotaro nhắm vào các công ty xuất bản để tìm việc. Sau khi về quê ăn Tết, mọi người trở lại thành phố, lúc tụ họp với nhau thì cả đám mới hay tin, còn đương sự chỉ bông đùa, “Từ trước tớ đã quyết định thi vào công ty xuất bản rồi kia mà, có gì phải xoắn?” Hắn cũng chấm dứt việc gửi thông tin cá nhân và đơn xin việc cho các công ty start up công nghệ thông tin hoặc tư vấn nhân sự mà trước đây thỉnh thoảng hắn lại ứng tuyển, nhằm bảo đảm đầu tư nhiều thời gian hơn cho mỗi công ty.

“Ồ, tôi có vài người quen làm trong ngành xuất bản, hay để tôi giới thiệu cho?” Takayoshi lên tiếng, mắt vẫn không rời màn hình laptop. Nghe đến đây, Kotaro chấp cả hai tay lại reo lên “Được vậy thì còn gì bằng!”, tôi thán nghĩ, hắn quả thật là một người đã trưởng thành nhưng không ngại diễn trò hề.

Suốt buổi hôm ấy, Rika chỉ luôn miệng bàn về việc lúc phỏng vấn đã không làm tốt đi đâu gì, giọng điệu hùng hồn khiến chẳng ai nghĩ cô còn đang kẹt lại ở vòng kiểm tra trên mạng.

Hết nước. Chúng tôi lại rót thêm nước vào ly.

“Vậy mà tớ cứ đinh ninh chắc chắn Kotaro sẽ đi theo ngành âm nhạc chứ. Đầu quân cho các hãng thu âm chẳng hạn.”

“Hình như hắn cũng đang nộp cho những nơi như vậy thì phải. Hắn còn bảo với tớ định sẽ nộp cả đài truyền hình, coi như thử thách một lần cho biết.”

“Thi thử à... Chậc, tụi mình lúc này cũng giống như vậy nhỉ.”

“Cũng có thể”, tôi phì cười. Dốc một trăm phần trăm sức lực vào vòng sơ khảo của một công ty nằm trong top ba những công ty nổi tiếng nhất là hành động vô cùng phí phạm. Phải tự lừa mình rằng đây chỉ là thi thử và làm bài với tâm thế như khi đi mua vé số, còn không đừng mong có thể trụ được.

“Tớ chịu, không tưởng tượng nổi Entry Sheet và bài thi viết của nhà xuất bản ra sao. Họ bắt thí sinh viết gì nhỉ. Không lẽ bắt làm thơ?” Cách dùng từ của Mizuki có phần suồng sã hơn bình thường, dấu hiệu cho tôi biết lúc này não cô đã chạy hết công suất.

“Đúng là hình như bắt thí sinh viết nhiều lắm. Tớ nghe nói bài luận rất quan trọng, mà phần lớn mọi người đều không vào được vòng phỏng vấn.”

Số sinh viên đang tìm việc muốn đầu quân cho các nhà xuất bản nhan nhản như lá mùa thu. Bởi làm ở đó, họ có thể lên mạng xã hội khoe thả cửa về tác giả mình yêu thích hay những tác phẩm ấn tượng, thỉnh thoảng còn có dịp chê bai một thứ ngựa mất mà làm như cả thiên hạ đều ghê tởm nó giống mình. Mỗi khi nhìn thấy những kẻ như vậy, tôi lại cảm giác như đang nhìn chính bản thân một năm về trước.

Ngày ấy, góc nhìn của tôi hạn hẹp hơn bây giờ rất nhiều. Tôi chỉ muốn nghĩ rằng mình khác người, bởi ấy là cách duy nhất giúp tôi trở thành một ai đó.

Tuy nhiên, tôi lại linh cảm lý do Kotaro nhắm tới các nhà xuất bản không giống như vậy.

“Dù không biết tại sao cậu ấy chọn nhà xuất bản, nhưng tớ thấy cũng hợp. Vậy mà trước giờ chẳng thấy cậu ấy đánh bạn với sách vở gì cả.”

“Đúng rồi, hẳn đọc sách có mà mưa lớn.” Ở nhà, cùng lắm hẳn chỉ chúi mũi vào mấy trang tươi mát trong tạp chí thời trang nam giới mà thôi.

“Nếu nói tới đánh bạn với sách thì phải là Takayoshi nhỉ? Lúc nào cậu ấy cũng đọc quyển sách nhìn khó nhân kinh khủng.”

“Cái cuốn ‘Lang bạt miền ý tưởng’ chứ gì?”

Khóe miệng của tôi chợt nhếch lên trong vô thức nên tôi vội vàng nghiêm mặt lại.

“Mà quay lại chuyện của Kotaro, tên ấy làm bài kiểm tra Số học trên mạng thì hòng học đến ná thở, nhưng đến khi đụng phải những đề bài như ‘Hãy tự do thể hiện bản thân mình’ trên trang A4 trắng tinh lại rề rà mãi không xong.”

Tôi nhấp ngụm nước và dứt câu: “Được cái, hình như nhờ đó mà đánh đâu trúng đấy.”

“Thế à?”

Mizuki bật cười hì hì.

“Hên xui, tớ thấy thế. Kotaro nhìn vậy thôi chứ cứng đầu lắm.”

Đá trong ly nước chạm vào răng tôi ê buốt.

Nhân viên dọn hai đĩa cơm cuối cùng đã được chén sạch của chúng tôi khỏi bàn. Lúc mới xộc vào quán ăn, hai đứa hứng chí nói với nhau nhất định sẽ ăn cả tráng miệng, nhưng mới chỉ ăn xong phần cơm, bụng chúng tôi đã no căng đến độ chỉ muốn nằm lăn ra đây mà nghỉ.

Trên chiếc bàn không để gì ngoài hai ly thủy tinh trong suốt đựng thứ nước cũng trong suốt, những câu chuyện cứ thế tuôn trào. Diễn hình như lần lâm trận đầu tiên gặp trúng người phỏng vấn mang bộ tóc nhìn-là-biết-giả, đến gần cuối, một người bạn không nhận được đã phá ra cười sặc sụa, hay cô bạn Yurina ăn diện như giữa hè trong buổi liên hoan đầu tiên của lớp đại học thì đang bèn bỏ theo đuổi con đường trở thành nữ phát thanh viên. Những chuyện trên trời dưới biển liên quan đến tìm việc nhưng không dính dáng đến bọn tôi cứ tới tấp tuôn ra khỏi miệng.

“Đúng là sau khi thi với sau khi phỏng vấn lại muốn có người để trò chuyện, nói gì cũng được.”

Mizuki rót thêm nước vào ly của tôi, miệng lẩm bầm “Nước cũng sắp hết rồi.”

Muốn có người để trò chuyện ư? Đúng thật, có khi là thế không chừng. Nhưng tôi dám chắc hiện tại, Mizuki cũng chẳng tha thiết nói chuyện với tôi cho lắm. Đơn giản vì nếu là tôi, cô có thể nói thật nhiều về Kotaro. Và đi đâu đó khiến cô vui vẻ.

“Nhắc mới nhớ.”

Mizuki nghiêng nghiêng bình nước cảm thán “A, hết nước rồi này” rồi liếc ra ngoài cửa sổ.

“Nãy tớ trông thấy Takayoshi. Lúc tụi mình đang rời khỏi hội trường thì

cậu ấy đi ra từ nhà vệ sinh.”

Đá đã tan từ lâu, nước trong ly không còn lạnh nữa.

“Takayoshi?”

Công ty dịch vụ tuyển thông nổi tiếng mà chúng tôi đi hôm nay gộp Entry Sheet và bài thi viết thành vòng thi đầu tiên. Do đó, dù đậu hay rớt ở vòng đơn đầu có thể tham gia làm bài thi viết.

“Hóa ra cậu ấy cũng đang tìm việc. Bất ngờ quá nhỉ. Nói vậy chứ tớ cũng thấy cậu ấy hợp với ngành tuyển thông.”

Không thể xin thêm nữa nên Mizuki uống thật tiết kiệm phần nước còn lại.

“Takayoshi một mình một phách, bộ dạng bụi bụi nên nhìn nổi bật lắm. Xung quanh mọi người đều mặc vest cả.”

Tôi liếc nhìn Mizuki nhưng bốn mắt không gặp nhau.

Mizuki dùng từ nào đầu tròn vẹn nghĩa từ nấy. Đôi mắt từng chân thành khen tôi “Viết kịch bản cơ à, giỏi quá” không chút ẩn ý ngày ấy lúc này đây đang có màu gì? Những từ “nhìn nổi bật lắm” cô vừa thốt ra liệu có hàm ý nào khác hay không?

Giờ này chắc đã vào ca thi buổi chiều. Từ lúc tôi và Mizuki vào tiệm ăn đã ngót nghét năm mươi phút.

Việc mặc trang phục chẳng giống ai ở hội trường thi chỉ là thứ yếu, song hành động đến hội trường gần một tiếng đồng hồ trước giờ làm thủ tục mới là lời phát biểu hùng hồn về con người của Takayoshi.

Tôi uống cạn chút nước còn lại và liếc nhìn bên ngoài cửa sổ.

“Tớ nhìn thấy Rika đấy.”

“Hả?”

Tôi đã trông thấy khuôn mặt nhìn nghiêng và bóng dáng Rika trong bộ vest khi cô ấy băng băng chạy ngang qua cửa sổ.

“Lúc tụi mình bắt đầu ăn thì Rika chạy qua chỗ này. Khi đó sắp sửa đến giờ làm thủ tục rồi, nên tớ thấy cậu ấy hơi hải lắm.”

Tôi buông thêm câu đùa “Còn quý cô đây tập trung chuyên môn quá,

chẳng để ý đến xung quanh gì cả”, song Mizuki không mấy phản ứng.

“Hóa ra Rika cũng nộp vào đây.”

Cô chậm rãi đặt ly xuống.

“Trời ạ, cứ nói với tớ cũng có sao đâu.”

Đoạn cô thì thầm “Như thế hai đứa có thể cùng nhau lên phương án tác chiến mà”, nhưng giọng còn khẽ khàng hơn ban nãy. Biết vậy không kể ra chuyện ấy có phải hơn không. Tôi nghĩ bụng nhưng giờ đây sự cũng đã rồi.

“Tớ đã kể với Rika mình sẽ thi vào công ty này.”

Giọt nước lăn trên thành ly.

Một Takayoshi ngoài miệng luôn bảo chẳng hứng thú gì với tìm việc, nhất nhất theo chủ nghĩa không mặc vest và đến hội trường thi trước tận một tiếng đồng hồ. Một Rika năng đến trung tâm hướng nghiệp, viết thật nhiều mẫu đơn ES mô phỏng, năm lần bảy lượt nhờ những người đã được nhận vào các công ty nổi tiếng tía tốt giúp nay lại ngủ quên và phải vắt chân lên cô chạy mới kịp giờ thi.

“Rika và Takayoshi sống cùng nhau kia mà.”

“Ừm”, tôi gật đầu.

“Song lại không đi đến đây cùng nhau nhỉ?”

Vừa dứt lời, Mizuki đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, thành ra tôi không bắt được ánh nhìn trong mắt cô.

Mizuki cố tình ngồi để giữ chỗ trong cùng bên phải cho tôi nên tôi cảm ơn rồi đặt mông xuống. Cứ tưởng chuyến tàu điện lúc về sẽ chen chúc lắm nhưng hóa ra lại không đông mấy, có lẽ vì hai người chúng tôi đã nán lại tiệm cơm khá lâu. Trên chuyến tàu điện 3 giờ chiều của một ngày tháng Hai đang dần ngả bóng chiều hôm là những con người khuất nửa mặt sau lớp khăn quàng cổ, chẳng rõ đang có việc phải đi đâu đó hay đang trên đường về nhà.

Ngồi trong tàu điện hơi nóng, tôi cởi áo khoác, gấp lại đặt trên đùi. Sau một hồi đắn đo, rốt cuộc tôi đã mặc quần len bó cho đỡ lạnh, nào ngờ nó

ấm áp quá, thành ra lại khiến tôi buồn ngủ.

Trong một khắc, do chẳng có chuyện gì để nói, tôi lại lờ đi điện thoại ra. Chiếc ộp lưng cao su bị vướng lại trong túi áo vest khiến tôi bực cả mình.

Karasuma Ginji @account_of_Ginji - 1 giờ trước

[Diễn Kịch] X [Thể Loại Mới], kế hoạch mới trong giai đoạn khởi động. Những ngày họp tối mắt với nhiều người ở nhiều lĩnh vực. Hôm nay, nhà sản xuất một chương trình truyền hình nổi tiếng cũng tham gia họp chung, kế hoạch rất thuận buồm xuôi gió. Hằng ngày đều được gặp những người thú vị. Dự cảm sắp có siêu phẩm rồi đây.

Retweet 2 Thích 1

KOTARO! @kotaro_OVERMUSIC - 58 phút trước

Sáng sớm tỉnh dậy chẳng có ai ở nhà, thả rông đứng nấu cà ri đóng gói, nước nhắm ngay “cậu nhỏ” của mình mà bắn lên, tí thì toi!! Hàng họ nhà tôi chứ không phải cà ri nhé *

Miyamoto Takayoshi @takayoshi_miyamoto

45 phút trước

Nhiều người quanh mình lúc này dường như đang mất phương hướng. Họ bị cơn sóng khổng lồ nuốt chửng mà quên đi mục tiêu vốn có của bản thân, cố gắng, cố gắng, rốt cuộc là vì gì? Vì ai? Nỗ lực điên cuồng trong khi mục tiêu lại lung lay, đi đâu đó là vô nghĩa. Giữa rừng vest đen và xám, chiếc áo sơ mi xanh nước biển có hơi nổi bật.

Thích 2

“Sao đâu tớ cứ mơ màng thế này.”

Tựa gáy vào thành tàu điện, Mizuki khẽ nói như muốn nhả ra miếng kẹo cao su đã trở nên nhạt thối.

“Giữa nóng và lạnh thì hơi lạnh một chút cũng giúp đầu óc và cơ thể linh hoạt hơn mà.”

“Tớ hiểu ý cậu. Trúng hôm nào mặc đồ len bó dưới vest rồi thì viết thì thể nào cũng buồn ngủ díp mắt.”

Sau khi thốt ra câu nói như thế lúc này mình không mang quần bó, tôi

cất điện thoại rồi tháo khăn quàng. Vùng cổ nhẹ nhõm hẳn, khiến cảm giác thoải mái tăng lên không ít.

Sức lực trôi tuột khỏi người tôi. Con buồm ngủ ùn ùn kéo tới.

“Ở chung với bạn, cậu thấy thế nào?”

“Hả?”, tôi giật mình thốt lên thì bị cô cười, “Cậu buồm ngủ hả?”.

“Sao tự nhiên nói chuyện đó?”, tôi ngáp ngáp dài qua mũi.

“Thì Takuto và Kotaro đang ở chung còn gì, Rika với Takayoshi cũng sống cùng nhau, nên tớ tò mò sống với người không phải thành viên trong gia đình mình thì sẽ thế nào ấy mà.”

Nghe cô nói lý do xong, tôi lại muốn đáp lại bằng câu “Sao tự nhiên nói chuyện đó?” thêm lần nữa. Câu hỏi của Mizuki quá sức đột ngột khiến tôi không kịp đoán ra đi đâu cô thật sự muốn biết.

Quá trình tìm việc thực chất là trả lời đi đâu đối phương thật sự muốn hỏi. Tôi nhớ mang máng mình đọc được đi đâu này trong bài blog của một người để tên “Người Dựng Hình Công Việc” mà Rika retweet gần đây.

Tàu điện bắt đầu giảm tốc. Loại tàu này dừng ở tất cả các ga điện ngầm nên đạt đến tốc độ cao tối đa chỉ vồn vện trong một, hai phút.

“Cậu hỏi sống với người không phải gia đình thế nào, tớ cũng khó trả lời...”

Trong khi vẫn chưa hiểu ra ẩn ý của Mizuki, tôi lục tìm từ ngữ tiếp theo thì chợt nhớ ra một chuyện.

“Nhưng lúc đi du học, cậu cũng có bạn cùng phòng kia mà? Không phải ở bên đó, cậu sống chung với vài người hả?”

Tôi hỏi, tàu điện giờ đã chậm hẳn.

“Ừa, tớ từng kể chuyện đó à?”

“Kể thì không kể, nhưng có một lần tớ nói chuyện qua Skype với cậu, phía sau chộn rộn rất nhiều giọng của người nước ngoài.”

Nói đến đây, tôi chợt “A!” lên trong đầu.

Khi đó cũng vừa đúng lúc tàu điện dừng lại.

“À à... Ra là lúc ấy.”

Do đó, tạp âm hoàn toàn biến mất, giọng của Mizuki truyền vào tai tôi với nguyên vẹn độ trong trẻo. Giọng cô nhỏ đến thều thào, nhưng tôi lại nghe rõ tất cả những cảm xúc chất chứa bên trong.

Khoảng thời gian Mizuki du học, chúng tôi nói chuyện với nhau đúng một lần. Tôi vẫn nhớ mình bất ngờ như thế nào khi có thông báo tin nhắn tới trong Skype dù tôi đã bỏ dùng từ lâu.

“Ôi nhớ quá đi mất. Lúc ấy Takuto bảo không muốn dùng chức năng video nên màn hình bên tôi tối đen.”

“Vì Mizuki dùng laptop, còn tôi dùng điện thoại mà.”

Trả lời như vậy nhưng lý do thật sự là vì khi đó, tôi buộc phải ra khỏi nhà. Chứ h ỡ còn tham gia đoàn kịch Planet, tôi vẫn hay họp với bọn Ginji qua Skype nên vẫn dùng chế độ quay phim suốt.

Hôm ấy, Mizuki bảo mấy người bạn cùng phòng ồn ào quá nên cô mang laptop chuyển ra ng ỗ ở ban công căn hộ. Tôi cũng yêu cầu cô đợi một chút r ỗ bỏ dở game đang chơi và ra khỏi nhà, tựa người vào thanh chắn đường đang chìm trong ánh hoàng hôn. Ở vùng trời xa xôi nơi hải ngoại đêm buông, Mizuki kiên nhẫn đợi đến khi tôi xong xuôi.

Vừa đợi cô vừa khóc.

Xịch, tiếng động thô trầm vang lên, ngay sau đó, tàu lại bắt đầu chuyển bánh. Vài người xuống, vài người lên. Hệ thống ng ầm nơi chỉ có ánh sáng đèn ở nhà ga tựa hang sâu không lối thoát.

“Vậy à, mà đúng thế, tớ cũng từng ở chung nhà với người khác nhĩ.”

Tàu điện tăng tốc. Âm thanh cách, cách, cách vang lên.

“Cái thời du học, vui ời là vui.”

Giữa một đồng tạp âm, giọng nói của Mizuki cũng chìm ng ỉm.

“... Sao vậy?”

Khi ng ỗ cạnh nhau, nếu nhìn thẳng về phía trước, ta sẽ không trông thấy bóng dáng của đối phương. Và tôi cảm giác trong trường hợp đó, những đi ều bình thường vốn khó nói sẽ dễ dàng thốt ra thành lời.

“... Nói sao nhĩ, tớ ghen tỵ lắm. Takuto với Kotaro này, cả Rika và

Takayoshi nữa.”

Nhưng dây ghế đối diện hiện tại lại không có ai ngồi.

“Cậu ghen tỵ đi đâu gì? Việc bọn tớ sống chung ư?”

Vậy nên bóng tôi và Mizuki lần lượt phản chiếu lên mặt kính cửa sổ phía trước.

“... Ừm, một phần là vậy.”

Và nếu muốn, tôi thừa sức thăm dò cô qua mặt kính đối diện.

“Cậu biết không, thật ra thời gian tớ du học còn một tháng nữa mới hết.”

Lúc này đây, ngồi bên cạnh tôi, Mizuki cúi gằm, mặt buồn vô hạn.

“Ban đầu tớ dự định đến tháng Mười hai này mới về nước. Tớ canh khớp với thời điểm bắt đầu tìm việc.”

“Ừm”, tôi gật, lòng thầm tự hỏi lúc còn quen Mizuki, Kotaro có nét mặt như thế nào để hòa mình vào bầu không khí này.

“Hiện tại tớ đang ở với mẹ.”

“Ở với mẹ?” Tôi lặp lại y nguyên lời cô thì nhận được cái gật đầu của Mizuki.

“Ừ. Lúc tớ đang ở nước ngoài, mẹ bảo đã bỏ nhà đi và sẽ sống với tớ.”

“Ồ.” Tôi khoanh chân.

“Mẹ tớ yếu đuối lắm. Không phải về mặt thể chất mà là tinh thần.”

Nếu không khoanh chân, tôi cứ cảm giác có gì đó chênh vênh.

“Nhà tớ ở một vùng nông thôn, nên có chuyện gì là từ đầu xóm tới cuối xóm đầu biết cả. Như lúc tớ thi đậu Miyama chẳng hạn, ngay ngày hôm sau một bà cụ lạ hoắc gặp trên đường còn chúc mừng tớ nữa.”

“Thế thì hết cả hồn nhỉ”, tôi trả lời kèm theo nụ cười, song nét mặt của Mizuki không hề giãn ra.

Tàu điện ù ù chạy. Tuy nhiên, chỉ một lát sau, nó sẽ giảm tốc.

“Người ta đồn bố tớ ngoại tình.”

Tàu điện đã bắt đầu chậm lại.

“Với một người đàn bà tớ không biết. Chắc là đồng nghiệp trong cơ

quan nhĩ. Cả thị trấn dần dần lên có người tận mắt trông thấy đi đầu đó, cả chuyện mẹ tớ vì việc này mà cãi nhau với bố tớ cũng trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường...”

Tốc độ càng lúc càng giảm.

“Mẹ tớ vô cùng ít nói, từ thời còn đi học, bà đã hay bị bắt nạt. Thêm nữa, chẳng biết may mắn hay bất hạnh mà dung nhan của bà lại xinh đẹp, càng tạo đi đầu kiện cho đám con gái lòi ra xách mé.”

Mizuki khép hờ đôi mắt hai mí sắc nét như họa bằng bút lông và tiếp tục câu chuyện.

“Từ tuổi này rồi, chỉ cần bị ai đó nói nặng nói nhẹ chút thôi, mẹ tớ sẽ trở nên sần nảo, thậm chí còn phát cuồng lên, cái gì cũng dựa dẫm vào hai bố con tớ. Nói sao nhĩ, mẹ tớ bên ngoài là người lớn, nhưng dường như bên trong vẫn kẹt lại ở một cô bé yếu đuối.”

Một cách chậm rãi, tàu dừng lại. Có lẽ nó đã vào ga.

“Tự nhiên dùng một cái, mẹ tớ gọi đến nói không thể sống với bố được nữa, hết chịu nổi thị trấn này rồi và nhất quyết đòi sống với tớ. Mẹ bù lu bù loa lên qua điện thoại, tớ chẳng nghe ra được gì. Chừng ấy tuổi đầu mà còn gọi điện thoại khóc lóc thế đấy.” Mizuki thở hắt ra.

“Đến tận bây giờ, hôm nào mẹ tớ cũng nước mắt ngấn dài bảo không muốn trở về căn nhà ấy, không còn về được nữa rồi. Lại còn than dân trong thị trấn ai cũng cười vào mặt mẹ.”

Cửa tàu điện mở ra, khách ồ ồ kéo lên. Băng ghế đối diện giờ đã được lấp đầy.

“Cậu có kể với bố không?”

Ngay trước khi cửa đóng sập lại, một cô bé đeo xác hình trái tim trên vai được mẹ dắt lên toa tàu. Cô bé mang đôi giày trắng bé xíu rất đáng yêu.

“Tớ nói với bố rồi, nhưng bố chỉ bảo lúc này, có nói gì cũng chỉ như nước đổ lá khoai, đợi cho mọi chuyện lắng xuống đã, giờ cứ để mẹ làm theo ý mình. Tất nhiên bố tớ rất ăn năn hối lỗi.”

“Mẹ ơi, trong tàu điện ấm ghê.”

Cô bé đeo xác nói chuyện với người mẹ trẻ bằng giọng cao vút.

“Tớ có thể hiểu cảm xúc của bố. Tớ lên Tokyo nghĩa là bố phải sống một mình với mẹ ở thị trấn bé như lỗ mũi ấy... Hẳn là mệt mỏi lắm. Nhưng con cái mà nói về bố mẹ mình kiểu này cũng chẳng hay hóm gì.” Trong một thoáng, biểu cảm của Mizuki như mất đi toàn bộ sức lực.

“Thậm chí chẳng phải bố tớ bị bắt quả tang lúc ông từ khách sạn bước ra với phụ nữ nữa cơ. Hỏi một hồi, hóa ra người ta chỉ nhìn thấy họ ăn cơm với nhau. Tớ nghĩ bố tớ chưa làm gì bất chính với cô ấy cả.”

Cô bé đeo xác cùng bà mẹ trẻ đi vòng vòng một chút rồi đứng lại ngay trước chúng tôi. Người mẹ phải xách chiếc túi rất to song không để nó xuống sàn tàu.

“Mặc dù vậy, mẹ tớ không suy nghĩ thấu đáo, cứ cố chấp đòi lên Tokyo sống. Dẫu tớ nghĩ mẹ thừa hiểu làm thế thật ra chẳng đúng chút nào. Mà phen làm con sao đuổi mẹ mình về quê được, tạm thời bố vẫn chuyển sinh hoạt phí vào tài khoản cho tớ, nhưng chưa biết sau này thế nào đây.”

“Con đứng được không?”. Trước câu hỏi của mẹ, cô bé gật đầu lia lịa “Đạ được.”

Tôi lắng nghe câu chuyện của Mizuki với một thái độ bình thản. Tôi hết khoanh chân lại tập trung lắng nghe âm thanh xung quanh, bởi nếu không làm vậy, tôi sợ mình sẽ lỡ miệng nói gì đó.

“Vậy nên, tớ ấy mà, tớ...”

Mizuki lặp lại chủ ngữ đến hai lần.

“Nhất định phải tìm việc cho đảng hoàng.”

Tàu điện bắt đầu chạy.

“Tớ buộc phải tìm được việc ở một nơi ổn định, để phòng trường hợp mẹ không về vẫn có thể sống đầy đủ, và dù không được ở ký túc dành cho người độc thân của công ty thì ít nhất vẫn có trợ cấp nhà ở.”

Bị mất thăng bằng, bé gái thốt lên “Con muốn ngửi mẹ ời” và ngã bệt tại chỗ. “Con vừa bảo mình chịu được kia mà”, giọng người mẹ nhuốm vẻ mệt mỏi.

Mizuki hít một hơi sâu hơn bình thường đôi chút.

“Phải cố gắng mới được.”

“Đúng nhĩ”, tôi đáp thì cô lặp lại câu nói “Cố gắng thôi.” Giọng cô tuy rất rành rọt nhưng âm lượng rất nhỏ

Ginji từng đăng trên Twitter rằng “Tôi sẽ cố gắng nhiều hơn nữa.” Takayoshi cũng từng viết trên Twitter “Cố gắng, cố gắng, rốt cuộc là vì gì? Vì ai?”, “Tôi sẽ làm những điều cần làm để dựng xây đời mình. Nỗ lực điên cuồng trong khi mục tiêu lại lung lay, điều đó là vô nghĩa.”

Mizuki lại nói “Phải cố gắng mới được.” Tôi nghĩ chỉ có lời này là chân thực.

Khi nỗ lực thật sự, người ta không hô hào sẽ cố gắng hơn nữa hay phô bày sự phấn đấu của bản thân mình ở một thời điểm thậm chí còn chưa thành hình để gây ấn tượng. Lúc ấy, người ta không để ý họ làm vì ai, làm vì điều gì. Nỗ lực thực sự không phải thứ lẩn lóc trên Internet hay mạng xã hội. Mà nó đang ở ngay đây, trong chuyến tàu sắp sửa vào ga với máy sưởi chạy quá đà, giữa một ngày tháng Hai rét buốt.

Những lúc ngẩng đầu nhìn tàu điện dừng ở mọi trạm, tôi lại cảm giác Tokyo yên ắng hơn mình nghĩ. Tôi sẽ có cảm tưởng dấu rời thị trấn quê nhà lên đây, Tokyo hoa lệ này cũng chỉ là một nơi trong chuỗi thành phố nối tiếp nhau mà thôi.

Mẹ Mizuki dứt áo bỏ đi khỏi thị trấn bé tẹo, lòng ôm quyết tâm bắt đầu cuộc sống mới với con gái mình, xong tôi mong bà cũng sớm nhận ra rằng cái thị trấn tí hìn bà rời bỏ vì căm ghét tận xương tủy ấy cũng nối với các thành phố khác, và Tokyo cũng chẳng là gì ngoài một trong những tiếp điểm thuộc cái chuỗi kia.

“Mizuki cố gắng thì tớ cũng sẽ cố gắng.”

Vật lộn mãi mới thốt ra thành lời, vậy mà câu nói nghe chẳng chút khí thế, tự bản thân tôi cũng thấy không có tí sức thuyết phục nào. Nhưng Mizuki vẫn im lặng gật đầu.

Tôi cảm giác sâu trong lồng ngực có gì đó nhói lên.

Dù chỉ một lần cũng được, tôi rất muốn xoa mái đầu với sợi tóc đen nhánh tuyệt đẹp ấy.

Và nói với cô rằng “Mizuki rồi sẽ ổn thôi”, dẫu chẳng có căn cứ nào.

Đây không phải lần đầu tiên tôi rơi vào trạng thái cảm xúc ấy. Cái đêm nói chuyện qua Skype lúc cô còn đang du học, niềm thôi thúc tương tự cũng dồn nén trong tôi. Khi đó, tôi giận mình không thể có mặt ngay bên cạnh để lắng nghe cô tâm sự. Tôi thầm nghĩ, giá như được kề bên, tôi không cần phải giữ kẽ mà có thể ôm lấy và xoa đầu cô.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dẫu ngỡ sát cô thế này, tôi cũng đâu có đủ can đảm để làm những hành động ấy.

“Em ngồi ở đây đi.”

Bỗng dưng Mizuki đứng dậy rời khỏi ghế. Người mẹ có vẻ sắp mất kiên nhẫn trước những lời than mỗi chân àn ỉ của con gái, nghe thấy thế, chị hỏi lại “Vậy có phiền em không” với nét mặt giãn ra như trút được gánh nặng. Nhìn kỹ mới thấy hóa ra cái bọc to tướng người mẹ xách trên tay là một ổ bánh. Bảo sao chị không dám tùy tiện đặt xuống sàn.

“Thôi được rồi, để tớ đứng cho, Mizuki ngồi đi.”

“Không sao, không sao, trạm tới tớ xuống rồi.”

“Hả?”

Tôi bất giác bật thốt vì cứ định ninh hai đứa sẽ cùng nhau ngồi tàu điện đến tận ga Shinjuku. Rốt cuộc, Mizuki đứng dậy, còn bé gái kia ngồi cạnh tôi. “Con cảm ơn chị chưa?”, bị mẹ nhắc nhở, cô bé ngại ngùng quay về phía Mizuki và lễ phép cúi đầu. Cô bé đặt xác hình trái tim gọn gàng lên đùi để tránh cho xác không bị bẹp rúm khi ngồi lên.

“Tớ có hẹn với một công ty khác vào 4 giờ 45 phút chiều.”

Tôi ngẩng đầu nhìn cô.

“Giờ giấc gì kỳ cục quá thế.”

“Chắc họ muốn xong lúc 7 giờ tối. Tớ chọn khoảng thời gian cuối cùng mà.”

Vào sâu quy trình tuyển dụng, phía công ty sẽ quyết định thời gian

phỏng vấn, tuy nhiên, đối với phỏng vấn lần một hoặc lần hai, ứng được phép đăng ký chọn khoảng thời gian phù hợp với mình trong nhiều khung giờ khác nhau.

“Khi đi phỏng vấn, tốt nhất nên chọn ca đầu buổi sáng, ca 1 giờ chiều ngay sau giấc nghỉ trưa hoặc ca cuối cùng. Rika nói vậy, ngẫm tới ngẫm lui, tớ thấy cũng có lý.”

Một ngày bộ phận tuyển dụng phải phỏng vấn cả mấy chục ứng viên, đầu óc họ chỉ tỉnh táo nhất vào ba khung giờ trên, đó là đi đầu đạo trước Rika đã chỉ cho chúng tôi.

“Nên hôm nay, tớ thử chọn ca phỏng vấn cuối cùng. Dù thật ra mục đích chính của tớ là để có thời gian nghỉ nhiều một chút sau khi thi viết mà thôi.”

Tàu điện ngầm trỗi lên mặt đất. Ánh sáng le lói thành tia, chiếu xiên vào trong toa.

Lúc này đây, mặt đối mặt với nhau, chẳng hiểu tại sao trong tôi lại nhen nhóm cảm giác không được để cuộc hội thoại của hai đứa dang dở giữa chừng.

“Tớ nói này...”

“Hôm nay...”

Chúng tôi không hẹn mà cùng cất tiếng, theo sau là một tràng “Sao cơ?”, “Takuto nói trước đi.”, “Thôi, không có gì đâu.” Và kết cục, tôi nhường cho Mizuki nói trước.

“Tớ chỉ định nói câu hỏi cuối cùng trong bài thi hôm nay chắc cậu trúng tủ phải không?”

Trong tâm tưởng, việc tôi thi viết suốt gần năm tiếng đồng hồ như thuộc về dĩ vãng xa xăm.

Câu hỏi cuối cùng trong bài thi cho trước phần đầu một câu chuyện với yêu cầu “Đây là phần mở bài. Hãy viết tiếp thân bài và kết bài để tạo thành bài hoàn chỉnh.”

“Thật ra, lúc thi, tớ ngỡ chệch phía sau cậu đấy. Tớ phát hiện cậu cũng

có mặt từ trước rồi. Nhưng đọc trúng câu bắt viết lời bài hát, tớ ngược không để đâu cho hết, chỉ muốn mau chóng cuốn gói ra về. Khi nhìn cậu say sưa làm bài thi, tớ chợt thấy thật hoài niệm. Ngày trước, trong giờ Ngôn ngữ học, thế nào cậu cũng lôi kịch bản ra viết. Takuto ấy mà, những lúc tập trung suy nghĩ gì đó, đầu của cậu sẽ gục về phía trước, đến độ người khác phải thắc mắc liệu cậu có đang ngủ gật hay không. Hôm nay, lâu lắm rồi tớ mới được nhìn thấy cậu như thế, nói sao nhỉ, ừm, thấy hoài niệm ghê.”

“Tớ có tật gù lưng mà.”

“Cậu biết không, nhìn từ đằng sau, trông cậu như không có cổ ấy.”

Mizuki khúc khích “Trông sợ lắm nhé.” Dường như đã lâu mới được nhìn gương mặt tươi cười của cô, tôi thấy an tâm hơn một chút.

“Cậu đã đến xem vở kịch tớ viết trong giờ Ngôn ngữ nhỉ.”

“Cậu vẫn nhớ à?”

“Sao mà quên được.”

Tôi và Mizuki đã từng cùng nhau đến xem Kotaro biểu diễn. Ngược lại, Mizuki cũng có lần đến xem tôi diễn kịch với Kotaro.

“Nhắc mới nhớ, lần ấy, các cậu đã chọn đến xem buổi diễn cuối cùng.”

“Đúng rồi, đúng rồi, cậu nhớ kỹ thật.”

Mizuki gục gặc đầu đến hai lần, hào hứng và bối rối hoài niệm. Đứng trên sân khấu có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của từng khán giả, rõ hơn nhiều lần những người ngồi bên dưới nghĩ.

“Tớ rất thích nội dung câu chuyện người tên Ninomiya Takuto viết bằng bộ chữ mềm đã nghĩ ra. Vở kịch thú vị lắm.”

Mizuki nhìn ra ngoài cửa sổ và thì thầm “A, đến rồi.” Tự lúc nào, tàu điện lại tạm nghỉ, cánh cửa mở ra, tàu phì phò lấy hơi. Tấm biển ngang tầm mắt ghi tên một nhà ga tôi chưa xuống lần nào. “Chào nhé, hẹn gặp lại ở nhà Rika.” Mizuki vẫy tay chào, tôi cũng giơ tay phải lên đáp “Tạm biệt nhé.” Cô quần lại khăn quàng quanh cổ để chuẩn bị đến buổi phỏng vấn cuối ngày, bóng lưng cô như đang khoác trên mình bộ giáp sắt mà ngay cả

cơn gió rét buốt tháng Hai cũng phải chịu thua.

Tớ nhất định phải tìm việc cho đàn hoàng.

Ban nãy, khi hai đứa không hẹn mà đồng thời thốt lên, tôi đã định nói gì đó để an ủi. Không đủ dũng khí xoa đầu cô, nhưng chẳng lẽ tôi không đủ sức dùng những lời dịu dàng để an ủi lòng cô? Tôi đã nghĩ những đi đâu nông cu ờng thế đấy. Còn lại một mình trong toa tàu, tôi th ầ m nhủ, thật may mắn vì lúc đó Mizuki lên tiếng cùng lúc với tôi. Trong lúc tôi không để ý, cô bé đeo xắc hình trái tim và người mẹ trẻ đã xuống tàu từ lâu.

“Ồ ầy nhất nhất đòi xem buổi diễn cuối, tôi nói mà có chịu nghe đâu.”

“Chứ còn gì nữa. Chắc chắn buổi diễn cuối là hay nhất mà.”

“Đã bảo hôm nay người ta bận còn gì.”

Cần đàn ghi ta thò ra từ sau bờ vai mảnh khảnh của Kotaro.

“Khổ lắm nói mãi cơ, rốt cuộc hôm nay cậu vẫn sắp xếp được lịch đến đây còn gì.”

Kotaro nhìn Mizuki với ánh mắt tinh nghịch. “Mà sao cậu hào hứng thế? Cái người ở đây cũng chỉ là Takuto hôm nào cũng thấy trong giảng đường thôi mà?” Nhìn Kotaro chìa lòng bàn tay tới lui như đang bế con nít, Mizuki ngao ngán thở dài.

“Khác hẳn nhé, người ở đây không phải Takuto bình thường mà là Takuto viết bằng chữ mềm chứ bộ.”

“Takuto trước sau như một thôi!”

Mặc kệ Kotaro chuyển sang giọng đờng bóng eo éo “Đằng ấy có bị ngờ không hả!”, Mizuki háo hức nhìn xung quanh. Có lẽ đối với cô, một sân khấu bé tẹo dưới tầng hầm là thứ rất đáng chiêm ngưỡng.

Hai người đến xem vở kịch vào dịp công diễn mùa thu của đoàn kịch Planet. Hội trường nhỏ nằm trong sân khấu mới Miyama ở gần trường đại học có sức chứa khoảng tám chục người, vừa vặn cho các đoàn kịch sinh viên và nghiệp dư tổ chức. Trước buổi diễn, những hàng ghế không có phần tựa lưng được trưng dụng để chắt đông tờ rơi giới thiệu vở diễn.

“Vở kịch phi lý^{1*} do Bộ đôi chủ lực của Đoàn kịch Planet sáng tác Karasuma Ginji X Ninomiya Takuto tự tay dàn dựng - Những thanh niên lạc lối ở hành tinh lạ lẫm mò lịch sử một thế giới khác”

* Là một trường phái kịch xuất phát ở Tây Âu những năm 50, 60 thế kỷ XX. Thuật ngữ “phi lý” xuất phát từ triết học chủ nghĩa hiện sinh. Loại kịch này khác hẳn với kịch truyền thống, nó không có cốt truyện, không có

các nhân vật, chuyên phơi bày những khía cạnh giả dối, vô nghĩa của cuộc sống con người.

Tờ rơi lần công diễn này in không được thẳng thớm. Tôi đã năm lần bảy lượt yêu cầu nhân viên rằng không được copy bản này ra nữa nhưng hay không bằng hên, méo mó kiểu này nhìn lại thú vị.

Tôi có nghe nói hai người bạn họ sẽ đến xem buổi diễn cuối cùng, nhưng không ngờ cả đám sẽ đụng mặt nhau trước khi vở diễn bắt đầu ở máy bán hàng tự động. Hội trường nhỏ nằm trong sân khấu mới Miyama bé tẹo, thành ra phòng thay đồ diễn viên sử dụng lại không có máy bán hàng tự động. Do đó, sau khi mở cửa, diễn viên buộc phải cầm đồng một trăm yên trong tay xông pha giữa đám đông khán giả. Có thể nói cái sân khấu chật chội này chuyên phục vụ công diễn cho các đoàn kịch không mấy tiếng tăm, ở mức dù diễn viên chen chúc giữa khán giả cũng chẳng ai nhao lên hô hoán.

“Mà kịch phi lý là gì thế?”

Lúc tôi vừa nhét đồng tiền xu vào máy bán hàng, Kotaro chau mày thắc mắc.

“Là thể loại kịch miêu tả những phi lý của đời người chứ còn gì nữa? Diễn hình như *Trong khi chờ Godot*^{2*} chẳng hạn.”

Đáp lại lời Mizuki, Kotaro ngơ ngác “Godo? Godo không tới à?”^{3*}, nhìn hẩn mà ngán ngẫm.

*Tác phẩm của nhà văn Samuel Beckett công diễn lần đầu tiên năm 1953, tiêu biểu cho thể loại kịch phi lý. vở kịch nói về hai người đàn ông cả đời chờ đợi người tên Godot nhưng cuối cùng không đợi được.

*Godot (tên tiếng Pháp) trong tiếng Nhật phát âm giống với Godo (ガド).

“Kotaro xem có khi cũng chẳng hiểu gì.”

Tôi chán nản lắm lắm, Kotaro reo lên “Cho ông uống cái này!”, rồi tự tiện ấn nút sữa chua thạch dừa. Trước lúc công diễn, tôi hoàn toàn chẳng muốn uống thạch dừa chút nào, bèn nhét lon nước vừa rơi ra khỏi máy vào tay Kotaro và trấn lột một trăm hai mươi yên của hẩn.

“Có lẽ bọn mình không nên gặp nhau trước khi vở diễn bắt đầu mới phải.”

Mizuki mua một chai nước khoáng. “Tại sao?” Kotaro tròn mắt trong lúc lăm bằm “Thạch dừa ngon số dzách.”

“Thì diễn viên kịch phải tập trung vào vai của mình mà. Hiểu nhầm na là Ninomiya Takuto bình thường hóa thành Ninomiya Takuto viết bằng bộ chữ mền ấy.”

Mizuki nói với đôi mắt chân thành, nhìn qua, tôi đoán ít nhiều trong đầu cô ôm ấp một ảo tưởng nào đó đối với những người diễn kịch thì phải.

“Làm gì có chuyện đó, Takuto trên sân khấu vẫn chỉ là tên Takuto nằm khoèo ở nhà uống bia và phơi bụng ra ngủ. Vẫn là tên Takuto bụng rậm lông thôi.”

Kotaro chêm vào một câu thừa thãi khiến bầu không khí trở nên ngưng đọng, cái tên gây chuyện này lại mãi tu ừng ực thạch dừa như đang khóa lấp gì đó.

“Takuto!”, tiếng ai đó gọi tôi vang lên cùng lúc với tiếng chai nước trà rót bịch xuống đất.

“Mau vào phòng thay đồ thôi.”

Xoay người lại, tôi trông thấy Ginji mặc chiếc áo thun đen trơn đang đứng đó. Gã mặc áo thun ngắn tay cùng quần jean, tôi cũng đóng bộ y như đúc, bởi đó là phục trang của vở diễn lần này. Cả bọn chúng tôi đã họp bàn với nhau các diễn viên sẽ ăn vận đơn giản nhất có thể để khán giả không bị phân tâm mà tập trung hết sức vào vở kịch, kết cục là thống nhất y phục như vậy.

“Biết rồi.”

Suýt chút nữa câu “Không cần ông phải nói” đã buột ra cửa miệng, song kịp nuốt lại, tôi quay sang cười với Kotaro và Mizuki.

“Thôi, tớ đi nhé. Sẽ làm hết sức để mọi người thưởng thức trọn vẹn.”

“Tôi mà lăn ra ngủ là ông hiểu rồi nhé”, Kotaro cảnh báo trước. Mizuki chột thốt lên “Ủa”, rồi rướn đầu về phía trước, mắt mở to.

“Xin hỏi cậu là Karasuma Ginji phải không?”

A, tôi th ần gi ật mình nhưng đã quá muộn.

“Tớ hay nghe Takuto kể v ềcậu lắm.”

“Hả, ai thế? Ai thế?”

“Cậu bớt miệng lại giúp tớ”, chỉ bằng một cái lườm nguýt, Mizuki đã chặn họng được Kotaro.

“Tớ háo hức mong chờ vở kịch hôm nay từ trước cơ. Buổi diễn cuối cùng r ồi, mọi người cố gắng lên nhé.”

Đoạn cô mau mắn, “À, tớ có chút quà tặng các cậu” và lôi trong cặp một cái hộp bọc giấy gói màu xanh dương. “Món bánh đặc sản nổi tiếng của quê tớ đây. Ban đầu tớ định tặng cho mọi người sau vở diễn, nhưng tớ sợ mình tập trung xem quá mà quên mất thì khô.” Tôi nói cảm ơn và đón lấy hộp bánh bằng lòng bàn tay chưa gì đã rịn m ồhôi.

Khoảng thời gian hai tháng còn vui vẻ, tôi hay kể với Kotaro và Mizuki v ềGinji. Trong tâm tưởng của Mizuki, tôi với Ginji giống như cặp bạn chí cốt hay xuất hiện trong phim Âu Mỹ.

“Cậu là bạn của Takuto à?”

Mizuki gạt đầu thay câu trả lời cho thắc mắc của Ginji.

“Cảm ơn các cậu đã đến xem.”

Thằng bạn cao lớn tôi nhìn đã quen mắt nở nụ cười.

“Hôm nay mọi người hãy xem thật vui nhé.”

Cuối buổi diễn ngày hôm ấy, Ginji tuyên bố sẽ bỏ học đại học.

Tôi đứng đối diện với Ginji trên sân khấu. Những câu thoại chúng tôi đã tập dượt không biết bao nhiêu l ần khắc sâu trong đầu, vang vọng khắp hội trường chật hẹp.

Đây... là đâu? Tôi đến đây đã bao lâu r ồi?

Lần cuối cùng tôi mặt đối mặt với Ginji là bốn ngày trước khi công diễn vở kịch, vào một đêm khuya thanh vắng tại nhà trọ của anh Sawa. Lúc đó, tôi đang phì phèo điều thuốc.

Tuy không biết nơi này ở đâu nhưng có lẽ không phải Trái đất r ồi... Mặt

trời không, bóng râm cũng không.

Đêm ấy, cái đêm cuối cùng của cuối cùng, chúng tôi bàn với nhau về đoạn cao trào trong kịch bản nhưng lâm vào ngõ cụt, rồi có lẽ phần do thiếu ngủ, Ginji và tôi lời qua tiếng lại đôi chút. Đó cũng là lần đầu tiên tôi đối lập hoàn toàn với Ginji ở phân đoạn chủ chốt mang thông điệp muốn truyền tải vào khúc cuối. Hai đứa không biết nên nhượng bộ đối phương thế nào, ở đâu, thành ra cuộc khẩu chiến như thăm dò ý người còn lại kéo dài hồi lâu.

Tuy vậy, lại có ánh sáng. Có ánh sáng nhưng không có bóng... Thế này nghĩa là sao?

Khi nào tôi và Ginji học hạc, anh Sawa lại cầm bao thuốc lá ra ngoài ban công. Sau tôi mới nghe anh nói, những lúc như vậy, anh đều cảm thấy có phần an tâm. Đến tận giờ tôi vẫn nhớ cảnh anh Sawa rệu rã lắm lắm: “Hai thằng hợp tác cùng sáng tạo ra bao nhiêu sản phẩm nghệ thuật như vậy mà không có bất đồng mới là đi đầu kỳ dị” vào lúc mối quan hệ của Ginji và tôi không cứu vãn được nữa.

Thật khó hiểu. Làm gì cũng không đau, bụng cũng không đói, cũng chẳng buồn ngủ. Không một điều bình thường nào ở Trái đất còn nghĩa lý ở đây.

Trong vở kịch lần này, vì quá tâm huyết với một số phân đoạn mà tôi đã lỡ miệng công kích Ginji ở những khía cạnh không liên quan đến diễn kịch.

Chúng ta vẫn còn sống phải không?

Một khi bộc phát ra, những điều dồn nén trong lòng từ bao lâu nay cứ thế tuôn trào không ngừng nghỉ, vượt mức tưởng tượng của tôi. Ngôn từ vọt ra ngoài trước cả cảm xúc, những lời bản thân thốt lên bắn lung tung như dầu nóng, khiến cả đám chúng tôi đều bị bỏng. Lời nói cứ thế vung vãi, chẳng khác nào chiếc tàu điện chật ních hành khách đang mở cửa, bấp bênh không thăng bằng.

... Gì thì gì, thật khó hiểu. Tim vẫn đập, mạch ở cổ tay vẫn có. Chắc

chấn mình còn sống kia mà.

Có đi đâu này tôi nghĩ trong lòng trước giờ, Ginji, ông thôi cái trò khoe khoang với người khác “Tôi đang cố gắng việc này việc kia” trong khi việc ấy vẫn chưa đâu vào đâu có được không? Như mấy lần ông bảo mãi viết kịch bản, chớp mắt trời đã sáng ấy. Đi đâu đó ông nên đợi đến khi công diễn xong xuôi rồi hẵng nói chứ? Rồi những chuyện tương tự như họp bàn với anh này chị kia, sau khi công diễn, ông nói một câu “Vở diễn này được hoàn thành dưới sự góp ý của anh chị này nọ” thì không được à? Tôi nói thật, ông thôi lợi dụng người khác vì bản thân mình đi. Còn nữa, chuyện ông đọc được bao nhiêu sách trong bao nhiêu ngày hay đi xem kịch của ai, chẳng có giá trị gì cả, Ginji ạ. Số lượng không phải thứ quan trọng. Ngoài ra, lúc nào ông cũng bô bô mình sẽ mở rộng mối quan hệ trong giới kịch nghệ, nhưng ông có hiểu không vậy, “quan hệ” mang nghĩa nối kết hai cá thể lại với nhau. Ông hay đi dự hậu tiệc với nhiều đoàn kịch, nhưng tôi hỏi một câu, ông còn giữ liên lạc với những người ông quen ở đó không? Đột nhiên gọi điện thoại, ông nghĩ họ chịu gặp không? Như vậy có thể gọi là “mối quan hệ” thực sự à?

Nhìn mà tôi thấy thương hại thay cho ông.

Này! Có ai không! Có ai ở đây không!

Chính vì lúc nào tôi cũng ở bên cạnh Ginji nên đến cả những thứ nhỏ nhất cũng đập vào mắt. Càng chỉ trích, tôi lại càng xấu hổ trước sự nhỏ nhen của bản thân mình khi bối lung tìm vết, nhưng chẳng thể dừng lại được.

... Im đi! Tôi nghe thấy tiếng động.

Từ năm nhất đại học, tôi và Ginji đã như cặp bài trùng, hai thằng cùng diễn kịch không biết bao nhiêu lần và luôn miệng nói với nhau một ngày nào đó, cả hai sẽ cùng thành lập một đoàn kịch. Một mặt, tôi kè vai sát cánh bên Ginji nói những lời ấy, song mặt khác, tôi thần quan sát hai chúng tôi từ vị trí xa nhất.

Có tiếng nói ở đằng kia.

Một bản thể khác của tôi đang lạnh lùng nhìn hai thằng và phán xét: “Còn khuya mới làm được chuyện đó.”

Tiếng nói...?

Tôi đã thử đủ mọi cách nhưng không tài nào nhắm mắt làm ngo được trước sự thảm hại toát lên từ chính chúng tôi.

Kia kìa, người ta đang nói gì đó! Tôi thấy anh ta vẫy tay! Có phải anh ta gọi chúng ta qua đấy không?

Có lẽ lúc ấy ma quỷ đã nhập vào người tôi. Tôi tự hỏi, tại sao tôi là kẻ duy nhất nhìn thấy sự thảm thương đang bao vây mình.

Đợi đã!

Nào là họp bàn với người này, dự diễn thuyết của người kia, quen biết đạo diễn kịch nọ, nếu chỉ dùng những từ như vậy, ông sẽ chẳng đi đến đâu cả. Chừng nào ông còn muốn khoe những điếu đó cho người khác thấy, chừng đó đừng mong đạt được thành tựu gì.

Thứ gì nằm trong đầu mà ta chẳng nghĩ là kiệt tác. Nhưng cả đời ông cũng chỉ dừng ở việc nghĩ mà thôi.

Giọng nói ta đang nghe thấy...

Thật sự tôi cũng không định nặng lời như thế. Chỉ là lúc ấy, bằng mọi giá tôi muốn trưng ra trước mặt Ginji thứ tồn tại nơi đáy lòng mình. Cái thứ trong suốt những lúc ở bên cạnh hắn, tôi luôn mong một ngày nào đó có thể lòi ra ánh sáng. Nó là một thứ tàn độc đến cùng cực mà tôi thủ sẵn bên mình, là thứ mà tôi ngỡ rằng đã bén rễ sâu hoắm trong tim tôi. Nó đang ùng ục trào dâng từ một nơi rất nông trong lòng, nông gấp nghìn lần, vạn lần so với tôi tưởng.

Chẳng phải giọng chính chúng ta đấy sao?

Ginji đã nói thế này.

Vậy nghĩa là thế nào...?

Tôi đã trăn trở rất nhiều để đi đến quyết định hôm nay. Sau khi vở diễn này kết thúc, tôi sẽ ra khỏi đoàn kịch Planet và cũng thôi học đại học.

Tôi sẽ làm việc tôi muốn bằng chính sức mình. Tôi sẽ không đi tìm việc

mà sẽ sống trên sân khấu.

Chúng ta đang vẫy tay với chúng ta kìa...?

Chắc hẳn giống như tôi, Ginji cũng muốn trưng ra trước mắt tôi quyết tâm của mình bằng mọi giá. Sau khi tung ra nước cờ cuối cùng, chúng tôi không còn gì để nói với nhau nữa.

... Cái gì, anh bảo gì thế

Sân khấu kịch bé như lỗ mũi, do đó tôi thừa biết Mizuki đang nhìn thẳng vào tôi. Đôi mắt ấy giống với ánh mắt khi cô khen cô bạn đứng ra thu tiền ở buổi liên hoan của lớp là giỏi giang. Và chúng cũng giống với ánh mắt đầy khâm phục khi cô trầm trồ khen tôi giỏi lúc tôi kể mình đang viết kịch bản. Cặp mắt ấy đang hướng thẳng vào tôi.

Chúng ta ở đằng kia không phải đang gọi chúng ta đâu.

Đừng nhìn tớ bằng ánh mắt ấy. Lúc đó, tôi nhủ thầm trong đầu.

Chúng ta đang... nói lời tạm biệt chúng ta kìa.

Sân khấu tối đi.

Tôi và Ginji lui vào cánh gà để chuẩn bị cho màn sau

“@ hào cả nhà!”

Hai tay của Kotaro đang bận nên tôi mở cửa phòng thay hần.

“Đây là chút quà của bọn tớ. Hay nói đúng hơn là tì-ên-cảm-ơn-vì-luôn-cho-bọn-tớ-dùng-ké-máy-in.”

“Trời ạ, các cậu khách sáo thế làm gì. Nhà hơi lộn xộn, mọi người thông cảm.”

Miệng thì nói vậy, nhưng căn phòng Rika mời chúng tôi vào có khi nào không được dọn dẹp sạch sẽ đâu kia chứ. Có vẻ hôm nay Takayoshi làm thêm cả ngày. Tôi thấy dòng chữ “ ~ 21:00 làm việc” viết trên bảng trắng treo ở tường.

“Trời đất ơi, dâu này!”

Khuôn mặt Rika bừng sáng sau khi nhìn vào bên trong chiếc túi Kotaro cầ-âm-bằng-cả-hai-tay.

“Mẹ tớ gửi từ quê lên đấy nhé! Dâu này là của họ hàng nhà tớ trờ-ờng! Dâu đẹp trai lai láng giống y như tớ!”

“Thích quá đi mất! Dâu mua ở siêu thị đắt lắm.”

Rika lờ-ợ-tịt-câu-nói-đẹp-trai-lai-láng-của-Kotaro-và-đi-thẳ-ở-vào-bếp. Lần nào bọn tôi mang đặc sản lên tặng, cô đầ-ừ-đem-ra-ngay-để-mọi-người-cùng-thưởng-thức.

Ngoài những lần cả nhóm tập trung ở nhà Rika, tôi và Kotaro cũng hay lên làm phi-ên-để-mượn-máy-in. Tất nhiên, những lúc Takayoshi có mặt ở nhà, chúng tôi chính là “kỳ đà cản mũi” đúng theo nghĩa đen, nhưng lên dăm bảy lần, hai thằng đâm chai mặt chẳng đẽ-ý-đến-việc-đó-nữa. Những khi cởi bỏ bộ vest, nhìn Rika có vẻ rất thư giãn dù bản thân cô chắc hẳn không ý thức được đi-ầu-này, tôi thầ-âm-nghĩ, giá-mà-lúc-mặc-vest, cô-cũng-giữ-được-phong-thái-như-vậy-có-phải-tốt-hơn-không.

Tên công ty được viết nắn nót bằng mực đỏ trên tờ lịch treo tường. Cô cũng cẩn thận ghi “ES - WEB” hay “ES - Gửi bưu điện” để phân biệt đơn

nào có thể gửi trên trang web, đơn nào phải viết tay. Phần lịch tháng Ba chỉ chít tên của các công ty nổi tiếng đến độ ai cũng biết, trong mắt tôi nó trông chẳng khác nào một cái khiên vô địch. Tấm bảng gỗ treo bên cạnh dán những tấm hình Rika và Takayoshi chụp với nhau.

Hàng loạt các công ty lớn nhận vào làm việc. Tháng ngày bên người yêu mãi mãi không rời. Giả như có thể cắt nơi này thành hình vuông mà lồng vào hộp kính thì quá mỹ mãn. Hạnh phúc nhất trần đời là đây chứ tìm đâu xa.

“Ừa, gì thế này?”

Kotaro tháo cà vạt sọc xanh dương và lột mắt xuống bàn. Trên đó có một hàng những tấm thẻ được xếp ngay ngắn. Tôi cũng cởi cà vạt và gỡ nút áo sơ mi trên cùng.

“Không lẽ...”

Tôi có cảm giác trong một khoảnh khắc, Kotaro đã nhìn tôi.

“Đây là danh thiếp hả?”

“À, đúng rồi, danh thiếp đấy. Tớ mới đặt làm thử.”

Rika bưng chiếc đĩa trắng đựng đầy dâu ra mời chúng tôi.

“Xin lỗi mọi người nhé, nhà tớ không có sữa đặc.”

Lớp vỏ dâu đỏ mọng lốm đốm hạt be bé vẫn còn đọng những giọt nước trong suốt.

“Thời buổi bây giờ, mình có thể thiết kế danh thiếp ngay trên mạng đấy. Giá thành cũng rẻ, không đắt lắm. Đã vậy lại có nhiều kiểu dáng để lựa chọn”, cô liên thoảng nói và cho một quả dâu tây đã cắt cuống vào khuôn miệng nhỏ bé. “Dâu này ngon kinh khủng ấy!”, cô tròn mắt cảm thán, đoạn nhanh nhẩu sắp lại danh thiếp cho ngay ngắn để cất đi.

“Ấy khoan đã khoan đã, cho bọn tớ với chứ!”

“Hả? Đây.”

“Dâu thì nói làm gì, danh thiếp kìa!!”

Kotaro rau rầu nhai trọn quả dâu Rika đưa cho và xòe hai lòng bàn tay ra.

“Hả, có gì đâu mà...”

Rika rút hai tấm từ xấp danh thiếp màu trắng với nét mặt như mở cò trong bụng. Có vẻ tôi cũng có phần.

“Đỉnh thật! Có danh thiếp thế này, cứ như gia nhập hội người trưởng thành ấy!”

Đại học Miyama

Khoa Ngoại ngữ

Chuyên ngành Giáo dục Quốc tế

Phó hội trưởng Hội thảo Takemoto

Ban Truyềnthông dự án Lớp Học Trẻ Em Thế Giới

Ban Tổ chức chương trình Hoa Khôi Đại Học

Trưởng Ban Truyềnthông kiêm ủy viên Ban Chấp hành lễ hội Miyama

KOBAYAKAWA RIKA

“Nhìn chắt hơn hẳn tớ tưởng! Có danh thiếp xong, ra dáng người đi làm dễ sợ, ngầu quá đi mất!”

Tôi lại có cảm giác Kotaro đánh mắt nhìn tôi khi nói những lời ấy. Tôi giả vờ không thấy và cất danh thiếp vừa được đưa cho vào ví.

“Nhìn qua, chẳng ai nghĩ một trăm tấm mà chỉ có ba trăm hai mươi yên đúng không?” Rika ng ồi xuống ghế bệt. Lúc ấy, tôi biết Kotaro thoáng nhếch khóe miệng và khẽ hừ mũi.

Danh thiếp cơ đấy.

Có cảm giác câu nói ấy như vang lên bên tai, tôi bất giác mím chặt môi.

“Chuyển sang nội dung chính, hôm nay cũng mong cô nương cho tại hạ dùng nhờ!”

Kotaro bật nút nguồn laptop bằng một động tác kiểu cách như bà chủ lễ quán truyềnthông mở cửa kéo. Hôm nay tôi cũng có vài tờ phiếu dự thi phải in.

“A, khoan đã!”

Bất thành linh Rika hốt hoảng đứng bật dậy.

“Các cậu đợi một chút, tớ có việc gấp phải làm đã, xin lỗi nhé.”

Cô án ngữ trước laptop như muốn đuổi khéo Kotaro đi khi hắn còn chưa kịp ng ẩ xuống ghế.

Rika lần b ồm trong miệng “Tớ còn t ần vài mail phải trả lời ấy mà”, đoạn tiến lại sát rạt màn hình và đi ều khiển con chuột.

Tôi khẽ lia mắt v ề phía Kotaro. Song hắn không hề để ý thấy ánh nhìn của tôi mà vẫn chăm chú xem ti vi.

Hai chúng tôi ng ẩ trên thảm lấy dâu ăn. Đối diện với Kotaro trong bộ vest, cách nhau chỉ mỗi chiếc bàn đang để những quả dâu đỏ mọng cùng đồng danh thiệp trắng tinh thể này, tôi cảm thấy có gì đó kỳ khôi. Do không để lạnh nên vị ngọt trong miếng dâu càng thêm nổi bật, dễ khiến người ta vui miệng ăn nhiều.

Kotaro tự tiện dùng đầu ngón tay gạt đổ cọc danh thiệp Rika để trên bàn. Hóa ra chúng không phải chỉ của riêng cô, chẳng trách số lượng nhiều như vậy. Nhiều danh thiệp viết tên những người tôi không quen và tên những công ty lớn mà ai cũng biết.

“Hôm nay hai người làm gì r ấ? Cùng nhau đi tư vấn với cựu sinh viên chẳng hạn?”

Giọng Rika vang lên giữa những lần click chuột đ ầy b ồm ch ồm.

“Không không, phỏng vấn cả ngày luôn. Cậu nói tớ mới ng ắm lại, tớ hoàn toàn không đi tư vấn kiểu ấy.”

“Tớ cũng đi phỏng vấn.”

Tôi gật gù và c ần lên một số danh thiệp không phải của Rika. Thông tin đề bên trên thuộc rất nhiều ngành, nào ngân hàng, sản phẩm gia dụng, thực phẩm. Điểm chung duy nhất đó là tất cả các công ty này đều là ông lớn không ai không biết. Logo và thương hiệu những công ty quen thuộc được in một cách khiêm tốn nhưng vô cùng sắc nét ở góc phải hoặc góc trái phía trên của tấm danh thiệp.

“Có vẻ Rika tư vấn với rất nhiều cựu sinh viên nh ỉ. Tớ thấy trên Facebook với Twitter của cậu cũng liên lạc qua lại với cựu sinh viên và người đã tìm được việc phải không? Nếu nhớ không lầm, hình như có lần

tớ thấy cậu trao đổi gì đó với dân đi làm thì phải.”

Kotaro vừa lướt qua đồng danh thiếp vừa rau rầu ăn dâu. Mang tiếng là đem đặc sản lên tặng, vậy mà hắn để người ta tách cuống dâng lên tận miệng rồi một mình đánh chén gần hết.

“Đây là danh thiếp của những cựu sinh viên cậu đã nhận tư vấn à?”

Tôi vừa dứt câu thì Rika đứng dậy rời khỏi màn hình máy tính “Đây, tớ xong việc rồi.” Trang tìm kiếm của Google còn được bật sẵn như muốn mời chúng tôi sử dụng.

“Á, sao các cậu lại tự ý xem danh thiếp thế?”

Dù dầu môi nhưng nét mặt của Rika lại tươi như hoa.

“Lúc tham gia tư vấn, tớ trao danh thiếp, thế là các anh chị cựu sinh viên cũng đưa danh thiếp cho. Tự thấy mình may mắn dễ sợ, tớ vừa gửi mail cảm ơn xong này.”

Kotaro thế chỗ cô ngồi vào trước laptop. Khi hai thằng bước vào phòng, những tấm danh thiếp để hờ hênh trên bàn chẳng khác nào muốn khoe cho chúng tôi thấy. Bây giờ, Rika mới bắt đầu gom chúng lại như muốn giấu đi.

“Trong số các anh chị cựu sinh viên tư vấn cho tớ, có nhiều người tốt lắm nhé, vài người đến giờ tớ đã gặp mấy lần rồi đấy. Mọi người còn giúp tớ sửa ES, cách nói chuyện truyền cảm hứng vô cùng, nếu cuộc trò chuyện diễn ra tốt đẹp, có người thậm chí giới thiệu cho tớ làm quen với cấp trên của họ nữa.”

Rika thao thao bất tuyệt.

“Họ cho cậu biết cả tài khoản mạng xã hội à?”

Ngoài địa chỉ mail và số điện thoại, trên danh thiếp của Rika còn ghi ngay ngắn cả tên tài khoản Facebook và Twitter. Tôi còn tính hỏi cô không bức mình khi bị người khác thấy trên mạng ư, nhưng rốt cuộc đã nuốt những lời ấy vào cùng vị ngọt của những quả dâu âm ỉm.

Tại sao lại bức mình? Người ta thấy mình trên mạng thì có gì phải bức?

Giả sử cô vặn lại như thế, xem như tôi bị hạ nốc ao.

“Không hẳn, mọi người không cho đó thông tin tài khoản.”

Rika dùng giấy ăn lau các đầu ngón tay và tỉnh bơ nói như không.

“Biết địa chỉ mail là có thể dùng để tìm kiếm tài khoản mà. Đó kết bạn được với hai người rồi.”

“Tìm kiếm?”

Trong khoảnh khắc, tôi dồn lực vào đầu ngón tay đang bốc dầu.

“Ừm. Cậu không biết à? Từ địa chỉ mail của một người, mình có thể tìm ra tài khoản Twitter của người đó đấy.”

Tôi dồn thêm lực vào các ngón tay. Quả đầu hơi nát khiến nước rỉ ra, chảy lên đầu ngón tay và những đường rãnh trên vân tay.

“Thêm nữa, nếu theo dõi cả những người mà người đó hay trò chuyện qua lại trên mạng, mình còn biết được môi trường công ty thực sự như thế nào, hơn hẳn nếu chỉ nghe họ nói chuyện suông.”

Nghe Rika trôi chảy tuôn ra một tràng, tôi gật gù ừ hử theo thói quen.

“Ví dụ trong lúc tư vấn, họ nói với mình một đằng nhưng thực ra số giờ phải ở lại làm thêm lại là con số khác, hoặc những người trong ngành đó thường quan tâm mảng tin tức nào. Có cả những người nói miệng nghe hay hóm hỉnh nhưng kỳ thực chỉ là đám ấu trĩ nữa.”

Hóa ra mục tiêu chính không phải để nghe họ tư vấn mà là đây.

Rika mỉm cười cho từng tấm danh thiếp nhận được vào một cuốn sổ trong suốt giống hệt sổ của những học sinh cấp hai mê trò thẻ bài. Tôi cũng thoáng nhìn thấy mặt sau của danh thiếp ghi chú một số thông tin như: “Tướng nhỏ, đeo kính, ngày nghỉ chạy bộ quanh Hoàng Cung”, “Thích du lịch nước ngoài, nói chuyện hợp”.

Xong xuôi đầu vào đấy, Rika nhìn cuốn sổ giờ trông như cuốn catalog với nét mặt hài lòng.

Cạch, tiếng động vang lên, cùng lúc đó, giấy A4 từ máy in chạy ra. Kotaro đã bắt đầu in ấn.

“Mọi người dạo này sao rồi? Khai báo xem nào.”

Kotaro uốn lưng ra sau bắt chuyện với chúng tôi. Bên cạnh máy in đặt

một chồng giấy A4 cao ngất do tôi và Kotaro mua thay lời cảm ơn.

“Đã giữa tháng Ba còn gì, hỏi thật, tình hình các cậu sao rồi?”

Kotaro chu mỏ eo éo “Ấy, lấy cả phần dâu cho tôi nữa chứ”, trông hắn chẳng ra dáng một người mang dâu lên tặng chút nào.

“Hỏi thế tức là ông thuận buồm xuôi gió lắm chứ gì?”, tôi nói.

“Ừa sao biết hay vậy?”

Kotaro lè lưỡi như nhân vật hoạt hình rồi xoay một vòng về phía chúng tôi. Hành động nào của hắn cũng nhố nhăng khiến tôi bực cả mình.

Tôi đoán quá trình tìm việc của hắn đang tiến triển thuận lợi. Hai thằng ở chung với nhau nhưng chẳng mấy khi tôi thấy hắn xuống tinh thần. Khi trượt vô chuối, hắn lại oai oái hét văng lên “Trượt rồi!” nên biết ngay tập lự, những lúc thi đấu cũng tương tự như vậy, thành ra tôi có cảm tưởng công cuộc tìm việc của Kotaro suôn sẻ, dù đi đâu này không dính dáng tới số lần trượt cái nào nhiều hơn.

“Tớ chưa bắt đầu tìm việc ở các công ty mảng xuất bản, nhưng hiện tại mọi chuyện cũng tương đối tốt.”

“Thế à?”

Rika nhón lấy một quả dâu bằng những đầu ngón tay vừa được lau sạch sẽ bằng khăn giấy.

“Đặc biệt nếu người phỏng vấn là phụ nữ, tớ lại muốn họ cười với mình, thế là có thêm động lực cố gắng! Chắc, nói vậy chứ nhiều khi làm lỡ, tớ bị đánh rớt mọi người ạ.” Kotaro hí hửng tía lia, “Các chị em đóng bộ vest nghiêm nghị mà cười một phát, khéo lại rụng tim chứ đùa.” Hắn nói như thể đó là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa, nhưng tôi dám cá có ẩn tình đằng sau. Giờ ngẫm lại tôi mới để ý hình như đã nghe chuyện này vài lần thì phải.

“Đúng là đậm chất Kotaro luôn nhỉ”, mắt vẫn dán vào trái dâu, Rika gật gù, không buồm hỏi sâu thêm mà chĩa mũi dùi sang tôi.

“Còn Takuto sao rồi?”

Chủ đề đột ngột chuyển qua mình, lại còn bất ngờ bị nhìn thẳng mặt, tôi

thốt lên “Hả” rồi ngó người ra.

“Chắc cậu dự tuyển vào các công ty liên quan đến ngành kịch nghệ hả?”

“À không.”

Tôi bất thần chop lấy một quả dâu thả vào miệng.

“Tớ không thi vào đó.”

Vừa cứng vừa chua lè. Có vẻ tôi lựa phải một quả chưa chín.

“Những công ty ngành này hiếm khi tuyển dụng lắm, đã vậy tỷ lệ chọn cực kỳ cao. Mà những người võ vẽ diễn kịch nửa vời như tớ thì ầu ầu như lá mùa thu, nếu nghĩ về lâu về dài thì ngành này bấp bênh lắm.”

“Ra là vậy à.” Rika lẩm bẩm với vẻ mặt chẳng mấy hứng thú, rồi quay mặt lại về phía Kotaro.

“Mà tớ không ngờ Kotaro lại đầu quân vào ngành xuất bản đấy.”

Đột nhiên một âm thanh nào đó vang lên.

“Có điện thoại, chết chửa, số lạ gọi tới!”

Kotaro ôm tôi “Chắc chắn là kết quả ở đâu đó rồi!”, đoạn đứng phắt dậy khỏi laptop, tay phải cầm điện thoại, tay trái bốc một quả dâu rồi ba chân bốn cẳng rời khỏi phòng.

Tiếng bước chân lép kệp ồm ồm. Có vẻ mang giày vào thì quá phiền phức nên hắn đã tự tiện xỏ dép của Takayoshi.

“... Cái tên này, đi tới đâu ồm tới đó.”

Trong căn phòng chỉ còn lại tiếng ti vi cùng tiếng máy in thỉnh thoảng kèn kẹt kêu vang.

“Ở nhà Kotaro cũng thế à?” Rika lẩm bẩm với vẻ ngán ngẩm.

“Cũng bình thường.”

“Vậy mà tớ thấy hai người vẫn hợp nhau ghê.”

“Chắc, cũng tạm tạm thôi.”

“Tạm tạm sao.” Rika khẽ cười. Chỉ còn hai người với nhau thế này, tôi lại càng ý thức sâu sắc mình đang ở với một cô gái trong phòng cô ấy, thành ra chẳng biết nên làm gì cho phải.

“Hóa ra ngành cậu ấy muốn đầu quân nhất là ngành xuất bản à?”

“Ừm.”

“Tại sao vậy nhỉ? Takuto có biết lý do không?”

Tôi mới chỉ kịp ập úng ậm ừ trong miệng, thì Rika đã tiếp tục câu chuyện như không hề để ý đến lời đáp của tôi.

“Hôm bữa nói chuyện điện thoại với Mizuki, tớ có hỏi thử nhưng cậu ấy cũng không biết ngọn nguồn lý do là gì.”

“Vậy à”, tôi gật gù, lòng thẩn nhủ thì ra Rika và Mizuki có liên lạc riêng với nhau. Thình thoảng tôi lại quên khuấy mất việc hai người bọn họ đã là bạn bè từ trước khi bắt đầu bước vào giai đoạn tìm việc.

Song chẳng hiểu tại sao, tôi không tài nào tưởng tượng ra cảnh hai người ng ẩ trong tiệm cà phê tán dóc chuyện con gái hay tám v ề những thứ trên trời dưới biển qua điện thoại.

“Đến cả cậu còn không rõ cơ à, rốt cuộc lý do là gì không biết.”

“Tớ cũng chịu đấy”, tôi trả lời rành rọt. “Tớ chưa hỏi hấn bao giờ.”

“Hoặc có lẽ nào nhìn vậy chứ thực ra, cậu ấy là một con mọt sách chẳng hạn?”

“Thế thì có mà trời sập.”

“Trả lời nhanh dữ”, Rika cười. “Tớ nghe nói tỷ lệ chọi của ngành xuất bản khắc nghiệt lắm.”

Người nào không yêu thích sách mà chỉ thi vào cho vui thì dẫu nằm mơ cũng không đậu được.

Tuy cô không nói ra thành lời nhưng tôi lại có cảm giác mình nghe thấy cả câu nói ấy.

“... Chắc tớ dùng máy in luôn. Có vẻ tài liệu của hấn cũng in xong rồi.” Tôi vừa nói vừa c ầm chuột. Đang định nhấn vào nút “Quay lại” trên màn hình laptop Kotaro dùng xong lúc nãy thì tay tôi khựng lại.

“Bảng điểm đại học à.”

Tôi bất giác thốt lên.

Cả căn phòng chợt lặng ngắt như tờ.

Không gian chỉ có hai người vốn đã yên tĩnh, và giờ sự tĩnh lặng như

càng lan rộng đến khắp mọi góc ngách trong căn phòng.

“... Thịnh thoảng lại có những kiểu người như Kotaro nhỉ.”

Rika lập lờ nước đôi, “Vẫn có chứ không phải không.”

Thông thường, bảng điểm đại học là loại giấy tờ phải vào đến vòng phỏng vấn cuối cùng mới cần tới. Tháng Ba đã qua hơn một nửa, giờ có thể xuất bảng điểm bao gồm cả thành tích học kỳ hai năm nay. Khi vào đến vòng phỏng vấn cuối, rất nhiều công ty yêu cầu ứng viên nộp giấy khám sức khỏe cùng bảng điểm đại học này.

“Bước vào với tâm thái muốn chọc cho người khác cười với mình, thế là phỏng vấn đầu xuôi đuôi lọt. Có lẽ tính cách cậu ấy xưa giờ như vậy rồi, và từ nay về sau cũng tiếp tục thuận buồm xuôi gió cho mà xem.”

Lời nói mà chắc hẳn cô đã phải chạt vật mới nhào nặn ra gai góc thì gai góc đấy, nhưng chúng chẳng tổn thương được ai. Đầu gai tù quá nên đầu muốn đâm vào lòng người chẳng nữa, cũng chẳng lưu lại gì ngoài những dấu vết xấu xí.

Tôi nói phong long “Không biết điện thoại là kết quả chỗ nào” trong lúc nhập ID và mật khẩu để truy cập vào trang cá nhân của các công ty mình đang dự tuyển. Tuy không mang theo giấy tờ gì ghi sẵn nhưng sau bao nhiêu lần nhập thông tin, tay tôi chẳng còn lạ gì nữa.

“Nếu đó là điện thoại báo kết quả, chắc cậu ấy được nhận rồi. Vì trượt thì người ta chẳng gọi tới làm gì.”

Mười đầu móng tay dài ra do đã lâu không cắt cùng tiếng lẩm bầm của Rika khiến tôi đánh vấp những chữ cái quen thuộc.

“Kotaro đỉnh thật”, “Tớ còn lâu mới làm được như thế”, đó là những lời tôi không đời nào muốn thốt ra. Tôi không muốn trở thành một kẻ nhìn Kotaro dưới góc độ và ở vị trí giống với Rika.

Tôi đăng nhập vào trang cá nhân. Trong đầu dự tính sẽ chọn giờ phỏng vấn là ca sáng đầu tiên trong số rất nhiều khoảng thời gian được chia ra, nhưng ca đầu buổi sáng luôn có người đăng ký trước hết rồi. Hóa ra mọi người đều suy nghĩ giống nhau.

“Tớ xin quả dâu cuối cùng nhé.”

Có lẽ vì chẳng còn gì để nói nữa nên Rika tăng âm lượng ti vi. Tuy nhiên trên màn hình chỉ chiếu toàn quảng cáo của AC^{1*}, rất cuộc, sự yên ắng gượng gạo bao trùm khắp căn phòng.

Ai cũng có những việc trong khả năng.

Chung tay sẽ hóa ngu ồn lực to lớn.

*Viết tắt của Advertising Council Japan, tổ chức phi lợi nhuận điều phối các quảng cáo trên phương tiện truyền thông đại chúng của Nhật.

Ti vi ra rả đi đâu đó, nhưng chỉ lo những việc trước mắt thôi, chúng tôi đã đủ sức cùng lực kiệt rồi. mới chỉ nhìn thấy bảng điểm đại học trên màn hình nhỏ bé kia, mà tôi đã bần thần cả người.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành chọn đại một khung thời gian nào đó trong buổi sáng rồi nhấn nút in. Máy in vừa vang lên những tiếng động lộn xộn vừa nhả giấy ra. Dán mắt vào phần rìa trắng, tôi thẩn nghĩ.

Hóa ra Mizuki không kể với ai chuyện của bản thân mình.

Kotaro thì khỏi phải nói, còn Rika chắc hẳn không biết Mizuki đang ở trong tình cảnh như thế nào. Nếu biết, tôi dám cá cô ấy đã lôi chuyện đó ra kể trước khi phải tăng âm lượng ti vi rồi. Một người như Rika ắt sẽ tận dụng nó làm đề tài trước khi không còn chuyện gì để trao đổi mà buộc phải sử dụng hạ sách là cái ti vi.

Lời Mizuki nói với tôi trong toa tàu điện lại văng vẳng bên tai.

Những đi đâu thực sự quan trọng sẽ không bao giờ được viết trên Twitter, Facebook, tin nhắn hay bất cứ đâu. Những đi đâu thật tâm muốn chia sẻ không phải chỉ cần đăng lên các trang mạng xã hội và có người trả lời là đủ khiến ta hài lòng. Tuy nhiên, chúng ta dễ lẩn tránh bộ mặt trưng ra trên những trang mạng xã hội đã luôn tồn tại từ xưa tới nay, để rồi một lúc nào đó sẽ phát sinh khoảng cách giữa bộ mặt ngoài đời thực và trên mạng. Kết quả là xảy ra trường hợp ta phải nghe những lời nhận xét tùy tiện như “Trên Twitter bạn/anh/chị có hành xử như vậy đâu.” Chỉ có hình ảnh đại diện của chúng ta là mãi mãi ở đó với vẻ ngoài tràn đầy sức sống mà thôi.

“Tớ nhất định phải tìm việc cho đảng hoàng.”

Tự lúc nào, chúng ta âm thầm đưa ra quyết định mà không để người khác biết. Từ ngày có thể viết trên mạng những chuyện không đâu vào đâu một cách dễ dàng, những đi đâu thực sự quan trọng càng lúc càng bị khóa lấp và che giấu.

Ngay như chuyện Kotaro không hé nửa lời trên Twitter, Facebook, tin nhắn hay bất cứ đâu về việc mình đã bước vào giai đoạn cần đến bảng điểm đại học, có lẽ tôi cũng chẳng cảm thấy bị giấu giếm hay gì. Biết đâu tôi sẽ chỉ nghĩ đơn giản là hẳn không tìm ra dịp để kể. Tuy nhiên, trong cuộc sống thường ngày lại có quá nhiều thứ cho tôi cái nhìn toàn diện về con người hẳn, nên vô hình trung, tôi lại cảm thấy hẳn cố tình giấu giếm mình.

Tôi nhìn chăm chăm vào tờ giấy trắng.

Những lời chân thật sẽ dần bị chôn vùi. Một khi đã quen chỉ nói những chuyện vốn có thể dễ dàng thoải mái nói ra, thì sẽ càng khó truyền đạt những đi đâu mà mình thực sự muốn chia sẻ.

“Phải cố gắng mới được.”

Khuôn mặt nhìn nghiêng của Mizuki khi cô thì thầm câu nói ấy trong lúc lắt lư theo tàu điện đang dần bị che lấp triệt để bởi những tấm danh thiếp mới tinh Rika vừa làm và dòng tweet viết tròn một trăm bốn mươi ký tự của Takayoshi.

“Chưa gì đã tháng Ba.”

Bất chợt, Rika lên tiếng.

“Đến mùa tốt nghiệp rồi nhỉ.”

Lời nói tưởng như rất băng quơ đột ngột dội vào khiến lòng tôi xáo động.

“Đúng thật.”

“Cứ nhìn thấy tờ rơi cho thuê lễ phục^{2*} là tâm trạng tớ lại tuột dốc không phanh. Trong khi bạn bè xung quanh ai cũng háo hức.”

“Nhất là con gái lại càng chăm chút nhỉ. Nhiều người còn mặc lễ phục

từ sáng sớm đúng không?”

* Lễ phục sinh viên Nhật Bản mặc trong ngày tốt nghiệp là Hakama, một loại trang phục truyền thống của Nhật. Cách mặc Hakama thường khá phức tạp, người nào không quen có thể tốn rất nhiều thời gian mà lại không đẹp nên nhiều người thường ra tiệm để nhân viên mặc giúp và trang điểm.

Giả sử tôi tình cờ quen biết Rika và Takayoshi vào lúc đầu óc chưa phải vướng bận chuyện tìm việc làm, giống như hồi năm nhất tôi đánh bạn với Kotaro và Mizuki, tôi sẽ đem chuyện gì ra nói? Trong một khắc, suy nghĩ ấy vụt qua.

“Không biết lễ tốt nghiệp năm sau sẽ thế nào, khó tưởng tượng ghê.”

Lúc ấy, tôi chợt nhận ra máy in đã dừng giữa chừng. Trên màn hình laptop hiển thị dòng chữ vô cảm “Yêu cầu thay mực cho máy”.

“... Tớ cũng chịu, chẳng tưởng tượng ra nổi.”

Tôi lẩm bẩm những lời từ tận đáy lòng mình.

Karasuma GINJI @account_of_Ginji - 6 ngày trước

Tháng Tư. Ý tưởng mới đâm chồi trong đầu. Thân với chị Yukako Hoshi (@yukayukayuka) và dự bữa hậu tiệc sau buổi triển lãm cá nhân của chị. Những cuộc gặp gỡ ở đó đã in dấu trong lòng mình. Cảm hứng sáng tạo dâng trào. Nửa đêm dạo bộ, nghĩ đến ngấm thật sâu.

RICA KOBAYAKAWA @rika_O927 - 4 ngày trước

Hoàn thành mục tiêu tư vấn với 20 người! Danh thiếp thần kỳ quá. Nó đúng ý mình, nhất là phần thiết kế nên mình rất hài lòng. Đã vậy còn tặng thiệp với ví đựng anh Takayoshi tặng. Gắng trao hết 100 tấm nào. Mai này sẽ gặp được chừng ấy người, mới nghĩ đã phấn khích! Gặp gỡ thật nhiều và mở mang tầm mắt!

Tanabe Mizuki @mizukitanabe - 1 ngày trước

Đã tuần đầu tháng Tư mà trời vẫn lạnh. Giờ đây mới thấy mình quàng khăn suốt từ tháng Mười đến giờ, sắp sửa quần khăn được nửa năm rồi.

KOTARO! @kotaro_OVERMUSIC - 1 ngày trước

Chị phỏng vấn viên dễ thương quá, mình dán mắt nhìn, thế là người ta

cũng ngó mình chăm chăm! Thật à! Thính hả chị! Đang tưởng bỏ thì phát hiện cửa sổ t ờng ng ờng! Hóa ra nhìn chỗ ấy! Kiểu này chắc rớt! Sịp hình nốt nhạc mới ghê! Nốt móc kép đang hoàng nhé 🎵

ninomiya takuto @doikichPlanet @toilatakuto

19 giờ trước

Phỏng vấn xong mệt bã, bụng đói meo, mò về nhà, đang chuẩn bị đi tắm thì thấy Kotaro thả rông đứng hát.

Chán chả buồn ăn.

Miyamoto Takayoshi @takayoshi_miyamoto

18 giờ trước

Tuần này công việc vào gu ờng, dự triển lãm cá nhân của nhiếp ảnh gia Yukako Hoshi. Một bộ ảnh sống động. Cách nắm bắt thế giới và cách cảm màu rất xuất sắc. Hậu tiếc, mình làm quen Karasuma Ginji (@account_of_Ginji). Một người theo ngành kịch mà đạo này mình khá quan tâm. Ví danh thiệp của cậu ấy phá cách và tinh tế. Tháng Tư khởi đầu thật suôn sẻ.

Ngay cả một kẻ năm thì mười họa mới lui tới khu vực hút thuốc như tôi còn biết thành phần xuất hiện ở nơi này đã có sự đổi khác. Những tay sinh viên năm tư lượn lờ ở đây cả ngày giờ đã chẳng còn bóng dáng, thay vào đó là những cậu tân sinh viên mới vài ngày trước còn là học sinh cấp ba. Quả là một sự chuyên biến to lớn.

Mùa này, áo khoác ngoài áo vest và cả đồ len bó không còn cần thiết nữa. Thời tiết nắng ráo, những thứ cần trang bị khi ra khỏi nhà cũng giảm bớt. Vào thời điểm hiện tại, nhóm ứng viên ứng tuyển sớm vào các công ty start up công nghệ thông tin hoặc đài truyền hình giờ cũng đứng chung hàng với những ứng viên khác.

Ngày qua ngày, cuộc sống cứ thế bình đạm trôi qua, chớp mắt đã hết mùa đông, số buổi phỏng vấn tăng lên, số ca làm thêm giảm bớt, còn lại mọi chuyện vẫn như trước đây, tôi đi đi về về giữa phòng trọ, trường đại học, nơi dự phỏng vấn và nhà anh Sawa. Anh ấy vẫn để bàn sưởi chứ không cất đi. Tôi phải xuống ở nhiều nhà ga không biết tên để tham gia phỏng vấn, nhưng một khi đã bước chân vào tòa nhà, tôi chẳng buồn quan tâm tên đường tên phố là gì nữa.

Qua tháng Tư, sinh viên mặc vest trong khuôn viên trường tăng đột biến. Có lẽ việc đóng bộ vest không còn là điều đặc biệt, bởi mọi người đã thôi chăm chú vào cà vạt và đầu tóc mà giản dị hơn nhiều. Khăn quàng, găng tay, áo khoác cũng không được trưng dụng nữa, chỉ đơn giản một thân vest đen trông như những tay võ sĩ quyền anh đã gọt bỏ lớp mỡ thừa khi buộc phải siết chặt cân nặng của mình. Giờ chỉ còn lăn xả vào trận chiến nữa thôi.

Tôi ngồi xuống băng ghế vương đầy những cánh hoa anh đào rải rác.

Bên cạnh có một đám nam sinh viên mà tôi đoán hẳn là năm nhất đang ngồi huyền thuyên với nhau chuyện tuấn này bùng học tiết đâu, làm thêm đến khi đóng cửa rồi phi thẳng sang chỗ chơi phi tiêu, kết quả là ngủ quên.

Đối với bọn họ, đây đều là những chủ đề mới mẻ, còn tôi, tôi không khỏi cảm thấy ghen tỵ và buồn rầu trước cuộc tán gẫu ấy.

Đầu óc cứ như treo ngược cành cây. Chắc do đã lâu lắm rồi tôi mới có dịp uống đến khuya như hôm qua.

Đêm trước, điện thoại của Kotaro không đổ chuông. Đó là ngày thông báo kết quả vòng phỏng vấn cuối cùng mà hẳn cần theo bảng điểm đại học in ở nhà Rika để tham dự. Phàm là ứng viên, ai cũng biết khi công ty nói “Chúng tôi báo kết quả qua điện thoại trước X giờ ngày Y”, thì trễ nhất, những người lọt vào sẽ được liên lạc trước thời điểm đó ba ngày. Tuy vậy, dù điện thoại không đổ chuông, ứng viên vẫn còn nước còn tát mà nuôi hy vọng mình đậu phỏng vấn đến tận giờ chót của ngày có kết quả.

Hôm qua là một ngày hiếm hoi mà cả hai chúng tôi đều ở nhà từ sáng. Hai thằng cũng chẳng nói với nhau chuyện gì đặc biệt, nhưng đến tầm 4 giờ chiều, Kotaro lần bần thốt lên “Thật ra hôm nay là hạn chót báo kết quả”, dường như hẳn không thể nhịn hơn được nữa. Thế là từ lúc đó, hai thằng bỗng dưng chộn rộn hẳn, từ lúc kéo nhau ra cửa hàng tiện lợi mua đồ đến khi nhậu nhẹt vẫn giữ nguyên tâm trạng ấy. Mỗi hai người với nhau, chẳng cần quan tâm đến chuyến tàu điện cuối cùng, có thể tạm gác lại cuộc chiến trường kỳ mà ngỗ nhà bù khú; đã lâu lắm rồi mới có dịp như thế. Và chẳng rõ tại sao, tôi lại có chút căng thẳng.

Đến bản thân tôi còn ngạc nhiên khi thấy mình có nhiều thứ để nói với Kotaro đến vậy khi hai chúng tôi ngỗ mặt đối mặt. Cuộc nói chuyện kéo dài mãi không dứt. Nó cho tôi một cảm giác vô cùng dễ chịu.

Kotaro kể nơi hẳn dự phỏng vấn là một công ty ngành đào tạo nhân lực, thành thật mà nói hẳn cũng chẳng mặn mà gì cho cam. Hẳn cười bảo, trong vòng phỏng vấn cuối cùng, nhà tuyển dụng yêu cầu “Hãy thể hiện suy nghĩ của anh/chị về công ty mà không dùng từ ngữ”, bản thân hẳn còn ngả ngửa khi chẳng nặn óc nghĩ ra được gì.

“Nói thật, làm gì có ai xem công ty đó là nguyện vọng hàng đầu kia chứ! Vào buổi phỏng vấn cuối, nhìn là biết mọi người ở đây đều suy nghĩ như

vậy, được một màn vui lắm cơ!”

“Chà chà”, tôi tiếp bia tới đâu, Kotaro uống cạn tới đó.

“Trung ra bộ mặt em-thiết-tha-muốn-làm-ở-đây mọi lúc mọi nơi thì mệt chết đi được, ông công nhận không? Lúc ấy tôi còn nhủ thần trong bụng, người chứ có phải thánh đâu, mấy người phỏng vấn chắc ngày xưa cũng thế thôi chứ tốt đẹp gì?”

“Công nhận công nhận!”, tôi vỗ tay bôm bốp, Kotaro thấy vậy bóp bẹp lon bia rỗng một cách mạnh bạo hơn bình thường.

“Vòng phỏng vấn cuối cùng mà tập hợp cả nhóm ứng viên lại, tôi định ninh giờ chắc chỉ xem mặt thôi, ai dè lại đề ra thứ này. Đời quả là không như mơ.”

Lúc đó mới chỉ hơn 7 giờ tối, là khung giờ điện thoại gọi tới cũng chẳng có gì bất thường, song thành thật mà nói, đầu đó trong thâm tâm, cả tôi lẫn Kotaro đều dám chắc sẽ không còn cuộc gọi nào cả.

“Nhưng ông cũng chẳng muốn vào làm công ty đó phải không? Thế thì có gì phải xoắn.”

“Có cho vàng cũng chả thêm vào.”

Kotaro ợ một hơi và tiếp, “Từ lúc xem trang chủ, tôi đã thấy không ưa rồi.”

“Trượt những công ty như vậy cũng đâu sót mẻ gì?”

“Ờ biết vậy... Ông nói không sai... Biết là vậy, nhưng mà... Nói sao ta...”

Tôi khẽ liếc nhìn trong lúc Kotaro lúng búng nói không ra đầu ra đuôi và lục tủ lạnh tìm món gì đó làm đỡ ãnh.

Dù chẳng thiết tha gì với công ty, việc bị loại vào phút chót sẽ khiến ứng viên nảy sinh cảm giác họ đã suôn sẻ vào đến tận vòng này, vậy mà lại thiếu đi một yếu tố mang tính quyết định nào đó. Mức độ thiệt hại khi bị trượt ở vòng đơn ES hoặc thi viết so với bị trượt vòng phỏng vấn thuộc hai phạm trù khác nhau. Chắc hẳn phải có lý do trí mạng nào đó, nhưng ứng viên lại không biết đó là gì. Thà như những kỳ thi họ đã trải qua biết bao lần trong đời, họ còn biết mình trượt là do điểm Toán bị liệt, hoặc do

không đủ thời gian hoàn thành bài văn, đằng này đến cả cái quyền phân tích ấy cũng chẳng có.

Theo tôi, quá trình tìm việc đáng sợ ở chỗ đó. Rằng nó không có một căn cứ chính xác nào cả. Ứng viên không thể thấy được thiếu sót của mình nên không biết lý do rớt là gì. Họ cũng không xác định được hiện tại, mình đang ở vị trí nào trong tập thể. Càng đi sâu vào vòng phỏng vấn, số ứng viên càng giảm, nhưng cứ ngỡ vị trí của bản thân sắp sửa được khẳng định thì lại phải trở về vạch xuất phát. Khở nổi, khác với chạy marathon, ngay từ đầu, đích đến không được phân định cụ thể, do đó dụng tâm suy tính những đi đâu như phân phối tốc độ là việc bất khả thi. Ứng viên muốn khoác lên mình vẻ vô tư thản nhiên, nhưng lại quá thiếu những cái có để vững tâm.

Vậy nên, nếu cứ cố sống cố chết ra vẻ, không khéo ta sẽ chệch theo một hướng đi sai lầm. Ví dụ như diện bộ đồ chẳng giống ai trong buổi giới thiệu công ty nhằm gây ấn tượng, chê bai quá trình tìm việc và hô hào những chuyện đao to búa lớn như cá tính hay ước mơ.

“Dù công ty ấy chỉ là quân tốt thí chẳng nữa, tôi vẫn muốn nhận thông báo trúng tuyển... Tôi muốn lúc đi phỏng vấn ở chỗ khác có thể bảnh tòn “Em được chỗ khác nhận vào rồi ạ cơ!”

Kotaro ngẫu nhiên ăn trứng lòng đào ngâm tôi làm (nói cho sang chứ chỉ cắt đôi trứng luộc ngâm nước tương) rồi nốc bia tì tì. Sau đó, bỗng dưng hắn nhìn vào mắt tôi và nói.

“Mà tôi bảo, dùng địa chỉ mail để tìm kiếm đáng sợ thật nhỉ?”

Tôi nuốt khan.

“Thì đó, ban nãy Rika kể tìm kiếm tài khoản mấy trang mạng xã hội của người khác bằng địa chỉ mail. Lúc ấy, mặt ông như kiêu đơ ra vì sốc còn gì.”

“Ờ ờ, thế hả.”

Kotaro đã canh lúc tôi đang dán mắt vào danh thiếp, để tranh thủ liếc trộm về phía tôi.

“Giả sử tương lai tôi tư vấn cho đứa sinh viên nào ở trường cũ mà nó lên mạng bắt chuyện, tôi sẽ né như tà luôn. Bình thường ai mà chả thấy nổi da gà. Đúng không?”

Kotaro rướn người tới trước.

“Tôi xem mấy bài Rika đăng, thấy nhỏ ghi cho người ta ‘Hôm nay em sẽ đi phỏng vấn ở công ty của anh chị. Em rất mong chờ được trò chuyện với mọi người’ các kiểu. Ông thấy dễ sợ không? Tôi tý nữa thì ngất. Tiếp cận kiểu gì thế không biết.”

Trúng lוע lòng đào nghẹn lại nơi cổ họng, muốn nuốt cho trôi nên chúng tôi càng được dịp nốc bia. Cùng với đó, chức năng sàng lọc từ ngữ trước khi chúng được thốt ra khỏi miệng của hai thằng càng lúc càng trì độn.

“Bọn họ không lòi ra làm trò đùa trong nội bộ mới lạ. Thế nào cũng tám với nhau có một nhỏ ứng viên ảo tưởng sức mạnh nhảy vào nói chuyện trên Twitter cho xem.”

“Như kiểu mấy đứa cán bộ lớp ngày xưa vẫn không thay đổi khi trở thành sinh viên ấy nhỉ.”

“Chính cảm giác ấy! H ỡi còn đi học, tôi cười nhạo mấy con nhỏ làm cán bộ lớp suốt! Đúng là Takuto có khác, lúc nào cũng phân tích tỉnh táo quá chừng!”

Lâu lắm rồi mới tám chuyện qua lại thế này, bầu không khí giữa hai thằng rôm rả như trầy hội. Mặc dù việc hấn lוע lại những bài người khác đã đăng trên Twitter ẩn chứa một sự ác ý đầy ám muội, tôi vẫn có thể hoàn toàn nhắm mắt cho qua. Hôm qua, hai chúng tôi đã đắm chìm trong bầu không khí như thế.

“Vớ lại bày đặt danh với chẳng thiếp! Mới là sinh viên mà danh thiếp! Đua đòi kinh!”

“Đã vậy còn cho mỗi thằng một tấm mới chịu nữa chứ.”

“Bổ thêm vào! Đảng ấy là Ủy viên Ban Chấp hành lễ hội trường hay gì, nói thật, thế quái nào mà chẳng được!”

Kotaro bóp nốt lon bia cuối cùng rồi rần rần bật dậy, “Tôi tềch đi tắm phát!”. Điện thoại của hắn mãi chẳng đổ chuông.

Tôi vẫn có cảm giác bia cùng đông trướng lòng đào hôm qua đến tận bây giờ vẫn tồn ứ trong bụng mình. Làn gió thổi ngang khu vực hút thuốc khiến mùi thuốc lá tản mát khắp không gian.

Thứ mùi đặng đầy quyến rũ bất chợt tạo nên một bóng đen trong đầu tôi.

Mà tôi bảo, dùng địa chỉ mail để tìm kiếm đáng sợ thật nhỉ?

Trước khi lôi thuốc lá ra, tôi rút điện thoại và mở khóa màn hình. Cảm giác h ồ nghi “Liệu có lẽ nào?” cùng cảm giác chắc như đinh đóng cột “Hắn là vậy rồi” một chín một mười dấy lên trong tôi.

Thì đó, bạn này Rika kể tìm tài khoản mấy trang mạng xã hội của người khác bằng địa chỉ mail.

Màn hình cảm ứng mới chạm nhẹ đã bật lên. Chỉ cần ấn ngón tay vào đúng chỗ, tôi có thể sao chép địa chỉ mail của laptop^{1*} chứ không phải của nhà mạng di động. Sau đó, tôi chuyển qua một màn hình khác và dán vào.

Tìm kiếm.

*Tức gmail, yahoo mail, vv. Khác với email sử dụng trên điện thoại được nhà mạng cung cấp.

Cậu thanh niên ng ỗ trước mặt tôi đứng dậy, dụi đầu thuốc vào chỗ đựng tàn. Có lẽ đã đến giờ bắt đầu tiết học.

Hoàn tất tìm kiếm.

Tìm ra rồi, tôi chợt nghĩ thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi:

“Takuto.”

Làm tôi cứ tưởng bị phát hiện.

“Ông có hút thuốc à?”

“... Thỉnh thoảng thôi.”

“Hừm”, nét mặt chẳng mấy hứng thú, Takayoshi ngậm một điếu thuốc mới rồi rút bật lửa ra. Chiếc bật lửa màu xanh nước biển rực rỡ trông chẳng khác nào một món phụ kiện.

“Takayoshi này, hiện ông đang làm gì?”

Ông đang bảo lưu hả, à không phải đang mà là đã mới đúng, trong một khắc, tôi nghĩ bụng nhưng không thốt ra.

“Tôi tổ chức buổi diễn thuyết. Kìa, nó đấy.”

Takayoshi hếch cằm về phía một tấm bảng gỗ. Từ chỗ tôi đang đứng tuy không thể nhìn rõ, nhưng tôi loáng thoáng đọc được trên bảng có ghi một số cụm từ như “Hội Nghiên Cứu Văn Hóa Thành Phố Tổ Chức”, “Thời Trang Và Phố Thị” rồi “Tại Phòng 105 Tòa Nhà Số Bảy Từ 2 Giờ Chiều”.

“Ra là có chương trình như thế à.”

Tôi lẩm bẩm trong miệng “Tôi không biết đấy”, song Takayoshi chỉ trưng ra vẻ mặt như thể chẳng hề mong đợi rằng tôi sẽ biết về nó.

“Vị giáo sư làm cố vấn của Hội Nghiên cứu Văn hóa Thành phố ngày trước giúp đỡ tôi nhiều nên tôi phụ một tay. Với lại chủ đề này thuộc lĩnh vực tôi hứng thú, người phụ trách góc thời trang đứng ra diễn thuyết cũng nổi tiếng lắm.”

Phù, Takayoshi phà khói thuốc và lần đầu tiên ghé mắt nhìn tôi.

“Ông tìm việc sao rồi?”

Cậu ta đứng, còn tôi đang ngồi trên băng ghế.

“Ông hỏi câu đó khó quá...”

Ánh nhìn chiếu từ trên xuống.

“Có vài chỗ thuận lợi thì vẫn đang tiến triển, nhưng vài chỗ không được vì tôi rớt ở vòng đơn ES. Khó mà nói hết chỉ trong vài lời.”

Tôi trả lời, tiếc thẩn trong bụng giá hôm nay mặc áo sơ mi mới giặt ủi có phải tốt hơn không.

“Nếu không lảm, Rika cũng nói câu na ná như ông.”

Ngước lên nhìn Takayoshi thế này, chẳng rõ tại sao tôi lại có cảm giác bị cậu ta nhìn thấu việc hôm nay lười không mặc áo mới giặt và bị phát hiện phần cổ áo sau gáy đã bắt đầu đóng ghét.

“Hình như chưa ai được công ty nào nhận vào đúng không?”

Hỏi vậy chứ tôi chẳng quan tâm lắm đâu. Tôi như nghe thấy lời chêm

vào ấy trong giọng điệu cậu ta. Nói xong, Takayoshi lấy điện thoại từ túi quần thụng ra.

Thứ công cụ duy nhất để cậu ta có thể trở thành một ai đó.

Khi được viết ra, tôi trộm nghĩ.

“Chắc chưa ai cả. Kotaro cũng vào đến vòng cuối rồi, nhưng hình như chưa được nơi nào nhận. Tôi cũng thế.”

Nghĩ sao đó, tôi thôi không nêu tên Mizuki ra. Takayoshi không việc gì phải biết chuyện liên quan đến cô ấy, tôi tự nhủ.

“Nhắc mới nhớ.”

Như ma đưa đường, quỷ dẫn lối, giọng tôi vang lên.

“Ông cũng đang dự tuyển vào mấy công ty ngành truyền thông à, Takayoshi?”

Trong khoảnh khắc, mắt cậu ta tròn to. “Tôi nghe Rika kể”, miệng tôi tự chuyển động, để thêm câu sau tựa hồ muốn bảo vệ đi đâu gì đó.

“Vậy tức là ông đang nhắm đến những công việc mang tính sáng tạo, như copywriter chẳng hạn?”

Chết rồi, tôi chợt dạ. Tôi biết cảm giác này.

“Nhưng các công ty quảng cáo chủ yếu tuyển dụng những vị trí bên mảng kinh doanh thôi thì phải. Nghe nói họ thậm chí chẳng mấy khi xem câu trả lời phần thi kiểm tra sáng tạo nữa.”

Nghe như bắt chuyện song thực chất không phải bắt chuyện gì cả. Đây là cảm giác khi chẳng cần đối phương trả lời.

“Tôi thấy ông hay bình luận trên Twitter về các thiết kế với lại lời quảng cáo mà. Đó là sở thích của ông? Ông làm như thế làm chi vậy?”

Tôi nhét điều thuốc vào khuôn miệng hơi hé của mình như muốn chặn lại những lời bản thân thốt ra.

Bình tĩnh lại đi, tôi tự nhắc. Cảm giác kinh tởm ngập đầy những khoang hổng trong cơ thể tôi đang rò rỉ ra ngoài, từng chút, từng chút một.

Giống y hệt. Nó giống y hệt cảm giác ngày hôm đó ở nhà anh Sawa, khi tôi xỏ toẹt tất tần tạt những thứ muốn nói với Ginji. Cái cảm giác khi tôi

muốn trưng ra trước mắt đối phương những đi đầu mình quan sát thấy.

“Chắc, vì tôi cũng thích xem quảng cáo ấy mà.”

Khi cậu ta yếu ớt trả lời câu hỏi đó cũng là lúc xung quanh đã trở nên im lặng như tờ. Một trong hai cậu sinh viên mới lúc này còn đang rôm rả trò chuyện đã vào tiết học. Ở khu vực hút thuốc chẳng còn âm thanh nào nữa.

“... Thường mọi người có bao nhiêu bộ vest?”

Tôi thừa hiểu cậu ta trầy trật thế nào để thốt ra câu hỏi cho có ấy nên phán bừa, “Chà, ai cũng tầm hai, ba bộ đấy.”

“Ồ, ra là vậy.”

Tôi châm thêm điếu thuốc còn nhanh hơn cậu ta châm thêm, “Tuy không rành nhưng tôi thấy vậy có vẻ cực nhĩ.”

Tôi gầy như không bao giờ hút thuốc. Đối với tôi, thuốc lá chỉ dành cho những lúc xảy ra quá nhiều chuyện không suôn sẻ hoặc trong lòng có đi đầu ngổn ngang.

“À đúng rồi, Takayoshi này, ông và Karasuma Ginji mới quen nhau hả?”

Tôi bất giác hỏi như muốn nối tiếp cuộc nói chuyện đang rơi vào bế tắc.

“Tôi nhớ hình như ông đăng hai người gặp nhau trong bữa hậu tiệc của người nào đó nhân dịp gì thì phải.”

Trong khoảnh khắc, cảm giác kinh khủng ấy lại bắt đầu chộn rộn, khiến tôi phải rút thuốc sâu thật sâu.

“Ginji? Ai thế nhĩ?”

Vừa nói, Takayoshi vừa lôi chiếc ví đựng be bé bằng da từ trong cặp. Ngay sau đó, cậu ta bắt đầu lấy một đồng danh thiếp từ bên trong và xòe ra như cánh quạt.

“À à, hóa ra là cậu này.”

Cậu ta rút ra một tấm danh thiếp trong số đó rồi nhìn chằm chằm. Từ vị trí của mình, tôi nhìn thấy mặt sau của nó. Trên danh thiếp có ghi chú “Liên lạc chuyện công việc sau” bằng những con chữ be bé.

Chuyện công việc, bất giác tôi đọc lên những chữ cái ấy trong lòng.

Nếu Kotaro có mặt ở ngay đây lúc này, hẳn sẽ nói gì nhỉ? Một người như hẳn có lẽ sẽ thốt ra được những câu đại loại như “Quá kinh”. Hay liệu hẳn sẽ phá lên cười ha hả “Mới là sinh viên mà bày đặt danh thiếp!” như hôm qua lè nhè trước mắt tôi? Có lẽ hẳn sẽ không e dè mà nói như vậy. Tôi có cảm giác hẳn sở hữu khả năng trời phú dù nói gì cũng chẳng đụng chạm tự ái của ai.

“Tôi gặp cậu ấy lần đầu hôm hậu tiệc sau triển lãm, nói chuyện thấy hợp lắm. Bọn tôi định lần tới sẽ hợp tác công việc.”

Đừng gọi những thứ cậu đang làm là công việc chứ.

Tôi lại phải nuốt vào mấy lời nói suýt nữa bật thốt ra kia. Tôi dám chắc mình không có cái ân sủng thốt lên những câu đó mà vẫn được bỏ qua.

“Takayoshi này, cho tôi tấm danh thiếp của ông với. Tôi cũng nhận của Rika rồi.”

Tôi vừa dứt lời, cậu ta nói “Chính tôi gợi ý cho Rika làm danh thiếp chứ ai”, rồi đưa ra tấm danh thiếp với vẻ đầy tự hào. Của Rika được thiết kế chữ theo chiều dọc, chữ dọc, còn của Takayoshi theo chiều ngang, chữ ngang. “Thank you”, tôi nhận lấy một tấm.

Nghệ nhân học việc Bảo tàng Mỹ thuật Tổng hợp Hiện đại

Nhóm Sáng tạo “Đề Từ Của Thế Gian” (kỳ IV)

Miyamoto Takayoshi

“Ồ, cứ y như người lớn ấy.”

Trải qua hết lần này đến lần khác chinh chiến trong các cuộc phỏng vấn, tôi đã thu nạp được kỹ năng leo lẻo nói những điều trái ngược với suy nghĩ trong lòng mình. Hiềm nỗi đạo này tôi liên tục rớt ở vòng phỏng vấn, nên biết đâu cái kỹ năng này có khi lại hồng bát cũng nên.

Tôi lật mặt sau ra xem thì trông thấy nội dung tương tự được viết bằng tiếng Anh.

Cả mặt trước lẫn mặt sau, không mặt nào ghi bất cứ chữ gì về Đại học Miyama hay việc cậu ta là sinh viên.

“Này, cho tôi coi cả danh thiếp của Ginji nữa.”

Danh thiếp của Ginji thiết kế theo kiểu nằm dọc, chữ dọc. Không đủ can đảm sẫm soi mặt trên của nó, tôi bèn lật ra mặt sau ngay lập tức.

Actor, Writer, Director Karasuma GINJI

“Cậu ta quả là một người thú vị.”

Tôi nói lời cảm ơn rồi trả danh thiếp của Ginji lại cho Takayoshi. Cảm giác như nó là thứ tôi không được phép nhìn thêm một phút giây nào nữa.

“Mang sẵn danh thiếp tiện lắm hả?”

Đoạn tôi nói thêm “Tôi chưa bao giờ làm cả” và loay hoay châm một điếu thuốc lá mới. Tôi thử rít lấy rít để, nhưng mong khóa lắp được cảm giác đầy khó chịu vừa bén rễ bên trong mình.

“Tiện dụng lắm đấy, nhất là ở những nơi mang tính chất như bữa hậu tiệc chẳng hạn.”

Tôi điên cuồng hít vào thật nhiều thật nhiều khói thuốc. Nếu không che lắp nó cẩn thận hơn nữa, e là sẽ có thứ gì đó xõ ra mất thôi. Trước giờ tôi cứ đinh ninh nó sẽ mãi mãi vùi sâu thăm thẳm, vậy mà khi tôi thử lấy nó ra, ai ngờ nó lại nằm ở một nơi nông đến không ngờ.

“Mà Takuto, ông là bạn của Karasuma à? Nói mới nhớ, ngày trước ông cũng ở trong đội kịch đúng không.”

Khi Takayoshi nói đến đây, một gương mặt quen thuộc hiện ra sau lưng cậu ta.

Phào, tôi phả ra một hơi thật mạnh.

“Anh Sawa.”

“Takuto đấy à, hóa ra chú mày vẫn lên trường hả.”

Tôi và anh Sawa hiếm hoi lắm mới gặp nhau ở cơ sở này của trường đại học. Ngoài cơ sở nơi tòa nhà của khoa Khoa học - Kỹ thuật tọa lạc, chỗ làm thêm, cùng nhà trọ nơi anh chỉ đem bàn sưởi ra để đó, tôi luôn cảm thấy việc anh ấy còn có một cuộc sống như thế này là một điều chẳng mang dáng dấp hiện thực chút nào.

“Mấy đứa lớp dưới giờ đi hết rồi, nay lại có dịp gặp chú trong trường

thế này, anh thấy kỳ khôi quá.”

Chiếc thắt lưng bạc anh Sawa đang mang ánh lên lấp lánh, đánh tan bớt khói thuốc trong lòng tôi.

Takayoshi dịch khỏi vị trí đang đứng. Bốn mắt gặp nhau, anh Sawa và cậu ta khẽ gật đầu chào đối phương.

“Takuto này, đây là ai thế?”

Cậu ta đặt câu hỏi với tâm thế như chỉ đợi để rút danh thiếp ra đưa. Bất kể quen biết ai cũng có thể vơ vào gọi đấy là “mối quan hệ” của mình, tôi chỉ có nước bó tay trước cái tình thế này.

“Đây là anh Sawatari... Đàn anh chỗ làm thêm của tôi.”

Sau khi suy tính chóng vánh, tôi quyết định không nói ra việc anh Sawa có mối liên hệ với Ginji.

“O”, trong chớp mắt, nét mặt Takayoshi mất đi toàn bộ hứng thú.

“Chào cậu, tôi là Sawatari. Đang học năm hai ngành Khoa học - Kỹ thuật.”

Vẫn đội mũ lưỡi trai, anh Sawa gật đầu, “Hân hạnh làm quen.”

“À à, hóa ra là anh thực sĩ Tự nhiên. Hân hạnh làm quen với anh.”

Dứt lời, Takayoshi liếc im bất. Thông qua nét biểu cảm, tôi thừa hiểu cậu ta đã xếp thực sĩ Tự nhiên, loại người không thể đo được bằng chuẩn mực tự bản thân đặt ra, là “mối quan hệ không cần thiết”.

Nhìn Takayoshi, trong tôi lại trào dâng thôi thúc xô toét tất cả ra trước mắt cậu ta cho bỏ ghét. Tôi muốn hét vào mặt cậu ta rằng: “Danh thiếp của mày còn khuya mới có người nước ngoài rớ tới, thì ừm mực in mặt sau thế kia rõ là phí phạm.” Tôi còn muốn lôi cổ Ginji ra đứng ngay bên cạnh và yêu cầu gã đừng lạm dụng những từ ngữ quý quýệt như Actor, Writer, Director với những người không hiểu tiếng Nhật nữa.

Một lát sau, anh Sawa lên tiếng.

“Vậy cậu là Takayoshi phải không?”

Tôi thầm “A” lên trong đầu và chợt muốn xen vào giữa hai người họ.

“Tôi hay nghe Takuto kể về cậu.”

Anh Sawa liếc nhìn tôi.

Thôi xong rồi, tôi trộm nghĩ. Phải nói gì đó để giải quyết tình thế hiện tại. Suy tính trong đầu là thế, song cụ thể nên làm gì thì tôi chưa nghĩ ra.

Từ trước tới giờ, tôi luôn nói thẳng đi đâu gì muốn nói với anh Sawa, kể cả những chuyện không thể cất thành lời trong hiện thực lẫn những chuyện ai nấy đều giả vờ nhắm mắt bịt tai mỗi lần cả đám tụ tập ở căn phòng kia.

Tôi đã trút ra tất cả những cảm xúc tiêu cực dành cho Ginji tại đó, trong khi anh Sawa ra ngoài cái ban công tí hin đốt thuốc và nghe thấy tất cả. Có cảm giác gian phòng ấy và anh chính là nơi duy nhất và người duy nhất chấp nhận khía cạnh đó ở tôi.

Tôi không muốn một người như thế tiếp xúc với Takayoshi.

“Anh đến cơ sở này có việc gì thế?”

Lúc bấy giờ, anh Sawa đã đứng mặt đối mặt với Takayoshi, tôi cố gắng thốt lên bằng một giọng nói thật tươi vui nhằm thu hút sự chú ý của anh về phía mình được chừng nào hay chừng ấy.

Anh quay sang nhìn tôi. Nhưng do ngược sáng và do bóng đổ của chiếc mũ lưỡi trai nên tôi không nhìn thấy nét mặt anh.

“Chắc, câu đó anh hỏi chú mới phải, thưa cậu, cho hỏi cậu đến cơ sở này có việc gì ạ?” Bỏ câu đùa chẳng thể cười nổi qua một bên, anh Sawa tiếp tục. “Trong thư viện cơ sở Tự nhiên không có cuốn sách cần cho nghiên cứu. Anh tìm thử thì biết ở đây có, dù chẳng hiểu sao lại vậy.”

Giải thích xong, anh thở phào “Vừa đẹp” và nhờ tôi.

“Anh mày không rành cơ sở này cho lắm, nên Takuto này, nhờ chú dẫn anh đến chỗ thư viện với.”

Anh Sawa đang đứng đối diện tôi, vậy mà vì ngược sáng và mũ hắt bóng, tôi chẳng thể thấy rõ biểu cảm của anh được.

Đoạn anh quay sang khẽ tạm biệt Takayoshi “Thôi chào cậu” và quay lưng đi khỏi khu vực hút thuốc. Tôi bèn lật đật theo sau.

Màu trắng của chiếc áo sơ mi dài tay sáng lên chói lóa dưới ánh mặt trời buổi chiều tháng Tư. Tôi nhắm tịt mắt lại trong thoáng chốc rồi bám theo

bóng áo trắng ấy.

Đến khu vực hút thuốc nhưng anh Sawa không hút một điều nào.

“Anh ơi, anh Sawa ơi.”

Khoác áo vest lên người, tôi gọi với lên anh lúc này đang đi phía trước.

“Đi từ đây ra thư viện hơi xa đấy.”

“Ờ, anh biết.”

Thư viện nằm ở góc trong cùng của khuôn viên, cách một khoảng khá khá so với vị trí chúng tôi hiện tại.

“Cái tay lúc nãy là tên Takayoshi mà chú hay nói? Bạn trai cô gái tên Rika phải không nhỉ?” Anh Sawa không dừng lại.

“... Đúng rồi ạ.”

“Ừa, mà trước khi nói chuyện với anh, chú đang xem gì đó phải không, đừng nói với anh đấy là danh thiếp tay ấy nhé.”

“Anh Sawa phán như thần, sắc bén thật.”

“Thì mặt chú nhìn hằm hằm còn gì.”

“Thật hả anh?”, tôi thử cười toe, song một sự trống rỗng chẳng thể diễn tả thành lời vẫn quấn chặt lấy chân tôi.

Trên đường đi đến thư viện, chúng tôi đi ngang qua rất nhiều tân sinh viên. Cứ nhìn những cô cậu sinh viên năm nhất mới bước sang trang mới của đời mình, còn xúng xính chưng diện, tôi càng cảm thấy một kẻ mặt nhăn mày nhí trước mỗi tấm danh thiếp như mình ti tiện đến mức nào.

“Chú mày nói đúng, tóc mái tên ấy dài thật.”

“Em đã bảo mà.”

“Với cả cậu ta ăn gì mà da trắng thế không biết”, anh Sawa đế thêm. Câu nói ấy đã phần nào giảm bớt cảm giác trống rỗng trong tôi.

Còn tôi, tôi chỉ biết một cách duy nhất để phần chân chao đảo của mình trở nên vững chãi mà thôi.

“Lúc nãy, em tìm được tài khoản Twitter ng ắn của Takayoshi đấy.”

“Tài khoản ng ắn?”

Không quay lại nhìn tôi, anh Sawa hỏi.

“Là một tài khoản trên đó người ta giấu phần thông tin bản thân, không tiết lộ danh tính và trút ra tất cả suy nghĩ thật trong lòng. Nhiều người dùng Twitter có tài khoản kiểu này lắm nhé.”

Phần đất sắp sửa lung lay dưới chân nay đã vững hơn nhiều.

“... Nếu phần thông tin bản thân bị ẩn đi, vậy tại sao chú biết đó là tài khoản của cậu ta?”

Với một sắc thái khó dò, anh Sawa hỏi.

“Dùng địa chỉ mail tìm kiếm là được anh ạ.”

Cậu không biết à? Từ địa chỉ mail của một người, mình có thể tìm ra tài khoản Twitter của người đó đấy.

Đó là câu Rika thốt lên trong khi gõ xấp danh thiếp thu hoạch được sau những lần tư vấn với cựu sinh viên lên bàn để xếp chúng lại thật gọn ghẽ.

“Có vẻ nó đang tích cực tìm việc lắm. Chỉ có trên tài khoản ấy, nó mới tiết lộ đi đâu này thôi.”

Anh Sawa rảo bước nhanh kinh khủng.

“Đã là tài khoản không muốn cho ai xem thì chớ, vậy mà còn bày đặt để cái tên ‘Bị Vong Lục^{2*}’ nghe thật màu mè. Em thấy như thế cứ thùng rỗng kêu to kiểu gì ấy.”

Tôi cố gắng bước vội với đôi giày đã bẩn của mình để không bị bóng lưng anh bỏ lại phía sau.

Tôi nói chuyện theo kiểu vẫn hay nói mỗi khi ở nhà trọ của anh Sawa. Lúc nào anh cũng cười xòa và lắng nghe những kết quả quan sát con người dưới quan điểm riêng của tôi.

* Bị vong = sắp bị quên, lục = ghi chép. Bị vong lục có thể hiểu nôm na là sổ ghi chép. Trong quan hệ ngoại giao, Bị vong lục (memorandum) là một loại văn kiện ngoại giao trình bày cặn kẽ các khía cạnh thực tế hay pháp lý, phân tích và chứng minh quan điểm của bên hữu quan đối với vấn đề đã được đề cập trong trao đổi thư tín ngoại giao, (theo Viện Từ điển học và Bách khoa toàn thư Việt Nam)

“Em không nhin nổi cười. Đúng lúc đó đương sự tới khu vực hút thuốc, làm em thiếu đi đầu rụng tim. Lát sau, tới lượt anh đến, em lại được dịp hết

cả h ồ n.” Tôi vừa nói vừa khúc khích cười, tốc độ của anh Sawa dần chậm lại.

Và r ồi bất chợt, anh dừng bước.

“Sao vậy anh?”

Tôi cũng khựng lại theo anh, mũi giày vấp phải viên sỏi làm nó lặn lông lốc.

“Takuto này, trước có l ần chú mày nói...”

Hòn sỏi văng đến tận chân anh Sawa r ồi mới chịu dừng lại.

“... rằng Takayoshi và Ginji giống nhau.”

Anh vẫn xoay lưng v ề phía tôi.

“Chú bảo hai đứa nó giống nhau ở điểm khát khao trở thành một ai đó nên luôn khoe khoang việc mình đang làm phải không.”

Từ nãy đến giờ, anh Sawa luôn đi trước tôi một khoảng. Anh thoăn thoắt sải chân thật rộng, phăm phăm đi trên con đường dẫn tới thư viện của cơ sở này. Anh hoàn toàn không lạc chút nào.

“Hai đứa nó khác nhau một trời một vực đấy.”

Lúc nãy ở khu vực hút thuốc, anh thậm chí còn không lòi thuốc lá ra.

“Dù lời lẽ chúng nó sử dụng giống nhau đến đâu, dù những điểm khiến chú mày khó chịu ở bọn nó trùng lặp đến mức nào, thì chúng nó là hai người hoàn toàn khác nhau.”

Anh Sawa không hút điếu nào mà rời khỏi khu vực hút thuốc là bởi anh có chuyện muốn nói với tôi, bức thiết đến độ anh phải giả vờ không biết đường đến thư viện.

“Anh nhớ chú còn nói thế này nữa.”

Thấy tôi không biết đáp lại thế nào, anh hạ giọng đôi chút.

“Twitter và Facebook ngày càng phổ biến, càng ngày mọi người càng dùng những cụm từ ngắn gọn để giới thiệu bản thân và để trò chuyện với người khác. Chú mày có cảm giác chính bởi lẽ đó, từ ngữ nào được lựa chọn đóng vai trò rất quan trọng.”

Anh Sawa vốn không dùng Twitter lẫn Facebook.

“Theo anh thì chú nhàn rỗi.”

Anh luôn nhắc nhở tôi nếu có chuyện gì cần, không được nhắn tin mà phải gọi điện cho anh.

“Chú xem, khi mọi người phải thể hiện bản thân mình một cách ngắn gọn và súc tích nhất, những từ không được chọn sẽ nhiều đến áp đảo, đúng không?”

Anh chỉ tồn tại trong hiện thực này mà thôi.

“Do vậy, anh nghĩ chắc chắn những từ ngữ không được chọn mới thể hiện rõ bản chất con người ta.”

Tôi chăm chăm nhìn vào bóng lưng anh Sawa.

“Đừng chỉ vì một trăm bốn mươi chữ chúng nó viết ra trùng lặp nhau mà chú mày quy chụp hai đứa nó chung một giuộc.”

Tự lúc nào, trước mắt tôi đã là thư viện.

“Chú hãy chịu khó tưởng tượng thêm về những con người thật đáng sau số chữ cái ít ỏi ấy đi.”

Tưởng tượng.

“Trước giờ anh nghĩ chú mày là một thằng có óc tưởng tượng hơn cơ.”

Óc tưởng tượng.

Đó là thứ tôi cho rằng Takayoshi và Ginji đều thiếu.

“Thôi anh đi.” Vẫn quay lưng về tôi, anh vẫy tay chào. Một ngọn gió thổi qua khoảng không giữa hai chúng tôi. Có cảm giác làn gió chẳng vương mùi thuốc lá hay bất cứ mùi gì này khác hẳn với cơn gió lướt qua khu vực hút thuốc và cả cơn gió ùa vào từ ban công nhà trọ của anh Sawa.

Cái đoàn kịch này chỉ giỏi sản xuất mỳ ăn liền kém chất lượng không vậy

Mấy thánh tưởng cứ bắn nhiều là sẽ trúng à?

Ai đó nói cho các bác ấy biết giới chuyên nghiệp không ngon ăn như thế giùm cái.

Mãn kiếp cũng mãi như đoàn kịch học sinh (cười)

Chủ đề cứ na ná nhau, đúng là đầu óc chỉ cỡ học sinh là cùng

Bác nào đi xem buổi công diễn tháng Ba thấy thế nào? Hiểu chết liền
Nhật như nước ốc

Tôi không ngừng tiêm ma túy vào người mình.

Bị Vong Lục @BIVONGLUC - 57 ngày trước

Thi viết ở công ty quảng cáo H vào buổi chiều ở Yokohama. Sau Toán Văn Anh là Kiểm tra Sáng tạo. Lúc hết giờ, mình gom bài ở hàng dưới lên thì liếc thấy đáp án của người khác. Chỉ viết những giải thích dông dài cho kín cột đáp án, chán ngắt. Quan trọng là chiếm được lòng người qua cái nhìn đầu tiên. Giải thích nhiều cũng vô ích.

Karasuma GINJI @account_of_Ginji - 60 ngày trước

Bước qua tháng Hai, mình xem thật nhiều phim, kịch và đọc thêm sách. Mình nghĩ hiện tại, có quá nhiều thứ trên đời bị lôi ra soi mói. Người ta bàn tán cả đồng chủ đề. Mình muốn sáng tạo ra thứ ngược lại. Mình tâm niệm khắc họa được chúng là bốn phần của mình.

Khi mọi người phải thể hiện bản thân mình một cách ngắn gọn và súc tích nhất, những từ không được chọn sẽ nhiều đến áp đảo, đúng không?

Bị Vong Lục @BIVONGLUC - 49 ngày trước

Thi viết ở nhà xuất bản D. Đông đúc như thường. Tuy nhiên, từ những gì xung quanh trao đổi, mình cảm thấy họ chẳng trân trọng từ ngữ. Có cả người đọc sách trong lúc đợi nhưng chỉ tạo dấu ấn “Ra là đang đọc cuốn ấy”. Đến cả công ty này cũng vậy, càng lúc càng không hiểu đi đâu bản thân đang tìm kiếm rốt cuộc ở đâu.

Karasuma GINJI @account_of_Ginji - 45 ngày trước

Suy nghĩ thấu đáo về cách thể hiện bản thân hay thỏa hiệp với xã hội. Trong quá trình sản xuất kịch, có những lúc mình không hiểu phải cân bằng thế nào mới phù hợp. Thành viên đoàn kịch bảo đi đâu đó thật khó tin, nhưng thực sự nhiều khi mình rơi vào tình trạng ấy. Tìm lại tâm thái thuở ban đầu thôi. Mình sẽ xác định thêm lần nữa đi đâu mình muốn rốt cuộc ở đâu.

Do vậy, anh nghĩ chắc chắn những từ ngữ không được chọn mới thể

hiện rõ bản chất con người ta.

Bị Vong Lục @BIVONGLUC - 32 ngày trước

Phòng vấn lần một ở công ty quảng cáo A. Phòng với vấn, ngu ngốc hết sức. Mình chỉ muốn rời khỏi nơi đó ngay và luôn. Cảm giác như toàn bộ nhân viên ở đây chỉ diễn bầu không khí mang tên phòng vấn. Cái tật nhìn bao quát rồi đánh giá môi trường xung quanh khiến mình sinh ra lãnh cảm. Như vậy có lẽ không hay.

Karasuma GINJI @account_of_Ginji - 29 ngày trước

Từ khi viết kịch bản và diễn kịch, đầu xem vở diễn của đoàn kịch khác, mình cũng không hòa nhập hoàn toàn vào thế giới quan của họ mà sẽ nhìn một cách khách quan, như câu thoại chân thực chưa, đạo diễn phát huy được sở trường của diễn viên chưa, vv. Những người sáng tạo thì phải vậy, gần đây mình nghĩ thế.

Đừng chỉ vì một trăm bốn mươi chữ chúng nó viết ra trùng lặp nhau mà chú mày quy chụp hai đứa nó chung một giuộc.

Bị Vong Lục @BIVONGLUC - 16 ngày trước

Phòng vấn lần một ở nhà xuất bản S. Lúc họ hỏi cuốn sách thay đổi con người mình, mình thành thật trả lời nhưng người phỏng vấn có vẻ không biết cuốn sách ấy. Một lần nữa thấm thía cảm giác khi không thể giải thích suy nghĩ và lập trường bản thân. Những thứ mình muốn làm sau này đều chẳng thể truyền đạt bằng lời, nên với mình phỏng vấn là vô nghĩa.

Karasuma GINJI @account_of_Ginji - 11 ngày trước

Tháng Tư. Năm tài chính mới. Một lần nữa mình tiến gần hơn đến thứ mình muốn làm sau này. Năm nay, các bạn bè trước giờ của mình sẽ bước ra xã hội tìm việc. Mọi người ơi, cố gắng nhé. Mình cũng sẽ cố gắng. Mình đang cố gắng đây. Mình muốn truyền đạt nỗ lực của mình không qua lời nói mà bằng thứ khác, vậy nên hôm nay mình cũng sẽ đứng trên sân khấu.

Chú hãy chịu khó tưởng tượng thêm về những con người thật đáng sau số chữ cái ít ỏi ấy đi.

Phòng của chúng tôi có gian bếp và bàn ăn song không có đồng hồ treo tường. Vậy nên dù ngồi trong nhà nhưng tôi vẫn đeo đồng hồ trên tay.

“Có lẽ tớ là thiên tài nấu nướng mọi người ạ.”

Vừa xắt nhỏ cà tím, Kotaro vừa thổi phì phì. Đứng trong bếp song hắn vẫn tỉnh bơ để chân đất đi tới đi lui. Trong lúc nấu ăn, dầu bắn lung tung, còn khi rửa chén, bọt xà phòng cũng bắn tóe loe, vậy mà hắn không chịu lấy khăn ướt lau mà cứ chân trần đi quanh bếp. Thực ra trước nay, dù không thể hiện mấy nhưng tôi vẫn luôn để ý chuyện này.

“Tớ sẽ biến tấu ra món này hay lắm. Món tự chế đẳng hoàng. Khiếp, sao mình đảm đang quá chừng.”

“Món tự chế?”, chống hai khuỷa tay lên bàn ăn, Rika cười tươi. “Là gì thế, nghe qua sao chẳng thấy ngon gì vậy nè.”

Ba hôm trước, Kotaro chợt nổi hứng phát biểu rằng cả hai thằng lúc nào cũng lên dùng ké máy in của Rika, lại còn được cô chiêu đãi hết món này đến món kia. Và rồi, trong vòng chưa đầy một nốt nhạc, bữa cơm hôm nay đã được lên kế hoạch. Hắn gửi tin nhắn với tiêu đề “Thỉnh thoảng kéo xuống tầng một tổ chức ăn nhậu nào! Đầu bếp Kotaro đích thân trở tài nấu nướng!” cho cả Mizuki và Takayoshi, tiếc là hai người bạn họ bận công chuyện nên không đến được.

“Ông nấu gì thế?”

“Món trứ danh của đầu bếp Kotaro! Cà ri thịt băm thần thánh ~”. Xoay lưng về phía tôi, Kotaro ngêu ngao hát. “Hai nhân vật kia không đến được, thế nào cũng tiếc phát khóc cho xem ~”

“Ông mà biết nấu mấy món hoành tráng vậy á? Trước giờ mới thấy đầu bếp Kotaro đun nước úp mì tôm trứ danh thôi mà.”

Thấy tôi trêu, Kotaro bèn cố tình quay mặt về phía tôi và nhe răng cười đáp lại, “Chặc chặc chặc, ông đúng là chỉ nhìn những điểm xấu xa của

người khác thôi.” Nghe mà bực mình.

“Chắc hai người chưa biết đâu nhỉ, sốt thịt băm mỳ Ý chế biến sẵn ngoại trừ việc không có bột cà ri ra, còn lại gần như giống y nguyên liệu món cà ri thịt băm đấy.”

“Gì, xạo thấy ớn”, tôi rên rỉ đầy nghi hoặc, trong khi Rika đứng bên cạnh cực kỳ ngạc nhiên. “Cậu nói tớ mới để ý, có khi vậy thật.”

“Tức là với phần sốt thịt băm làm sẵn, chỉ cần cho lượng bột cà ri theo ý thích, xắt lượng rau theo ý thích, ta sẽ được món cà ri thịt băm siêu đơn giản theo đúng ý thích. Ai thích phô mai cứ thoải mái thêm vào, vị sẽ càng đúng như ý thích luôn.”

“Ông chỉ muốn nói từ ‘theo ý thích’ cho đã thôi chứ gì.”

Thấy tôi hòa theo thọc gậy bánh xe, Rika cười ha hả. “Thú vị quá đi mất”, cô nói, tay nhấn lên phần bông mắt của mình. Kotaro là kiểu con trai khi được khen thú vị sẽ sung sướng hơn cả khi được khen đẹp trai nữa.

Tôi nhìn đồng hồ 7 giờ 32 phút.

“Hôm nay Takayoshi đi đâu thế?”, mặc xác Kotaro đang oai oái kêu nóng, tôi quay sang hỏi Rika.

“Anh ấy bảo có công việc.”

“Hả, tiếc thế ~ Biết sao được, công việc mà, công việc thì chịu thôi ~”

Trong khi tôi chưa kịp nghĩ gì, Kotaro đã eo éo hát. “Mizuki cũng nói có việc bận. Không biết có tới được không.” Rika còn nói thêm với giọng lạnh tanh như thể ấy là chuyện của người ngoài. “Nhưng chắc chẳng đến được đâu.”

Từ sau kỳ thi viết của công ty quảng cáo, tôi chưa gặp lại Mizuki. Mặc dù lần cả bọn rủ rê tụ họp như hôm nay nhưng lần nào cô cũng bị kẹt giờ. Mà tôi thì lại không có đủ can đảm liên lạc để gặp riêng cô.

“À đúng rồi, ừ nhỉ, Karasuma là bạn của Takuto hả? Nghe Takayoshi kể lại, tớ bất ngờ ghê.” Rika vừa nói vừa nhấp ngụm trà lúa mạch nguội ngắt. Ở phòng của tôi và Kotaro chỉ có chén bát thìa đĩa cho đúng hai người, nên bọn tôi luôn thủ sẵn cốc và đĩa giấy dùng một lần.

“Ừm, nói là bạn thì cũng không đúng lắm.”

Có vẻ câu trả lời của tôi chẳng quan trọng gì, bởi Rika đã tiếp tục câu chuyện.

“Thấy bảo hai người sẽ cùng nhau tổ chức công diễn kịch đấy. Đoàn kịch của Karasuma tên gì nhỉ, tớ quên rồi.”

“‘Độc Và Bích Quy’?”

Giọng của Kotaro vang lên như dùi ăn bắn tung tóe.

“Chính nó, chính nó. Nghe đâu buổi công diễn tháng Năm sẽ được kết hợp với triển lãm cá nhân gì đấy. Tớ nhớ hai người còn định mời nhiếp ảnh gia và lên kế hoạch mở triển lãm cá nhân mang tên ‘Bích Quy Và Độc’ thì phải. Hình như Takayoshi sẽ đóng vai trò giám tuyển... Hai người bọn họ họp trên Skype, tớ nghe lỏm thế.”

Kế hoạch mở triển lãm cá nhân, tôi chỉ lặp lại cụm từ này trong miệng.

“Thấy bọn họ triển khai hăng say lắm, đến độ dạo gần đây hai đứa tớ ra ngoài cùng nhau, nhiều khi đột nhiên có điện thoại gọi tới. Họ nói toàn những từ tớ nghe mà chẳng hiểu gì cả. Lúc nào Takayoshi tập trung làm việc cũng thế.”

Tuy chau mày nhưng Rika không giấu nổi nét vui tươi trên mặt. “Gì đấy, đến màn khoe người yêu à!”, “Làm gì có!”, “Vâng, bạn Rika nói nhiều quá, tớ đặc cách bỏ thêm nước ép rau nhé ~ Nấu luôn nồi cà ri màu y như sản phẩm của em cún bị đau bụng nhé ~”, Kotaro hứng chí đổ bột cà ri vào sốt thịt băm đã nấu chín. “Nóng quá, cho uống với nào”, hắn rót trà lúa mạch sóng sánh vào ly nhựa rồi đem vào bếp.

Trong chai nhựa chỉ còn lại một ít trà.

“Xưa giờ chưa biết tới đoàn kịch này nên tớ có tìm hiểu chút đỉnh, hóa ra thời sinh viên, Karasuma từng ở trong đoàn kịch với Takuto à. Làm tớ bất ngờ ghê.”

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay.

“Sau khi bỏ đại học, cậu ấy thành lập ‘Độc Và Bích Quy’ và kể từ đó, tháng nào cũng tổ chức công diễn. Tớ thấy cậu ấy ghi trên trang đầu blog

như vậy.”

“Hình như thế.”

7 giờ 41 phút. Còn mười chín phút nữa.

Với mái tóc cột lệch sang trái, Rika uống thêm ngụm trà lúa mạch.

“Biết sao không, đọc trang chủ của đoàn kịch với các bài đăng trên blog một hồi...”

Tôi định bụng rót trà vào ly của mình.

“Tớ thấy Takayoshi với Karasuma có cách sống và tư tưởng khá giống nhau.”

Nhưng chưa đầy nửa ly thì trà đã hết sạch.

“Takuto này, cậu cũng thấy vậy chứ?”

Tôi biết từ vị trí của cô, Rika đang nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Tôi nhìn bằm mặt ly trà lúa mạch để phía dưới đèn thôi sòng sánh.

“Cậu cũng thấy hai người ấy giống nhau chứ?”

“Tớ cũng...”, tôi đang nói dở câu thì:

“Nấu xong rồi! Ta ăn!”

Kotaro reo lên, đoạn quay về phía chúng tôi, trên tay bưng những chiếc đĩa khác nhau. “Ôi, nhìn ngon thế!” Sốt thịt hầm làm sẵn còn được bổ sung thịt xay vào, bên trên còn có phô mai tan chảy vẽ thành hình tròn. Ngoài thịt, hẳn cho thêm cả đậu và cà tím, khiến món ăn thơm tất ngang ngửa những món phục vụ trong tiệm cà phê.

Tôi nhìn đồng hồ trên tay.

7 giờ 50 phút.

Đoạn nhìn qua chiếc điện thoại di động để ở mép bàn.

Không có động tĩnh gì.

“Giỏi quá, giỏi quá, nhìn ngon ời là ngon! Cà ri thịt hầm hoành tráng hơn hẳn mong đợi luôn.” Rika nhào người tới trước. Tại phòng trọ tôi và Kotaro ở chỉ có phần chén đĩa của hai người, nên loại đĩa sâu lòng đựng được những món như cà ri và hầm như thế này cũng chỉ có hai cái. Vì lẽ đó, thiếu mất đĩa cho tôi.

“Vậy nên bắt tôi ăn nguyên trong chảo à, không thấy tội tôi hả...”

“Hả? Sao mà tội? Cuối cùng ông được nếm cà ri thịt băm nguyên vị còn đòi gì? Cháy một chút mới ngon đấy!”

Kotaro chấp hai tay, “R ồi, mời cả nhà dùng bữa.” Tôi lấy đĩa xẻ phần cơm trắng ú ụ trên chảo. Đến cả thìa cũng chỉ có hai cái nên tôi phải ăn bằng đĩa. Nếu Mizuki và Takayoshi mà đến thì không biết sẽ làm thế nào đây.

Tuy chặt vật lắm mới ăn được nhưng quả thật rất ngon. Tôi không hề biết Kotaro có thể làm được những món như vậy.

“Trời, món này ngon kinh khủng!”

Mới ăn một miếng, Rika đã tròn mắt.

“Cà ri thịt băm này đậm vị cà chua luôn. Tớ mà làm chắc chẳng được vậy.”

“Ngon đúng không? Từ những sản phẩm chế biến sẵn, mình chỉ cần thêm thắt chút đỉnh là có thể nấu ra rất nhiều món tự chế nhé, ví dụ như pudding chẳng hạn!”

“Thật hả? Thật hả?”

7 giờ 55 phút.

Nếu xếp theo thứ tự A I U E O^{1*}, Ninomiya sẽ nằm phía sau. Chưa biết được. Có khi chỉ là chưa đến hàng “Na” mà thôi.

“Thật ra, nguyên liệu bánh pudding giống hệt nguyên liệu để làm French Toast^{2*} nhé. Vậy nên chỉ cần quét lớp pudding lên hai mặt của lát bánh mì r ồi nướng bằng chảo, ta sẽ có ngay món French Toast ngon lành lành đạo ~ Đã vậy còn có vị caramel mới ghê ~ “

*Thứ tự bảng chữ cái Hiragana của Nhật.

*Bánh mì ngâm trong sữa và trứng rồi đem chiên lên.

Cứ ở trong nhà, Kotaro lại ứng khẩu thành bài hát như thế.

“Nhưng chảo dơ r ồi mà, phiền lắm.”

“Nhiều chuyện, ông đang ăn bằng cái chảo ấy mà còn ra vẻ cái gì!”

“Ông cố tình phải không!”, tôi làm bộ vung chảo lên ngang vai thì

Kotaro the thé la lên, “Á á! Phản đối bạo lực! Gandhi cứu cháu với!”. “Gandhi cứu cháu nghĩa là sao, hiểu chết liền.” Rika uống một hơi hết phần trà lúa mạch còn sót lại.

7 giờ 58 phút.

“À.”

Đôi vai căng cứng của tôi chột giật nảy.

“Tớ chột nhớ ra ở nhà có loại sô cô la hiếm có lắm. Gia đình tớ ở cùng lúc đi du học gửi qua đấy. Để tớ đi lấy làm món tráng miệng nhé. Nhân tiện lấy thêm trà luôn nhỉ?” Đánh mắt nhìn về phía chai nhựa hai lít đã trống không, Rika đứng dậy khỏi ghế.

Trong một khắc, tôi cảm thấy xấu hổ vì tự dừng lại giật mình như thế.

“Thật hả! Thế cậu lấy đi!”

“Kotaro đúng là chẳng khách khí gì cả...”

Đoạn Rika đứng dậy và nói “Đợi tớ chút”, còn Kotaro chống nạnh tuyên bố, “Hay lát nữa xong bữa, đầu bếp Kotaro pha cà phê trừ danh cho mọi người nhỉ?”. Ngồi bên cạnh, tôi thở hắt ra thật khẽ, sao cho không ai phát hiện.

8 giờ.

Chiếc điện thoại di động ở mép bàn vẫn im lìm với màn hình đen thui.

“Cảm ơn quý anh/chị đã tham gia buổi phỏng vấn lần ba ở công ty chúng tôi. Đối với những ứng viên đậu phỏng vấn, chúng tôi sẽ liên lạc bằng điện thoại trước 8 giờ tối ngày 24 tháng Tư, với những ứng viên không đậu, chúng tôi sẽ thông báo kết quả qua mail. Ngoài ra, chúng tôi sẽ không tiếp nhận và giải đáp các câu hỏi liên quan đến việc đậu rớt.

Rất mong anh/chị thông cảm.”

Tôi với tay kéo chiếc điện thoại ở mép bàn về phía mình.

Kotaro vừa tấm tắc tự khen món cà ri mình nấu vừa ăn lấy ăn để. Vì vội về phòng trọ ở tầng trên, Rika cột bừa phura mớ dây của đôi giày nhìn rõ là cầu kỳ của mình.

Trong khi không ai để ý, tôi đã trượt ở vòng tuyển chọn gần sát vạch

đích của một công ty nọ.

Tiếng cửa đóng cách một cái. Bước chân của Rika mất hút lên tầng trên.
Tuần lễ Vàng^{3*} sắp tới rồi, vậy mà tôi chưa được nhận vào bất cứ công ty nào cả.

“Kotaro, tôi bảo.”

*Golden Week, một tuần lễ rơi vào cuối tháng Tư và đầu tháng Năm có nhiều ngày nghỉ của Nhật.

8 giờ 1 phút.

Chiếc kim phút lúc này chỉ thẳng lên trên giờ đã nhích một chút. Chuyển động bé nhỏ ấy chứa đựng khoảnh khắc một điều gì đó sẽ nảy sinh.

“Bữa giờ ông có liên lạc với Mizuki không?”

“Sao đột nhiên lại hỏi thế.”

Kotaro cười lảng tránh rồi lấy giấy ăn lau khóe miệng. Sau đó, như mọi lần, hắn bóp miếng giấy lại và vo tròn.

“Tại sao ông lại chia tay với cô ấy?”

Đó là điều bấy lâu tôi vẫn luôn muốn hỏi. Tuy không rõ lý do tại sao, song tôi có cảm giác giờ là lúc có thể nhắc đến chuyện này.

Tớ nhất định phải tìm việc cho chàng hoàng.

“Tại sao à...”

Miếng giấy ăn bị vo tròn đặt trên bàn từ từ bung ra.

“Kotaro à, ông có biết hiện tại, Mizuki đang lâm vào hoàn cảnh thế nào không?”

Cuối cùng, miếng giấy thôi nhúc nhích. Đúng lúc đó, điện thoại tôi đổ chuông.

Tôi nhấn nút nghe, thần kinh như chịu sự rung động trực diện.

“A lô.”

“Takuto hử?”

Ai mà ngờ vừa nhắc thì đương sự đã gọi tới, trong chốc lát, tôi khựng lại.

“Làm tớ bất ngờ quá. Có mấy khi cậu gọi điện thoại đâu.”

“Tớ tìm được việc rồi. Lần đầu tiên đấy.”

“Hả?”

Tôi bất giác nói to.

“Tớ được công ty nhận rồi.”

Trong câu từ của cô không có chút mừng rỡ nào. Mizuki lặp lại “Được nhận rồi” thêm lần nữa.

“Được nhận vào à...”

Thấy tôi bối rối không nói nên lời, Mizuki tiếp tục bằng giọng run run.

“Hôm nay thông báo kết quả, nhưng tớ căng thẳng quá, chẳng tâm trạng nào ăn mừng cùng mọi người... Biết làm sao đây, tớ bất ngờ quá, lần đầu tiên đấy.”

“Mizuki gọi hả?”

Kotaro lên tiếng. Hắn không nhìn tôi mà nhìn vào điện thoại tôi đang cầm trên tay.

“... Kotaro?”

Giọng của Mizuki ở đầu dây bên kia trở nên vui tươi hơn, dù chỉ chút ít.

“Cậu ấy ở cạnh cậu à?”

Tôi có cảm giác trong khoảnh khắc, mình cùng chiếc điện thoại như bốc hơi khỏi bầu không khí này.

“Đúng vậy.”

Nếu nói chuyện bình thường, không chừng đó sẽ là một thay đổi nhỏ đến chẳng ai phát hiện ra. Tuy nhiên, qua điện thoại, vì chỉ tập trung vào giọng nói của đối phương nên dù chỉ là một biến chuyển nhỏ nhất ta cũng sẽ nhìn thấy.

Mizuki hẳn muốn nói chuyện với Kotaro.

“Để tớ chuyển máy nhé?”

Không đợi nghe lời đáp của cô, tôi đưa điện thoại cho hắn.

“... A lô.”

Nhận lấy điện thoại, hắn thốt ra một giọng nói dè chừng như mò mẫm thứ gì trong bóng tối.

“Đã lâu rồi nhỉ.”

Hàng lông mày của Kotaro giãn ra, tạo thành một nét biểu cảm dịu dàng vô cùng tận.

À, đúng rồi, tôi nghĩ bụng. Kể từ khi Mizuki về nước, đây là lần đầu tiên hai người bọn họ nói chuyện riêng với nhau.

Ở tầng trên vọng xuống tiếng bước chân của Rika. Chắc cô ấy đang thoăn thoắt rào từng bước xuống cầu thang, tôi ra khỏi phòng trước khi tiếng chân cô vọng xuống từ một độ cao ngang với chúng tôi. Đang khép cửa lại, giọng nói của Kotaro “Chúc mừng cậu, thật đấy” vọng vào tai tôi. Dù sống chung với nhau bấy lâu nay, tôi cũng chưa từng thấy hẳn dùng giọng điệu dịu dàng đến thế nói chuyện với ai bao giờ.

Tôi chỉ từng thấy Mizuki khóc một lần duy nhất. Nhưng nghiêm túc mà nói, ngay cả lúc ấy, tôi cũng không tận mắt chứng kiến cảnh cô thực sự rơi nước mắt.

Chuyện xảy ra vào mùa hè năm ngoái, khi Mizuki đang du học ở tiểu bang Colorado. Nhật Bản vừa qua 7 giờ tối, còn nơi cô sống là hơn 4 giờ sáng. Tôi với Kotaro vừa nhậu vừa chơi Winning Eleven. Ti vi của Kotaro lớn hơn của tôi bốn inch nên hai đứa chúng tôi hay tụ tập trong phòng hẳn để chơi game hoặc xem phim trên đĩa DVD.

Giây phút màn hình điện thoại của tôi vừa sáng lên với cái tên “Tanabe Mizuki” cũng là lúc biểu cảm trên mặt Kotaro sượng lại. Song tôi không hề để ý mà quay sang hẳn cười phớ lớ, “Mizuki gọi Skype này, bất ngờ chưa” rồi nhấn nút nghe. Hình như tôi còn băng quơ nói thêm “Hay cậu ấy gọi nhầm người không biết” hoặc một câu tương tự như thế thì phải.

Ngay khi nhấn nút nghe, tôi chợt vỡ lẽ.

Mizuki đang thút thít khóc, còn Kotaro chỉ im lặng.

“... Cậu sao thế, Mizuki?”

Tôi luống cuống xỏ dép vào rồi ra khỏi phòng trọ. Đã hơn 7 giờ tối nhưng bên ngoài trời vẫn chưa tối hẳn.

“Đã lâu không gặp. Takuto vẫn khỏe chứ?”

“Giờ tớ khỏe hay không không quan trọng.”

“Hả?”

“Quan trọng là cậu đang khóc kia kìa.”

“Ừ nhỉ, đúng là tớ đang khóc.”

Lúc ấy, có tiếng cười yếu ớt của cô lẫn trong tiếng khóc, đi đâu đó khiến tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Bên đó giờ này khuya lắm rồi phải không? Có chuyện gì thế?”

Đứng yên một chỗ thì cuồn cuộn chân, tôi lòng vòng đi xung quanh khu trọ. Giữa con phố sáng đèn, tôi có cảm giác chẳng thể giấu mình ở bất cứ nơi nào. Đồng thời, trong tôi chợt nảy sinh dự cảm nếu không trốn vào đâu đó, tôi sẽ phải nghe đi đâu mình không được phép biết.

“Tớ định đợi đến khi các bạn cùng phòng ngủ hết mới gọi, quay đi quay lại đến tận giờ này.”

Bước ra ngoài, tôi nhìn thấy cửa sổ phòng mình. Trong phòng vẫn để nguyên màn hình trận đấu Winning Eleven mà hai thằng chúng tôi đang chơi dở. Rèm không buông nên tôi thấy cả bên trong, song lại không xác định được vị trí của Kotaro.

“A, có người vừa dậy, bị thấy thì phiền lắm, tớ ra ban công nhé.”

Trong khi đợi cô trao đổi dăm ba câu với người bạn chung phòng rõ ràng không phải người Nhật, tôi nghe tiếng loạt soạt vang lên. Có vẻ Mizuki đã ôm laptop ra thẳng ban công.

“Ha... Sao tớ thấy mệt mỏi quá.”

Mizuki sụt sịt. Tôi thề đoán có lẽ cô cảm thấy bản thân mình là lạ khi vừa khóc vừa đi ra ban công vào giờ này.

“Cậu không nghe gì từ Kotaro à?”

“Tớ không nghe gì cả”, tôi nói. Mà thật sự là vậy.

7 giờ tối, hoàng hôn dần buông. Khoảnh khắc chuyển giao giữa chiều tà và màn đêm. Trong khoảng thời gian ít ỏi Mizuki im lặng, sắc trời đã kịp chuyển màu.

“Hôm qua, tớ bị cậu ấy đá rồi.”

Để chuẩn bị tinh thần cho những lời sẽ phải nghe, tự lúc nào, tôi đã vịn chặt thanh chắn đường. Lòng bàn tay tôi dính đầy những mảnh bụi trắng.

“... Xin lỗi, tự nhiên tớ lại gọi để kể lể thế này.”

“Không đâu, chuyện ấy có gì...” Tôi chỉ có thể đáp lại một cách mơ hồ “Tại, tại sao hai cậu lại chia tay?”

Tôi hoàn toàn không biết nên làm gì vào những lúc thế này. Tuy chẳng rõ hỏi lý do có bất nhã hay không, nhưng tôi chỉ nghĩ ra mỗi cách này để tiếp tục cuộc hội thoại mà thôi.

“Kotaro bảo có một người cậu ấy mãi chẳng thể quên.”

Đến tận lúc này, Kotaro vẫn ở cạnh tôi. Hai thằng sống chung với nhau đã hơn một năm, song tôi chỉ nghe hẩn nhắc đến việc này duy nhất một lần. Từ nơi cách xa ngàn trùng, câu chuyện ấy tuôn trào như nước vỡ bờ từ miệng Mizuki.

“Thật ra, ngay từ lúc tớ còn ở Nhật, cậu ấy vẫn không quên được người con gái đó.”

Tại sao mình lại nghe chuyện này từ người bạn đang tựa vào ban công ở bang Colorado khi bình minh sắp đến cơ chứ, tôi chợt thắc mắc.

“Kotaro nói tuy không biết có cơ hội gặp lại cô gái đó hay không, nhưng vẫn ấp ủ mong ước ấy trong lòng. Vậy nên, cậu ấy không cho phép bản thân tiếp tục mối quan hệ với tớ khi còn mang những cảm xúc như thế.”

Bởi vì người ngồi phía bên kia khung cửa sổ mà tôi có thể nhìn thấy từ vị trí của mình hoàn toàn nghe được cuộc nói chuyện này.

“Nào là ‘Mizuki không có lỗi gì cả’, ‘Không phải tớ ghét cậu đâu’, tớ tưởng mấy câu lấp liếm đó chỉ có trên phim truyền hình thôi cơ.”

Tuy Mizuki nói giọng lạnh lạnh “Lúc nghe, tớ phì cười luôn đấy”, song tôi biết rõ cô đang khóc.

“... Nhưng tớ gọi điện cho cậu chẳng phải vì muốn lôi cậu ấy ra chì chiết hay gì đâu.”

“Ừm”, tôi gật.

“Cũng không phải vì muốn tâm sự một chuyện gì cụ thể cả.”

“Ừm”, tôi lại gật.

“Chỉ là, tớ buồn và cô đơn quá. Nên cuộc điện thoại này sẽ không dừng lại. Trừ khi Takuto ngắt trước, không thì nó sẽ không tắt đâu.”

Ở đầu dây bên kia, Mizuki vừa khóc vừa không ngừng xin lỗi, vậy mà chẳng hiểu sao, tôi chỉ biết đực ra gật gù “ừm ừm” như một thằng ngốc.

Trong vô thức, suýt chút nữa tôi bật ra “Tớ vẫn luôn thích cậu mà”. Nơi góc vỉa hè nhỏ hẹp tự lúc nào đã tối đen, tôi đã phải dẫn câu nói ấy xuống không biết bao nhiêu lần. Bất chợt ngược lên cửa sổ phòng trọ, tôi nhận ra phòng Kotaro đã buông rèm.

arasuma GI NJ I @account_of_Ginji - 6 giờ trước

Kế hoạch công diễn tháng Năm vẫn chỉ là tờ giấy trắng. Nhưng không sao, câu chuyện đã ở trong đầu mình. Mong muốn dựng nên vở kịch đang sục sôi. Thời điểm để viết đã chín muồi. Đến lúc rồi.

RICA KOBAYAKAWA @rika_0927 - 1 giờ trước

Tối nay tổ chức tiệc mừng. Trong đám bạn của mình đã có người tìm được việc! Vui quá đi mất! Hai đứa luôn cố gắng cùng nhau, mình quý bạn ấy lắm, biết tin mà nhảy dựng lên luôn. Mizuki ới, chúc mừng cậu! Phải làm tốt GD^{1*} 1 giờ chiều để tối xả mới được! Ai cũng muốn đầu quân nên tỷ lệ cạnh tranh rất cao. Mình sẽ nói hết những gì muốn nói để không hối tiếc!

*Group Discussion (thảo luận nhóm) là một phần thi trong quá trình phỏng vấn. Nhà tuyển dụng sẽ quan sát các ứng viên trao đổi, bàn bạc về một đề tài nhất định.

Miyamoto Takayoshi @takayoshi_miyamoto

24 phút trước

Gần đây mọi người xung quanh hay nói mình có tiềm năng làm biên tập và nghệ sĩ. Dù làm gì chẳng nữa, cổ nhân có câu, dục tốc bất đạt. Mình tâm niệm, thà một lần lấy trăm điểm còn hơn chục lần 50 điểm. Dẫu vật đổi sao dời, mình muốn sống trên đời với tâm thế ấy.

Tôi đã có dự cảm không lành từ trước.

... Này, Takuto ới.”

Giọng nói gọi tôi cất lên từ phía sau.

“Cậu chuyển tàu ở Ikebukuro đi tuyến Toei City phải không? Tớ cũng vậy.”

Rika nói rồi sóng bước đi bên cạnh tôi. Tốc độ của cô nhanh hơn, nên bất giác tôi phải guồng chân để theo kịp. “Cậu có nhớ đường đến chỗ ga mình xuống lúc nãy không? Tớ mù đường nên hơi lo. Chưa gì đã quên

sạch bách rồi này.” Rika dáo dác ngó xung quanh. Nhìn sườn mặt nghiêng của cô, hình ảnh tôi trông thấy bên ngoài khung cửa sổ quán ăn gần công ty quảng cáo vào ngày thi viết hôm nọ chợt hiện lên trong tâm trí.

Tôi đã có dự cảm không lành khi kiểm tra Twitter trong lúc gặm thức ăn nhanh cho bữa trưa. Tôi cũng thấy nghi nghi rồi, nhưng khi bước vào phòng chờ và phát hiện Rika cũng có mặt, tôi cảm giác tim mình muốn nhảy ra ngoài đến nơi.

Phòng chờ im ắng, chẳng ai trao đổi câu gì, kể cả các nhân viên phòng nhân sự đảm nhận vai trò lễ tân. Duy chỉ có một cô gái là lú lo như sáo với người ngồi bên cạnh: “Ồ, tớ có người bạn quen qua kỳ thực tập cũng là sinh viên trường ấy đấy.”

Ở đâu không gặp lại gặp ngay tại đây. Tôi quay cuồn nghĩ đến nỗi rịn cả mồ hôi bên tóc mai.

“Mệt cả người. Không ngờ lại kéo dài đến vậy.”

Rika tháo mái tóc đuôi ngựa và reo lên “Giờ thì xả thôi.” Phần tóc mới này được túm gọn sau gáy giờ buông lơi từng sợi một, bắt đầu hít thở tự do.

“Tớ dở nhất phần thảo luận nhóm. Đến giờ bị trượt chủ yếu là ở vòng thảo luận này thôi.” Rika lấy chai nước khoáng ra từ trong cặp. Loại nước cô uống chứa nhiều oxi nên đắt hơn nước bình thường một chút. “Thảo nhóm à”, tôi đáp lại, lòng thầm hỏi những người nói tắt “thảo luận nhóm” thành “thảo nhóm” sẽ cảm thấy tốt hơn chỉ vì từ ngữ ngắn lại ư?

“Nhưng bất ngờ thật đấy.”

“Tớ cũng thấy thế”, tôi nhanh nhẩu. “Ai mà ngờ chúng ta chọn cùng ngày, cùng khung giờ thi kia chứ.”

“Ấy, không phải ở điểm đó.”

Tôi đã cố tình trả lời ngay lập tức nhằm đánh trống lảng khỏi trọng tâm câu chuyện, song Rika vẫn nói tiếp như muốn bật lại câu từ tôi thốt ra.

“Trước đây cậu toàn nói không thi vào những nơi thế này mà.”

Có cảm giác cô nhấn mạnh vào chữ “toàn nói”, tôi chợt muốn phản bác

gì đó nhưng chẳng tìm được lời nào.

Tôi thử bước nhanh hơn một chút.

“Hóa ra Takuto...”

Rika liền bám theo b ằng một tốc độ tương đương.

“Cậu vẫn dự thi vào ngành này đấy thôi.”

“À.”

Giọng tôi vang lên rành rọt đến mất tự nhiên.

“Xin lỗi, tớ phải đi chuyến khác. Mới nhớ ra có công chuyện.”

“Hả, vậy à.” Hai hàng lông mày chùng xuống, nhưng trông Rika chẳng có vẻ gì buồn bã khi biết tôi sẽ đổi chuyến tàu.

Người này đang tiếc nuối vì không lời được một lời tệ hại nào từ miệng tôi. Tôi chẳng thể ngăn mình suy nghĩ như thế.

“Thôi chào nhé, tối gặp.”

“7 giờ tối ở nhà tớ, nhớ mang món gì theo nhé.”

“OK.”

“Món ăn trứ danh do đầu bếp Takuto nấu cũng được.” Rika đùa. Tôi vẫy tay r ồi hướng về nhà vệ sinh của ga. Vào phòng, khóa chốt, tôi cứ thế ng ẩ thẳng lên nắp b ể c ầu. Tôi cứ ng ẩ nguyên như vậy suốt mười phút đ ồng hồ

“Do đó, nhân một dịp đáng kỷ niệm thế này, xin vị đầu tiên tìm được việc phát biểu đôi lời!”

Kotaro chuyển chai nước ngọt vị gừng thay thế micro cho nhân vật chính của buổi hôm ấy. Chẳng hiểu tại sao hắn lại đội lên đầu chiếc cốc nhựa rinh từ phòng trọ lên.

“Hả? À, ừm... Cảm ơn các cậu hôm nay đã mất công tổ chức tiệc vì tớ.”

Thấy Mizuki bối rối “Biết phát biểu gì đây nhỉ?”, cả bọn cười rộ. Vô số giọt nước li ti trắng xóa đọng trên thân chai nước ngọt vị gừng. Chỉ có phần Mizuki đang c ần là nhìn được màu cánh gián.

“Chà, thôi thì đây là một việc đáng chúc mừng, chúng ta nhậu tới bến nào!”

Kotaro giờ lon bia lên. Tôi và Rika cũng bắt chước theo. Takayoshi không uống bia nên chẳng làm gì cả.

Ngay khi Mizuki vừa mở cửa, Rika đã nhào tới ôm “Chúc mừng cậu! Mizuki ơi!”. Trong khi Mizuki còn chưa kịp cởi giày, Rika đã eo éo bằng một cái giọng nhừa nhựa, “Nè, Mizuki vẫn chưa kể cho tớ cậu được nhận vào làm ở công ty nào đâu nha? Tụi mình hứa với nhau khi nào tìm được việc sẽ báo cho nhau đầu tiên cơ mà.”

“Chẳng có gì ghê gớm đâu.” Mizuki mào đầu và nói ra nơi mình được nhận vào làm. Đó là một công ty tầm cỡ trong ngành viễn thông mà ai nấy đều biết. *Cậu giỏi quá*, tôi chưa kịp thốt ra cửa miệng tiếng lòng của mình thì Mizuki đã hướng cả đám vào một điểm khác: “Cũng không phải công việc tổng hợp mà chỉ là công việc cục bộ thôi^{2*}.”

* Ở Nhật, người làm các công việc tổng hợp sẽ luân chuyển nhiều phòng ban và nhiều nơi để tích lũy kinh nghiệm, họ được kỳ vọng sẽ giữ những trọng trách lớn trong công ty sau này, còn người làm công việc cục bộ chỉ cố định một nơi, khó thăng tiến và ít tiền đô hơn. Ngoài ra, chính sách đãi ngộ như lương thưởng cũng có mức chênh lệch.

Trước khi chúc mừng, Rika còn nói như thể xác nhận lại “Ra là công việc cục bộ à.” Nghe tới đó, tôi chẳng thể bỏ qua được.

Sau khi nâng cốc, chúng tôi bày la liệt đồ ăn trên bàn, nào sô cô la đặc biệt gia đình Rika ở cùng khi du học gửi cho, nào cà ri thịt băm Kotaro tự tay nấu cùng dậu đặc sản nhà họ hàng của hắn. Chỉ vậy thôi mà tôi đã có cảm giác no bụng rồi.

“Công ty Viễn thông Dainichi à, ghê thật, đến tớ còn biết công ty ấy kia mà. Nói vậy chứ ở nước Nhật này, ai mà chẳng biết nhỉ.”

“Ông có biết thật không đấy?”

Tôi cười trêu chọc. “Biết chứ bộ!”, Kotaro nổi sùng.

“Công ty ấy hay làm những đoạn clip quảng cáo siêu hay phải không? Cái clip cảm động có nhiều vận động viên xuất hiện ấy.”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Mizuki cười bối rối và rót nước ngọt vị gừng ra ly. Những viên đá vuông vức bắt đầu lách tách tan.

“Clip quảng cáo đó là do một đạo diễn nổi tiếng trong giới làm phim đứng ra chỉ đạo sản xuất đấy. Một clip quảng cáo khác còn đoạt giải quảng cáo nữa. Gần đây ông ấy đang quay phim ngắn thì phải.”

Takayoshi vừa lăm bằm phong long vừa ăn miếng trứng chiên có ôliu đen và thịt xông khói. Có vẻ Rika dùng ôliu đen khoái khẩu của người yêu mình để làm món này.

“Viễn Thông Dainichi thì nổi thôi rồi. Trong hội thảo giới thiệu công ty, người đứng xem ở bộ công ty này đông như kiến. Chắc, đến giờ nhớ lại rằng người ở buổi hội thảo ấy, tớ cứ thấy bệnh bệnh.” Kotaro khẽ cười. “Nhưng hôm đó, người ta trình chiếu đoạn clip quảng cáo đó khiến tớ cảm động rớt nước mắt!”

“Nói gì thì nói, không ngờ Mizuki lại được nhận vào Dainichi làm việc. Trước có nghe cậu kể gì đâu, nên tớ ngạc nhiên lắm.”

Rika đang định nói tiếp “Mà này” thì chẳng rõ tại sao, Mizuki lại nhận lỗi về mình “Xin lỗi cậu, tớ đã không kể.”

“Công việc cục bộ là gì thế? Tớ hay nghe mọi người xung quanh nói nhưng trước giờ chưa dự thi công việc cục bộ nên không hiểu nghĩa lắm. Chứ nó không phải công việc giấy tờ à?”

Rika bỏ miếng trứng ngâm tỏi làm vào miệng. Trứng ngâm nước tương để ngay bên cạnh món trứng chiên nhân ôliu đen và thịt xông khói khiến bàn ăn tã ta lẫn lộn.

“Tớ thấy tùy theo mỗi công ty mà vai trò của công việc cục bộ sẽ khác nhau, còn ở công ty tớ, nó kết hợp giữa công việc luân chuyển và công việc giấy tờ.”

Nghe lời giải thích của Mizuki, Kotaro lăm bằm “Kết hợp à.” Tội đoán có lẽ hẳn vẫn chưa thực sự hiểu hết ý nghĩa của công việc đó đâu.

“Những người làm công việc tổng hợp sẽ chuyển đến những nơi có vị trí trống và thăng quan tiến chức ở đó, còn công việc cục bộ như tớ làm sẽ không bao giờ chuyển chỗ hay gì cả. Vậy nên đường công danh cũng khó mà phát triển. Nôm na là vậy.”

“Ra thế.” Rika uống bia đánh ực, đoạn đặt lon bia đã nhẹ bót một ngum lên mặt bàn.

Coong, âm thanh êm tai vang lên.

“Vậy nó ngược hẳn với công việc tổng hợp r ấ.”

Rika khẳng định chắc nịch, tới mức tôi chột nghĩ cho dù Mizuki giải thích thế nào đi chăng nữa, cô ấy cũng sẽ đáp lại như vậy mà thôi.

“Chắc, mấy chuyện đó sao cũng được mà.”

Tôi không nhin nổi nên chen ngang vào câu chuyện, nhưng có vẻ Rika chẳng hề để ý.

“Tớ cũng từng tham gia buổi giới thiệu của Viễn Thông Dainichi r ấ. Tiếc là tớ quên bém nộp ES nên không ứng tuyển được vào đấy.”

Tay kéo hai đầu giấy bóng kính bọc viên phô mai, Rika cười mỉm.

“Nếu tớ dự thi, biết đâu bây giờ tụi mình lại vào cùng một đợt ấy chứ!”

Tôi quan sát các cơ ở phần họng đang lên xuống ngay chính giữa chiếc cổ mảnh mai của Rika.

Những câu nói tốt nhất không nên thốt lên đã đi qua cái cổ họng ấy. Những lời lẽ chỉ cần không nói ra trong cuộc trò chuyện thì sự gượng gạo đã chẳng tràn ngập căn phòng này.

“Nếu vào cùng đợt với Rika sẽ vui lắm cho xem.”

Mãi không thấy ai nói được một câu vô thưởng vô phạt nào, Mizuki đành vui vẻ lên tiếng. “Dù tụi mình không vào cùng đợt, mong rằng r ấ một ngày tớ có thể cùng làm chung công việc gì đó với Rika.” Bỏ một viên phô mai tròn xoe vào miệng, cô mỉm cười.

“Nhưng tớ tưởng Tanabe ứng tuyển vào các công ty đa quốc gia kia mà?”

Takayoshi mở nắp chai nước ngọt vị gừng. Cậu ta là người duy nhất trong căn phòng này còn gọi Mizuki bằng họ. Nếu không pha nước ngọt vào bia, Takayoshi sẽ không thể uống được.

“Tớ thấy một công việc cục bộ ở công ty viễn thông của Nhật Bản sẽ mang giá trị quan đối lập với công việc mang tính toàn cầu.”

“Giá trị quan đối lập”, mặc kệ Kotaro lặp lại như đùa bỡn, Takayoshi vẫn không mảy may nhúc nhích.

“Đúng thật, tớ cũng thắc mắc vụ đó.”

Rika khoanh tay trông thật mất tự nhiên.

“Ban đầu tụi mình cùng nhau bàn cách thi vào các công ty vốn nước ngoài, vậy mà tan đàn xẻ nghé từ bao giờ không biết.”

Nói đoạn, hàng lông mày của Rika chùng xuống. “Tớ cũng buồn lắm.”

“Ừm, xin lỗi cậu nhé, có nhiều chuyện xảy ra khiến tớ thay đổi nguyện vọng, không hướng vào công ty nước ngoài nữa.”

Có vẻ Rika và Takayoshi đều nghĩ ít nhiều sẽ xuất hiện thêm những câu bổ sung cho phần “nhiều chuyện xảy ra” kia nên đều im lặng. Nhưng đợi cả buổi mà chẳng có lời giải thích nào thốt ra từ miệng Mizuki, đề tài này chốt hạ bằng lời hô hoán của Kotaro, “Trời ơi ăn cà ri thịt bằm tôi làm đi chứ! Sao chẳng thấy ai ăn miếng nào thế này!”

Tôi chợt nghĩ về lý do cô chọn loại công việc cục bộ với tính chất không chuyên chuyên. Không biết cô đã kể với Kotaro chưa nhỉ? Chuyện cô bị hoàn cảnh trói buộc, không thể theo đuổi những việc muốn làm. Vào cái hôm gọi điện thoại thông báo cho tôi tìm được việc, Mizuki đã nói gì với Kotaro?

Cà ri thịt bằm do Kotaro nấu đã nguội tanh nguội ngắt. Một điều đặc biệt ở tên này là hẳn chẳng bao giờ mó tay nấu cho bản thân mình, nhưng sẵn sàng lăn vào bếp nấu món ngon cho người khác.

“Mà tính ra hôm nay cũng bất ngờ ghê, Takuto nhỉ.”

Bất thành lình Rika quay sang nhìn tôi.

“Sao sao, vụ gì hot?”, Kotaro mon men nhích lại bàn. “Hiếm lắm mới thấy hai người có gì đó với nhau đấy.”

Tôi đã đoán thế nào cũng nhắc tới việc ấy, nhưng khơi ra kiểu này, tôi chẳng xoay được đường nào để đánh trống lảng.

Rika hít vào một hơi.

“Ở buổi thảo luận nhóm hôm nay, tớ với Takuto đã làm chung đấy.”

“Đùa à!? Trên đời có những chuyện tình cò đến như thế sao!?” Kotaro phá ra cười, vỗ tay bôm bốp. “Nếu phải thảo nhóm chung với người quen thì tớ xin kiếu!”

“Tại sao?”

Takayoshi hỏi, nét mặt như ngẩn nói cậu ta chẳng hiểu lý do vì sao cảm thấy thế.

“Thì xấu hổ quá chứ sao. Trong lúc phỏng vấn, mình sẽ dựng nên hình tượng bản thân còn gì, vậy nên nếu bị người quen ngoài đời bắt gặp thì ngại lắm.”

“Nếu thế khi phỏng vấn, đừng dựng nên hình tượng gì là xong.”

“Takayoshi tinh thần thép thật.”

Mizuki bắt đầu lấy salad khoai tây mang từ nhà tới chia cho mọi người. Món ăn có bỏ thêm khoai tây chiên giòn bốp vụn, ăn rất vừa miệng. “Phiền cậu rồi, cảm ơn nhé.” Takayoshi nhận phần salad cô lấy cho.

Nụ cười vẫn đọng trên môi Mizuki. Cô mỉm cười thật dịu dàng và đóng kín thói khoe khoang bản thân méo mó của Takayoshi bằng một câu nói cùng hành động rất đỗi tự nhiên.

“Rồi mọi chuyện thế nào? Ông có xoắn lên không?”

“Xoắn cái gì mà xoắn”, tôi tính cốc đầu Kotaro một cái nhưng hấn đã lanh lẹ né được. “Ông tham gia thảo nhóm thì thế nào nhỉ, khó tưởng tượng quá.” Mặt mày hớn hở, hấn bắt chéo chân lại, trong chiếc áo thun và quần soóc, dáng vẻ hấn mang nét trẻ con.

Màu đen của bộ vest trên người Rika vốn là người giơ tay phát biểu đầu tiên, màu trắng của hàm răng lấp ló phía sau đôi môi liền thoảng nói như khướu. Phần thảo luận nhóm của Rika giống y như bài diễn thuyết của chính trị gia.

Tôi đã từng du học nên thấy ở Hoa Kỳ, người ta...

“Ừm, nói sao nhỉ, Takuto vẫn bình tĩnh như mọi khi, tớ có cảm giác cậu ấy quan sát xung quanh rất kỹ lưỡng.”

Tôi có kinh nghiệm thực tập ở công ty nước sở tại, nếu đưa cách suy

nghĩ của họ vào Nhật Bản...

“Tuy phát biểu không nhiều, nhưng cuối cùng, cậu ấy là người tổng hợp lại, tóm tắt sáo. Tóm tắt cậu vô cùng sắc sảo, nhạy bén.”

Đứng từ góc độ một người từng đảm nhận vai trò Ủy viên Ban Chấp hành và Trưởng Ban Truyền thông lễ hội trường, tôi cho rằng đối với vấn đề truyền đạt đến người khác... Dựa trên kinh nghiệm từ dự án xây dựng lớp học ở Campuchia, rào cản ngôn ngữ...

“Chính Rika là người lèo lái buổi thảo luận đấy chứ. Cuối cùng cậu còn thuyết trình cho phía nhà tuyển dụng kia mà.”

“Công nhận thanh niên này có khiếu lèo lái”, Kotaro cười hắc hắc. “May quá là may, tóm tắt không ở trong nhóm ấy”, nói được câu này nhưng không khiến người khác méch lòng là khả năng chỉ Kotaro mới có.

“Tóm tắt Rika chắc chắn đâu rồi.” Muốn kết thúc chủ đề này sớm phút nào hay phút đó nên tôi cần trọng lựa chọn ngôn từ.

“Ấy, không có chuyện đó đâu. Tóm tắt nhiều lắm.”

Rika lia lia xua tay trước mặt.

“Làm gì có, công ty nào cũng mong người có khả năng ăn nói như Rika hết.”

“Thôi nào.” Takayoshi nở nụ cười. “Sao vậy được,” Rika đáp, vẻ mặt như thể chẳng tin đi đâu đó chút nào.

Trong suốt buổi thảo luận nhóm, bản thân cái người tên Kobayaka wa Rika không đưa ra được một ý kiến nào. Mà chỉ toàn là Kobayakawa Rika từng đi du học, Kobayakawa Rika đã có thời gian thực tập, Kobayakawa Rika làm Trưởng Ban Truyền thông và tham gia tình nguyện ở nước ngoài. Tất cả các ứng viên trong nhóm thảo luận đều tỏ vẻ ngán ngẩm trước cách nói chuyện như rải danh thiếp vô hình ấy. Đến cả người phỏng vấn dù thỉnh thoảng gật gù cũng lén liếc nhìn đồng hồ bấm giờ.

Tôi trộm nghĩ, nếu không lấy những danh hiệu như giống hàng trên danh thiếp để làm khiên chắn cho bản thân, Rika sẽ chẳng biết nói gì. Trong buổi thảo luận nhóm chừng mấy chục phút, Rika không hề là chính

mình mà phải bầu víu vào biết bao nhân dạng khác nhau.

“Không đâu, chắc chắn Rika đâu rồi đấy. Như tớ mới mong lung đây này.”

“Mà phải công nhận Takuto rất thích kịch nghệ nhỉ.”

Cứ ngỡ chỉ cần nói vượt đuôi Rika là sẽ có thể chấm dứt chủ đề này, ai ngờ chẳng dễ ăn như vậy. Tôi có thể cảm thấy vai mình đang căng cứng.

“Công ty ấy cũng liên quan đến kịch nghệ nên tớ đã ngờ ngợ, nhưng thực sự không hề nghĩ bọn mình sẽ đụng mặt. Bất ngờ ghê. Cả chủ đề của buổi thảo luận nhóm cũng khiến tớ ngạc nhiên không kém khi yêu cầu bọn mình nêu ra các phương pháp để thể loại nhạc kịch du nhập vào Nhật Bản. Đề tài mới mẻ và thú vị thật.” Rika tìm kiếm sự hưởng ứng từ phía tôi, song tôi không đáp lại mà kéo lon bia lên miệng.

“Ừa, lạ vậy.”

Ban này bia vẫn lạnh, vậy mà đã trở nên ấm ấm tự bao giờ.

“Tôi nhớ ông bảo sau này không ứng tuyển vào các công ty như thế. mà?”

Bia ấm khó nuốt khủng khiếp.

“Ông chẳng than tỷ lệ chơi cao nên bỏ rồi còn gì?”

Sự vô tâm vô phế của Kotaro khiến bia càng thêm đắng ngắt.

“Sau khi lắng nghe buổi thảo luận nhóm hôm nay, tớ rút ra suy nghĩ thế này.”

Rika giơ tay lên mào đầu.

“Takuto quả là có niềm đam mê lớn...”

Toàn bộ lỗ chân lông trên người tôi nở ra.

“Đối với việc sáng tạo nên thứ gì đó.”

Tôi cảm thấy những giọt mồ hôi nóng rẫy như nham thạch đang phun trào từ đó.

“Bởi vì tớ cảm nhận được tâm huyết cháy bỏng từ những ý kiến cậu đưa ra. Cậu làm tớ kinh ngạc quá.”

Nhầm rồi, suýt chút nữa tôi thốt lên trong vô thức, song đúng lúc ấy.

“À! Nhắc mới nhớ.” Mizuki vỗ hai lòng bàn tay vào nhau đánh bộp. “Tớ nghe Kotaro kể Takayoshi đang hợp tác làm gì đó với Karasuma Ginji phải không? Chuyện ấy giờ đến đâu rồi?”

Phù, tôi thở phào. Hóa ra từ lúc Rika bắt đầu lên tiếng, tôi đã nín thở trong vô thức.

“À à, chuyện đó ả hả.”

Takayoshi vỗ vỗ hai bên túi quần. Có vẻ cậu ta đang tìm thuốc lá.

“Không còn nữa rồi.”

Cậu ta nói với giọng cam chịu. Hình như cả thuốc cũng tìm không ra.

“Không còn nữa? Sao vậy?”

“Hả, sao anh chưa kể gì với em hết?”

Kotaro và Rika cùng nhao lên hỏi.

“Takuto, ông có mang thuốc lá không?”

Takayoshi nhìn tôi như cầu cứu. Tôi lấy tay che lại thứ cộm lên trong túi phải của mình.

“Tôi không mang.”

Như vậy Takayoshi sẽ không còn đường trốn ra ban công.

“Sao lại không còn nữa? Takayoshi, em thấy anh hào hứng lắm mà. Đạo trước anh chẳng bảo đang lên kế hoạch tổ chức triển lãm cá nhân kết hợp diễn kịch, lần đầu tiên anh đảm nhận công việc giám tuyển còn gì?”

“Cách nghĩ của bọn anh không hợp.”

“Cách nghĩ nghĩa là...” Mặc kệ Rika có đi đâu gì muốn nói, Takayoshi liền thoáng chẳng khác nào đang bao biện với ai đó.

“Bản thân tớ muốn từ từ suy ngẫm về kế hoạch này và đề nghị dời thời gian công diễn lại. Song phía bên đoàn kịch không đồng ý. Cậu ta bảo nhất định hàng tháng đều phải tổ chức công diễn nên còn chẳng nghe tớ trình bày hết.”

Mizuki uống cạn phần nước ngọt vị gừng còn sót lại trong chai nhựa.

Trong mắt tôi, hành động ấy như thể cố tình từ chối tiếp nước cho cơn họng khô khốc của Takayoshi.

“... Tớ cho rằng phải suy tính kỹ càng hơn mới được. Vì nói trắng ra nội dung vở diễn cũng chẳng hay ho gì cho cam. Theo tớ, tốt hơn hết nên suy nghĩ kỹ, nghĩ đến ngẫm cho chín r ồi mới ra mắt khán giả những sản phẩm tuyệt vời nhất.”

Chẳng ai hỏi han gì thêm, vậy mà Takayoshi cứ một mình độc thoại.

“Nhưng bên đó nói như vậy không được. Cậu ta nhất quyết không nhượng bộ. Tớ sinh nghi mới thử tìm hiểu ý kiến những người hâm mộ kịch nghệ xung quanh, ai cũng bảo đoàn kịch ấy xưa giờ đâu thế cả. Họ chỉ giỏi sản xuất mỳ ăn liền kém chất lượng nên bị chỉ trích tơi bời. Nào là ‘tưởng bắn nhiều là sẽ trúng à’, ‘chủ đề na ná nhau’ r ồi thì ‘mãi như đoàn kịch học sinh’ các thứ.”

Cái đoàn kịch này chỉ giỏi sản xuất mỳ ăn liền kém chất lượng không vậy

Mấy thánh tưởng cứ bắn nhiều là sẽ trúng à?

Ai đó nói cho các bác ấy biết giới chuyên nghiệp không ngon ăn như thế giùm cái.

Mãn kiếp cũng chỉ như đoàn kịch học sinh (cười)

Chủ đề cứ na ná nhau, đúng là đầu óc chỉ cỡ học sinh là cùng

Tôi tự nhủ hóa ra cậu ta cũng xem trang web giống mình. Một kẻ muốn nghĩ rằng mình đúng khi không thừa nhận Ginji như Takayoshi chắc chắn đã mò vào cùng trang với tôi.

“Từ chuyện này, nghĩ lại tớ càng thấy bản thân mình thực sự không hợp vào làm ở công ty hay những việc tương tự.”

Sau khi chốt hạ bằng câu “Không tham gia quá trình tìm việc quả là đúng đắn”, Takayoshi dựa vào bức tường phía sau. Hôm nay cậu ta cũng khoác lên người bộ quần áo ở nhà chẳng giống đồ ở nhà chút nào.

“Tại sao cậu lại nghĩ thế?”

Tựa quả bóng vừa được ném ra, một giọng nói đột ngột cất lên.

Mizuki đang nhìn thẳng vào mặt Takayoshi.

“Thì công ty là nơi dù cách suy nghĩ không hợp nhau, người ta vẫn phải

nhìn về một hướng mà làm việc còn gì?”

Có lẽ bút rút vì quá thèm thuốc, Takayoshi gõ coong coong ngón trở lên sàn.

“Còn hướng nhìn kia chính là mục tiêu to lớn mà công ty đặt ra. Lòng không phục mà vẫn phải đè nén bản thân mình xuống, ngày qua ngày quần quật làm việc từ sáng đến tối, tởn tởn như thế thì có nghĩa lý gì? Một triết gia từng nói, đối với con người, tự thể hiện bản thân mới là quan trọng nhất đấy thôi.”

“Tự thể hiện bản thân.” Kotaro ngây ngô lặp lại.

“Nếu lần này tởn cố dấm ăn xôi chạy theo tiến độ của bên ấy và tổ chức triển lãm chung, chỉ tổ làm giá trị của tác phẩm giảm sút. Theo tởn, như vậy là sai lầm.”

Takayoshi hít vào một hơi.

“Bắt khán giả phải xem những thứ làng nhàng mười, hai mươi điểm^{3*} là một hành vi bất lương, tởn không làm được.”

Takayoshi dứt lời, cả căn phòng rơi vào im lặng. Kotaro cho vỏ lon bia vào túi nylon trắng của siêu thị. Hắn không bóp dẹp lon rỗng như mọi khi.

* Ở Nhật thường tính trên thang điểm một trăm.

“Tởn đi mua thuốc lá đã.”

Takayoshi đứng dậy. Nếu câu chuyện cứ thế này mà kết thúc, Takayoshi sẽ là người đúng. Đó là chuyện không thể chấp nhận.

“Tôi bảo.”

“Này.”

Một giọng nói như đánh văng quyết tâm của tôi vang lên từ ngay bên cạnh.

“Takayoshi phải nghiền ngẫm trăm trở rất lâu mới đúc kết được suy nghĩ ấy phải không?”

Mizuki là người cất tiếng.

“Nếu vậy thì tốt. Nhưng nếu không phải vậy, tởn mong cậu lắng nghe điều này.”

“Mizuki?” Rika lo lắng nói.

“Cậu biết không, tớ vừa nghiệm ra một đi ều.”

Mizuki hoàn toàn không để ý Rika gọi.

“Gần đây tớ có suy nghĩ thế này. Nếu ví cuộc đời ta như đường ray, thì hiện tại chẳng có bất cứ ai nhìn đường ray ấy ở độ cao và góc độ giống như bản thân chúng ta nữa rồi.”

Cô nhìn thẳng vào mắt Takayoshi.

“Chừng nào ta còn sống trên đời, số người cùng ta nhìn đường ray ta đang đi sẽ luôn luôn biến động.”

Đang dậm đứng dậy, song Takayoshi chẳng biết phải làm gì nên đành giữ nguyên tư thế nửa vờn đó.

“Từ trước đến giờ, chúng ta luôn có gia đình kề bên, có những người bạn học chung trường, có giáo viên dìu dắt. Lúc nào cũng có người cùng nghĩ cho cuộc đời của ta ngoài bản thân ta. Đến khi đã tốt nghiệp cấp ba, gia đình và giáo viên lại cùng ta tính đến con đường sau này. Tức là trước đây, lúc nào cũng có người nhìn đường ray mà rồi đây chúng ta sẽ dần thân ở cùng một độ cao và góc độ với ta, đúng không?”

Giọng nói như đang thuyết phục chúng tôi của Mizuki lấp đầy căn phòng lặng phắc.

“Sắp tới, chúng ta sẽ rời khỏi gia đình đã nuôi ta khôn lớn và dựng xây tổ ấm mới của chính mình. Đó là lúc ta sẽ có một người khác ở bên mình cả đời, sinh ra những đứa con, đó là lúc những người cùng ta nhìn đường ray đời ta sẽ lại thay đổi.”

Khấp cơ thể tôi, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, như bị bủa vây bởi một cảm giác chông chênh.

“Tớ quan niệm như vậy đấy. Dù trước đó, có bao người kề bên quan sát cùng ta đi chẳng nữa, đến một lúc nào đó ta sẽ phải quen với việc chỉ còn lại bản thân theo dõi đường ray đời mình; nhưng rồi sẽ tới cái ngày lại có ai đó nhìn chung với ta. Đó cũng là khi ta sẽ cùng người quan trọng ấy ngắm đường ray cuộc đời họ.”

Tôi đã ngồi cạnh Mizuki trong chuyến tàu dừng ở mọi ga. Câu chuyện trên đường về nhà hôm ấy chợt hiện lên trong tâm trí.

“Tớ nghĩ vậy nên từ trước đến giờ, chúng ta hay được dạy rằng quá trình quan trọng hơn kết quả. Lý do là bởi bên cạnh luôn có người dõi theo đường ray đời ta. Người lớn hay nói với trẻ con dù kết quả không được như mong muốn, chỉ cần trong quá trình cố gắng hết sức là đủ. Nói được như thế là vì trong suốt thời gian ấy, họ đã quan sát từ đầu đến cuối. Tuy nhiên...”

Mizuki tiếp tục.

“Bây giờ không còn ai nói với chúng ta những lời ấy nữa đâu.”

Tớ nhất định phải tìm việc cho đảng hoàng.

“Dù đơn thương độc mã, chúng ta buộc phải tự thân theo dõi cuộc đời mình mà thôi. Bởi không còn người nào nhìn đường ray phía trước cùng ta nữa. Chẳng còn thầy cô nào tính đường đi nước bước cho ta như xưa, bản thân chúng ta cũng sắp đi đến cái tuổi thành gia lập thất rồi. Giờ đây, ta không thể chờ chực bố mẹ nuôi mình thêm nữa.”

Mẹ tớ yếu đuối lắm. Không phải về mặt thể chất mà là tinh thần.

“Chúng ta đã đến một thời điểm như vậy trong đời rồi.”

Tiếng nói của Mizuki tôi nghe thấy trong tàu điện đan xen với giọng cô của hiện tại.

“Như ban nãy cậu bảo rằng kế hoạch hợp tác với Ginji đã không còn chẳng hạn. Cách nói đó như thể chuyện ấy đã bốc hơi và hoàn toàn không đáng gì đến cậu vậy. Cậu nói thế mà nghe được à, nó đâu hề giống tin tức Nam cực tan băng do hiện tượng Hiệu ứng nhà kính kia chứ. Ý cậu là cậu chẳng làm gì cả, tất cả là tại yếu tố khách quan nào đó tác động khiến chuyện ấy không thành? Bản thân cậu chưa bao giờ đi làm, vậy mà cứ luôn miệng mình không hợp vào công ty làm việc, cậu nghĩ mình là ai thế? Chắc trong đầu, cậu nghĩ so với toàn bộ những kẻ làm việc trong công ty, cậu sâu sắc hơn, ưu việt hơn, nhạy cảm hơn gấp nhiều lần phải không?”

Takayoshi chờ người.

“Song đầu vin vào cách nói ấy để bảo vệ bản thân đi chẳng nữa, chẳng ai nhìn cậu giống cách cậu nhìn nhận chính mình đâu. Không ai thấu hiểu quá trình cậu đang đi, coi trọng cậu hay đuổi theo cậu nữa rồi.”

Sức thuyết phục mãnh liệt từ những lời Mizuki nói khiến mọi thành viên trong căn phòng đều bất động.

“Chỉ là làm thêm mà bảo ‘Tớ đi làm việc’, kế hoạch không thực hiện được do bản thân thiếu nỗ lực mà lại nói nhẹ tênh ‘Không còn nữa’, trong lòng chắc hẳn ham muốn đến phát điên mà ngoài miệng thì màu mè ‘Gần đây mọi người xung quanh hay nói mình có tiềm năng làm biên tập và nghệ sĩ’. Dù cậu cố gắng bảo vệ lòng tự tôn bằng mấy câu nhát gừng hời hợt ấy đến thế nào, chẳng còn ai hiểu cậu và cũng chẳng ai buồn leo đèo theo sau cậu đâu.”

Dứt lời, Mizuki lặp lại “Chẳng còn ai” như muốn nhấn mạnh cụm từ ấy.

“Từ trước đến nay, Takayoshi luôn muốn khoe cho mọi người biết mình đang làm gì đến đâu. Lúc nào cậu cũng ra rả về việc mình quen biết ai, nghe chuyện của ai, đang lập kế hoạch này, đang đọc cuốn sách nọ, đang suy ngẫm việc gì đó, xung quanh kỳ vọng thế nào ở mình.”

Mizuki hít một hơi.

“Cậu có bản lĩnh thì hãy dốc sức làm ra gì đó đi, dù mười điểm hay hai mươi điểm cũng được. Nếu không làm được thứ gì nên hèn thì đến điểm cũng chẳng có mà cho. Đừng dùng những lời hoa mỹ để ba hoa về mục tiêu tương lai của mình nữa, thay vào đó, hãy cho mọi người thấy bản thân cậu đã làm được gì. Hãy đặt thứ cậu nhào nặn ra dưới góc nhìn của một người không cùng chung thế giới quan với cậu. Tớ xin nhắc lại. Nếu cậu không làm thế, bọn tớ chẳng thể nào công nhận đi đâu gì cả. Dù cậu thể hiện mình đang ấp ủ đạt được một trăm điểm, chẳng ai nhìn nhận cậu giống cách cậu nhìn bản thân đâu.”

Nói đến đây, Mizuki im bặt như vừa sức tĩnh.

“Xin lỗi.”

Cô vội chộp lấy chiếc cặp để ngay chân rồi lao ra khỏi phòng. Hành

động của cô quá mau lẹ, đến độ chẳng ai kịp ngăn cản.

Takayoshi vẫn thờ người đứng nguyên tại chỗ. Rika không xoay mặt mà chỉ di chuyển trông mắt liếc nhìn người yêu. Kotaro chẳng nói lời nào, hắn chỉ lấy tay vọc miếng giấy gói viên phô mai rớt trên thảm.

“Thứ gì nằm trong đầu mà ta chẳng nghĩ là kiệt tác.”

Vừa nói, tôi vừa đứng dậy rồi bước về phía cửa ra vào.

“Nhưng cả đời ông cũng chỉ dừng ở việc nghĩ mà thôi.”

Đây cũng là những lời tôi đã dùng để chỉ trích Ginji. *Chúng sinh ra để dành cho những lúc thế này đây*, tôi thầm nghĩ.

Chúng nó là hai người hoàn toàn khác nhau đấy.

Lúc lòng bàn tay chạm vào nắm cửa lạnh lẽo, giọng anh Sawa vang lại trong đầu tôi.

Đừng quy chụp hai đứa nó chung một giuộc.

Tôi xỏ tạm đôi giày thể thao yêu thích của mình vào. Sau khi đóng cửa, tôi đuổi theo bóng dáng Mizuki phía xa, những lời anh Sawa nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu.

Mizuki dừng lại ở con đường nằm gần sát khu phòng trọ. Đắm mình trong ánh đèn đường, cô tựa người vào thanh chắn đường màu trắng.

“Bụng no quá... Tớ chạy không nổi luôn.”

Vai nhấp nhô theo hơi thở dồn dập, cô cười “Ai bảo mọi người mang toàn đồ ăn ngon tới” với biểu cảm vẻ như cô vốn chẳng định chạy trốn.

“Tớ mà cấm đầu cấm cổ chạy, lại mệt ngay cho xem.

Lớn nhưng chỉ phát triển những thứ gì đầu thôi.”

Cô ngược lên nhìn tôi, “Takuto chạy cũng nhanh nhỉ.” Tôi chưa xỏ hẳn vào mà chỉ dẫm gót lên cổ giày, thành ra chiều cao nhỉnh thêm vài xen-ti-mét so với bình thường.

Tôi cảm thấy ngượng vì tự tiện suy diễn có khi cô đang rấm rứt khóc. Đôi mắt Mizuki ráo hoảnh, còn lâu mới có chuyện cô rơi nước mắt.

“Chắc tớ không thể đến căn phòng ấy nữa rồi. Tớ đã nói những lời như thế với bạn trai Rika mà.” Mizuki thì thầm, đoạn cô hít một hơi thật sâu.

Có vẻ nhịp thở của cô đã ổn định trở lại.

“Không có chuyện ấy đâu.”

“Có chuyện ấy đấy”, cô khẽ cười. “Tớ không đến được nữa.”

“Nhưng nói sao nhỉ, lời cậu nói đầy sức thuyết phục, nên là... Tớ nghĩ không ai giận cậu đâu.”

“Chẳng biết nữa. Rika có đẻ bụng không nhỉ.”

“... Riêng cậu ấy thì chắc đang nổi giận rồi.”

“Takuto thật thà quá.”

Tôi không biết Rika cảm thấy thế nào khi bạn trai mình bị kẻ khác thuyết giáo, nhưng dù sao, tôi cho rằng Takayoshi sẽ không điên tiết hay phản ứng lại. Nói thế chưa chuẩn lắm, cậu ta không đủ sức làm vậy mới đúng.

Chớp mắt đã cuối tháng Tư. Mặt trăng to tròn vành vạnh treo trên đầu như tỏa sáng giữa bầu trời đêm. Bỗng dưng tôi nhận ra vũ trụ đang hiện diện trong cùng một không gian với vị trí tôi đang đứng lúc này.

“Tớ lỡ miệng nói ra tất tần tật suy nghĩ trong đầu mất rồi. Hóa ra tớ còn trẻ con lắm.”

Chẳng có dải phân cách nào giữa vũ trụ tối đen như mực nơi vầng trăng đang lơ lửng, và thanh chắn đường trắng tinh này. Dường như chúng trực tiếp nối liền, không có lấy một bức tường ngăn với không gian vô biên ngút ngàn tựa như thế giới khác ấy. Tôi chợt thấy vũ trụ giống với thứ gì đó. Phải rồi, nó tương tự việc chúng ta đang sống, đường đời ta sẽ bước trong tương lai, một thứ gì đó vô cùng lớn lao không thể diễn đạt trọn vẹn chỉ bằng vài từ.

“Chắc tớ không thể nói chuyện bình thường với Rika nữa.”

“... Tuy tớ không rõ con gái chơi với nhau thế nào, nhưng chắc không đến mức ấy đâu.”

“Takuto thật thà quá.”

Mizuki nói thêm, “Lời cậu nói chẳng có sức thuyết phục chút nào.” Giọng cô bị tiếng xe ô tô lướt qua át mất.

Mẹ cậu có khỏe không? Chúc mừng cậu đã tìm được việc. Nếu có gì xảy ra, tớ mong cậu sẽ tâm sự với tớ. Có biết bao điều tôi muốn nhắn nhủ với cô, song trong lúc đắn đo “Không phải cái này, cũng chẳng phải cái kia” và loại đi từng lời một, trên tay tôi đã chẳng còn tấm thẻ nào nữa.

Tuy nhiên, tôi thật sự rất vui. Vui một niềm vui đơn thuần khi được tiếp xúc với một Mizuki từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy.

Ngon đèn trên con đường vắng bóng người qua lại tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu khiến sự tĩnh mịch càng rõ rệt hơn.

“Cậu biết không.”

Mizuki cất tiếng như thấp lên cây đèn cầy.

“Tớ đã tỏ tình với Kotaro thêm một lần nữa.”

“Hả?”

Nhìn miệng tôi đông cứng theo khẩu hình chữ “hả”, cô cười và nói, “Hả gì mà hả, cậu phản ứng như thế à?”.

“Lúc tớ gọi điện thoại báo vừa tìm được việc, Takuto đã chuyển máy cho Kotaro đúng không. Khi đó, tớ đã kể tất cả cho cậu ấy, kể cả chuyện mẹ mình. Sau đó...”

Mizuki thở hắt ra.

“Tớ đã nói mình vẫn thích cậu ấy.”

Cô không nhìn về phía dãy phòng trọ hay nhìn vào tôi, mà neo ánh mắt đâu đó trên mặt đường bê tông. Cô chăm chú quan sát một nơi chẳng có gì như thể ở đó đang lờ lợ một thứ rất đổi quan trọng với cô.

Giống quá, tôi thẫn thờ. Biểu cảm trên mặt Mizuki lúc này hệt như cái lần hai đứa chúng tôi cùng đến buổi biểu diễn đầu tiên của Kotaro ngay trước mùa hè năm nhất đại học.

“Nhưng tớ lại bị từ chối rồi. Trước đây tớ không hề biết khi bị từ chối đến hai lần bởi cùng một người với cùng một lý do, ta sẽ chẳng còn thấy sợ sùng gì nữa. Nói vậy chứ tớ cũng không muốn biết đến cảm giác đó chút nào hết.” Mizuki cười buồn và vén những lọn tóc khẽ bay vì gió ra sau tai phải.

“Cùng một lý do tức là vẫn bởi cô gái hấn không quên được sao?”

Tôi nói đến đây, Mizuki tròn mắt ngạc nhiên.

“Cậu nhớ dai thật. Chuyện ấy lâu lắm rồi mà.”

Những chuyện như thế tớ vẫn nhớ chứ, câu nói ấy tắc nghẹn trong họng tôi. Và cả bao lời tôi muốn gửi gắm đến cô cũng dồn ứ suốt thời gian qua.

“Kotaro muốn vào công ty xuất bản làm việc cũng là để gặp lại cô gái ấy đấy.”

“... Cậu nói vậy là sao?”

Pim pim, tiếng còi xe vắng lại từ đâu đó. Cứ như thế âm thanh ấy có hình hài và nhào thẳng tới chỗ chúng tôi.

Rừ, rừ, rừ, rừ.

“Cô ấy là bạn cấp ba của Kotaro, vừa tốt nghiệp đã lên đường ra nước ngoài du học theo diện trao đổi. Hình như cô ấy muốn trở thành dịch giả thì phải. Tất nhiên bây giờ địa chỉ liên lạc đã thay đổi rồi, Kotaro tìm trên Twitter hay Facebook đều không thấy có. Đã thế cô ấy thuộc dạng ít bạn bè, thành ra chẳng ai biết thông tin liên lạc cả.”

Rừ, rừ, rừ, rừ. “Giờ mà vẫn còn người như thế nhỉ.” Mizuki vừa nói vừa cầm chiếc cặp để dưới chân lên và lục lọi bên trong.

“Kotaro bảo nếu làm việc trong công ty xuất bản, biết đâu sẽ gặp lại người trong mộng của mình nay đã trở thành dịch giả.”

Rừ, rừ.

Tiếng rung của điện thoại đã dừng.

“Khi nghe cậu ấy kể câu chuyện này, tớ bất giác đã nghĩ ‘Cái quái gì thế?’”

Phịch, Mizuki để cặp lại dưới chân. “Đề” có vẻ chưa chuẩn lắm mà phải là “thả xuống” mới đúng.

“Tớ thà ăn nhủ ‘Gì thế này, ghen tỵ quá’.”

“Ghen tỵ?”

“Vì Kotaro đã có thể tìm thấy bộ phim cho đời mình và trở thành nhân vật chính rồi.”

Chỉ có giọng của Mizuki rụng rơi trên con đường vắng.

“Còn với tớ, chuyện ấy quá xa vời.”

Dầu lòng tự nhủ sẽ gom nhặt giọng nói ấy lên, cơ thể tôi vẫn dờ ra không động đậy.

“Đến bản thân mình, tớ còn chưa lo xong. Chuyện ba mẹ tớ cũng ngập đầu r ấi.”

Rừ, rừ, rừ, rừ.

“Nói sao nhỉ, tớ thấy mình không được phép ngáng đường cậu ấy. Một kẻ phải tính toán từng ly từng tí cho hiện thực như tớ không có quyền ngăn trở một người đã tìm ra được bộ phim đẹp đẽ cho cuộc đời mình như Kotaro.”

Bằng một động tác còn mau lẹ hơn lúc nãy, Mizuki tắt chiếc điện thoại đang rung.

Ánh sáng chọt lọt ra từ khe hở rèm cửa phòng Rika.

“Ngày trước, tớ cũng nghe cậu kể ở đây.”

Ngay sau đó, cửa sổ tầng bên dưới cũng sáng đèn.

“Rằng cậu vẫn còn thích Kotaro. Tớ cũng nghe cậu nói đúng tại vị trí này.”

Giờ phút này, Mizuki đang tựa vào thanh chắn màu trắng mà khi đó tôi từng dựa. Cô cũng đang nhìn khung cửa sổ mà tôi nhìn ngày ấy.

Hai khung cửa sổ tầng trên và tầng dưới cho chúng tôi biết bữa tiệc chúc mừng thiếu vắng nhân vật chính đã kết thúc.

“Đúng thật, có lẽ đến tận bây giờ tớ vẫn chưa trưởng thành gì hết.”

Cô mỉm cười mệt mỏi, “Ngoài việc chạy một tí là mệt ra.” Nói đoạn, Mizuki lôi điện thoại ra từ trong cặp.

“Cậu biết không, từ lúc tớ gặp mọi người đến giờ, mẹ tớ không ngừng nhắn tin và gọi điện cho tớ. Tớ phải bọc điện thoại trong khăn thì mới không nghe tiếng rung.”

Tựa như đã canh sẵn thời điểm, chiếc điện thoại lại rung lên.

“Có chuyện gì không biết, hôm nay tớ đã nói sẽ về trễ r ấi.”

Rừ, rừ, rừ, rừ.

“Lúc tớ ra khỏi nhà, thấy mẹ vẫn ổn lắm kia mà.”

Rừ, rừ, rừ, rừ.

“... Phải về thôi.”

Phải về thôi.

Mizuki thốt lên như thể đang tự nhủ với bản thân mình, song cô vẫn đứng lặng ở đó một lúc lâu. Màn hình chiếc điện thoại đang rung liên hồi và ánh sáng yếu ớt lọt qua khe rèm cứ thế rót xuống mặt đường trong buổi đêm của một ngày cuối xuân.

anabe Mizuki @mizukitanabe - 2 ngày trước

Hôm nay lâu ngày có dịp gặp lại người bạn dưới quê lên đây phỏng vấn. Lâu lắm rồi mới gặp, có quá trời chuyện để nói. Bạn mình cả lượt đi và về đều phải ngồi xe khách chuyển đêm. Thật may vì mình chọn trường đại học xa nhà. Hơi buồn vì hết kỳ nghỉ dài, nhưng vừa tìm được công việc làm thêm, đặt hết tâm sức vào mới được!

Miyamoto Takayoshi @takayoshi_miyamoto - 2 giờ trước Ngày cuối GW^{1*}. Lâu rồi mới đi xa. Mình đã chụp được rất nhiều hình đẹp, tổng hợp xong sẽ đăng lên Facebook sau. Đăng trước một tấm nhé. Instagram... #Mỗi_ngày_một_bức_hình

*Golden Week, tức Tuần lễ Vàng.

Karasuma GINJI @account_of_Ginji - 1 giờ trước Công diễn tháng Tư kết thúc êm đẹp, chuẩn bị cho tháng Năm là vừa. Nhận xét về kịch tháng Tư theo như mình xem trên mạng có vẻ hơi cay nghiệt. Mọi người hay hỏi mình có đọc những nhận xét trên mạng không, mình thì thường xuyên xem bảng tin các đoàn kịch nghiệp dư. Vì thỉnh thoảng có người trực tiếp chỉ ra điểm thiếu sót giúp, lúc ấy như thể tình cờ bắt gặp một ngôi sao chứa đầy yêu thương vậy.

RICA KOBAYAKAWA @rika_O927 - 1 giờ trước

Hôm nay mình cùng Takayoshi đến Yokosuka^{2*} ngắm hoa anh túc. Công viên rộng mênh mông, đẹp đến không tưởng. Công viên anh túc, công viên thảo dược rộng đến ngút ngàn. Mình như ngửi thấy hương thơm giống với cánh đồng hoa ở Utah ngày xưa mình ngắm với gia đình ở cùng khi du học.

*Một thành phố ở tỉnh Kanagawa.

KOTARO! @kotaro_OVERMUSIC - 20 phút trước

Rớt công ty muốn vào nhất rồi! ở vòng đơn mới đau (cười)! Bao nhiêu tâm huyết dồn hết vào ES này, thế mà rớt oạch, đúng kiểu của mình! Túm

quần lại, tìm việc đến đây là kết thúc. Cũng tự hỏi sau đó rồi sẽ làm gì, thôi thì nhuộm tóc đã rồi tính haha. Lần đầu tiên tên bạn cùng phòng kẹt xỉ bao bữa cơm, dư thì đi nhuộm tóc thôi!

Đây không phải lần đầu tôi bao ông ăn cơm nhé.

“Hả?”

Tôi chìa màn hình cái tweet của Kotaro ra, xong chính chủ chỉ toe toét như mọi khi, “Ôi trời, ba cái tiêu tiết, kệ đi.” Hắn có cái tật khi định nói gì đó hay ho lại phóng đại sự việc lên một chút.

“Rồi, để tôi kể tiếp cho nghe.” Kotaro đẩy màn hình điện thoại đang chắn trước mặt sang một bên. “Tôi ra khỏi nhà đúng lúc hai người họ vừa về”

“Xin chào quý khách”, giọng nói mạch lạc của Mizuki vọng lại.

“Hình như hai cô cậu thuê xe ô tô đi đến cái công viên ở đâu đó thì phải.”

“Hóa ra ông có biết gì đâu mà nói.”

Tôi lèm bèm “Công viên ở đâu kia chứ.” Kotaro bèn trả lời, “Nó viết bằng bộ chữ mềm, tên gì chẳng nhớ. Nhưng tóm lại là nông thôn.” Tôi nghe mà cười sặc. Kotaro vốn luôn mặc định địa danh viết bằng bộ chữ mềm thay cho Hán tự là những vùng thôn quê hẻo lánh chỉ biết bầu vuu vào sự ấm áp thân thuộc của bộ chữ ấy.

“Tóm lại, trông hai đứa tình như cái bình. Mà cũng đúng, ngấm lại thì bọn họ ở chung với nhau. Còn tôi bữa giờ đang thiếu hơi gái đây. Muốn mà không có chỗ giải tỏa, có ai khổ như tôi không.”

“Ê tên kia, cấm ông xõ ra mấy lời về ham muốn này nọ ở chỗ làm thêm của tôi nhé.” Kotaro bỏ ngoài tai lời tôi nói, cầm khăn ướt lên lau mặt thật mạnh.

“Biết gì không, Takayoshi đang hình nhìn sang chảnh lắm. Hình chụp hoa, màu chỉnh tới chỉnh lui. Nhìn rõ sặc sỡ luôn.”

Kotaro nói, hắn cố tình cường điệu khi phát âm chữ S, nét mặt trông như vừa trút bỏ được gánh nặng. Những khi chỉ có hai thằng trò chuyện với

nhau thế này, Kotaro rất thú vị. Tôi có cảm giác khi ăn nhậu với nhóm đông người, hẳn lại tự vào vào mình vai trò gì đó, ví dụ như làm nóng bầu không khí chẳng hạn.

Khi đêm xuống, cửa tiệm sẽ chuyển từ quán cà phê sang quán bar. Thực đơn khác đi là đương nhiên, cả độ sáng của đèn lẫn nhạc nền đều thay đổi. Nếu ca làm việc nằm trong khung giờ chuyển giao này thì thường rất vất vả. Bỗng dưng Kotaro lại có mặt ở nơi tôi làm thêm thế này khiến tôi thấy kỳ cục sao đó. Cả việc mình đang ngồi đây mà trên người chẳng khoác bộ đồng phục nhân viên cũng làm tôi bứt rứt không yên.

“Tên cái công viên nghe thôn quê kinh khủng ấy là gì nhỉ, không nhớ ra khó chịu quá.” Vừa lẩm bẩm “Tên gì nhỉ, tên gì nhỉ”, Kotaro vừa chỉ về mép bàn bên phải, “Tôi tra tí, cho mượn phát.”

Chiếc điện thoại bị hắn gạt đi lúc này đang được đặt ở đó.

“Hả, tự lấy của mình ra tìm đi ông tướng.”

“Hết sạch pin rồi, cho mượn coi, cho mượn coi.” Kotaro nằn nì.

“... Có mỗi tên công viên thì thế nào mà chẳng được”, tôi chậm chạp lật điện thoại xuống rồi cầm thực đơn lên. “Nào, mau gọi món đi. Thực đơn buổi tối có nhiều món ngon lắm đấy.”

“Ờ hay, đồki bo!” Kotaro léo nhéo, mắt vẫn liếc về phía mép bàn, tôi bèn bỏ quách điện thoại vào túi quần cho xong chuyện.

Tôi đánh mắt nhìn về phía nhà bếp thì trông thấy Mizuki đang hí hoáy dùng bút bi ghi chép, có vẻ anh Sawa đang hướng dẫn cho cô nhiều thứ.

Mọi chuyện bắt đầu từ hôm nọ, khi Mizuki đăng tweet hỏi có ai biết một tiệm nào đó đáp ứng yêu cầu 1) có thể đạp xe từ nhà, 2) nói cách khác, làm việc đến khuya cũng không lo lỡ chuyến tàu điện cuối cùng, 3) cửa tiệm phong cách ổn, không cần quá xã giao với người khác. Chẳng nghĩ gì nhiều, tôi vào trả lời “Chỗ đó làm thêm ‘phong cách ổn’ lắm này.” Tôi còn đính kèm vị trí, hỏi cô có thích cửa tiệm ban sáng là quán cà phê, tối chuyển qua bar hay không, và loáng cái, Mizuki đã đi phỏng vấn và chưa gì đã bước sang ngày làm việc thứ hai. Có vẻ hôm nay anh Sawa sẽ đứng ra

chỉ dẫn cô làm việc.

“Thật ra bụng tôi chẳng đói lắm.”

“Hả, tôi đã báo trước tôi sẽ đãi ông cơ mà?”

“Trước giờ hẹn, tôi chịu không nổi nên lỡ ăn gà rán ở Family Mart^{3*} mất rồi”, Kotaro thản nhiên nói một điếu mà tôi không thể chấp nhận nổi.

* Một chuỗi cửa hàng tiện lợi 24/24 của Nhật Bản.

“Vậy giờ ông có gì giới thiệu cho tôi không? Ông làm ở đây, chắc phải biết món gì hay ho không đăng trên thực đơn chứ hả? Hôm nay ăn để chúc mừng tôi còn gì? Tôi không khách khí đâu nhé!”

“Chỉ có những món ghi trong thực đơn thôi. Buổi tối thì có món này hoặc món này chẳng hạn.”

“Thôi đẹp, để tôi hỏi nhân viên nào được việc hơn ông, anh Sawa ơ!”

Tôi đã trả lời đâu ra đấy, nhưng Kotaro vẫn giờ tay phải lên gọi, nhìn mặt thì có vẻ hần nóng lòng muốn biết lắm. Mới gặp anh Sawa lần đầu, vậy mà hần đã thoải mái gọi “anh Sawa”. Chắc bởi từ trước tới giờ, Kotaro luôn nghe tôi gọi anh ấy như thế, nên hần muốn bắt chước gọi thử một lần.

Tuy nhiên, người cần thực đơn trên tay bước ra từ trong tiệm lại là Mizuki.

“Anh Sawatari đang dở tay pha đồ uống rồi.”

Cô mang chiếc tạp dề đen, mái tóc được cột cao gọn gàng, trông cô hơi khác so với hình ảnh thường ngày.

Hôm nay, lúc chọn lựa nơi chiêu đãi Kotaro, hần đã tỉnh bơ đề nghị “Hay là ăn ở tiệm ông làm thêm đi?”. Chưa dừng lại ở đó, hần còn bĩu thêm “Tôi muốn xem nhân vật ‘anh Sawa’ có thực sự tồn tại hay không! Tôi muốn cảm ơn anh ấy lâu nay đã chiêu cố Takuto nhà mình!” như thể hần là má tôi không bằng, đã hào hứng đến thế rồi thì có gợi ý đi chỗ khác hần cũng chẳng chịu.

Lúc ấy, tôi ra vẻ như không có gì và nói.

“Thật ra Mizuki bắt đầu làm thêm ở đó rồi thì phải.”

Trong lời của tôi bao hàm cả một câu hỏi vô hình “Vậy ông tính sao?”.

Song Kotaro có vẻ chẳng để tâm gì:

“Ồ, đã vậy càng phải đi đến đấy. Còn không thì để đến ca của ông, cho tôi hưởng dịch vụ oách nhất cũng được.”

Hắn nhe nhớn nụ cười tinh quái như mọi khi. Từ xưa, Kotaro đã rất kín tiếng, không bao giờ kể với người khác những chuyện nhạy cảm như Mizuki tỏ tình lần hai. Dù hai thằng sống chung, tôi cũng không phải là ngoại lệ.

“Chị nhân viên mới cho hỏi bốn tiệm có món gì đặc sắc ạ?”

Kotaro cố tình ngân dài câu hỏi như đang bắt chuyện với một đứa trẻ.

“Cậu chỉ giỏi chọc điên người khác”, Mizuki cất cuốn sổ nhỏ vào túi tạp dề rồi mở thực đơn ra, “Tuy mới vào nhưng tớ nhớ cũng nhiều rồi đấy nhé. Món này và món này hay được gọi đấy”, vừa nói cô vừa chỉ. Đó đúng là những món mà tôi thấy khách hàng rất ưa chuộng, quả thật Mizuki đã bắt nhịp với công việc ở đây rồi.

“Cái gì, đậu phụ phô mai mà được yêu thích á?”

“Ngon lắm đấy, dù tớ chưa ăn lần nào.”

“Lay h ờn”, Kotaro hài hước bật ngửa, đoạn nhanh lẹ gọi món đậu phụ phô mai.

Kotaro đã có thể tìm thấy bộ phim cho đời mình và trở thành nhân vật chính rồi.

Khuôn miệng thốt ra câu nói ấy giờ đang tinh nghịch đùa giỡn với Kotaro. Hai người trò chuyện hết sức tự nhiên, đến độ tôi thậm nghĩ có lẽ lời Mizuki nói, rằng “Khi bị từ chối đến hai lần bởi cùng một người bằng một lý do, ta sẽ chẳng còn thấy sượng sùng chút nào” là thật.

“Tạm như vậy đã nhé? Những món các cậu vừa gọi đều rất nhiều, tớ nghĩ nếu chỉ hai người ăn chừng này đã no căng rồi đấy.”

“Hừm...”. Thấy Kotaro trưng ra bộ mặt kẻ cả, Mizuki dẫu môi, “Sao nữa nào?”

“Hôm nay cậu làm tới mấy giờ?”

Kotaro ng ồi trên ghế, ngược mắt nhìn người mình đang nói chuyện,

dáng vẻ ấy có gì đó rất đàn ông khiến tôi thoáng giật mình.

“Đến giờ đóng cửa.” Mizuki trả lời mà không nhìn thẳng vào mắt Kotaro. “Tớ về bằng xe đạp nên nhờ tiệm sắp xếp ca làm đến tận lúc đóng cửa luôn.”

“À, thế khó mà lê la với bọn tớ được rồi.”

“Hôm nay chắc khó. Bữa khác nhé.”

Mizuki cáo lui, “Thôi, hai người thông thả ng ồi chơi”, rồi đột ngột nghiêm mặt lại và quay vào bếp.

Một kẻ phải tính toán từng ly từng tí cho hiện thực như tớ không có quyền ngăn trở một người đã tìm ra được bộ phim đẹp đẽ cho cuộc đời mình như Kotaro.

Bia và đồ nhắm được bung ra đúng lúc anh Sawa vừa xong ca làm, do đó anh nhập ch ầu với bọn tôi. Hôm nay khách không đông mấy, nên khắp gian tiệm lan tỏa một bầu không khí riêng tư. Không còn anh Sawa đứng ra chỉ dẫn, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt Mizuki, song khi thấy anh vẫn nán lại bàn chúng tôi, cô lại vững tâm mang đồ ầu ra tiếp khách.

Kotaro và anh Sawa bắt đầu chén chú chén anh và lời chuyện ăn ở của tôi ra bàn tán một cách rôm r ả. Cũng khó trách, bởi chủ đề chung của hai người là tôi, nhưng nghe người khác lớn tiếng kể lể về mình ở nơi có cả đồng nghiệp thế này, tôi chỉ muốn độn thổ.

“Tên này không xếp giày gọn gàng thì không chịu được anh nhỉ.?”

“Ờ, chuẩn không cần chỉnh, lần nào đến nhà anh cũng thế.”

“Tay ướt mềm mà cứ đụng chạm đồ đạc lung tung, anh công nhận không!?”

“Chuẩn luôn! Cái tật ấy đúng xấu. Phải chi nó bỏ được cho anh nhờ.”

“Vậy nên em tính gom góp tất cả những chuyện đó lại và xin lỗi anh Sawa luôn thôi!”

“Hả? Ai muốn ông xin lỗi anh Sawa? Mắc mớ gì?”, tôi đang định làm ngụm bia thì bị Kotaro đét mông một cách vô cớ. Giữa màn ồm tỏi vớ vẩn “Không thấy ông đây đang thay cậu xin lỗi người ta à!” của Kotaro, bất

chợt một giọng nữ nhỏ nhẹ vang lên.

“... Cho em hỏi...”

“Vâng?” Kotaro ngây ngô đáp lời và quay người lại, đứng trước mặt hẳn là cô bé ở tiệm, có vẻ vừa mới kết thúc ca làm. Cô khom lưng như đang ngại ngùng. Đó chính là cô bé nhìn thấy khăn tay tôi mượn của Mizuki và cho tôi biết nó vốn của một hãng nổi tiếng.

“A, em vất vả rồi”, “Em vất vả rồi”, tôi và anh Sawa cất tiếng chào như bình thường, không may may nghĩ đến việc tại sao cô bé lại đứng ngay đây.

“Dạ, em là sinh viên năm hai Đại học Mivama.”

Thấy cô bé bỗng dừng bắt chuyện, anh Sawa chen ngang, “Chuyện đấy anh biết chứ.” Nhưng cô chẳng buồn để ý. Có lẽ mục tiêu cô bé bắt chuyện không phải hai anh chỗ làm thêm ngày nào cũng gặp, mà là Kotaro.

“Anh ơi, nếu em không nhầm.”

Cô bé chăm chú nhìn kỹ Kotaro rồi tiếp lời:

“Có phải anh là thành viên ban nhạc hay diễn ở Orange không ạ?”

Dứt lời, cô vội vàng đề thêm: “Ý em là quán bar chơi nhạc tên Orange ở gần trường đại học ấy ạ.”

Bất giác, tôi quay sang nhìn Kotaro. “Gì cơ, có nơi như vậy à”, anh Sawa nhanh chóng toe toét cười.

“Hình như... Anh là hát chính của ban nhạc gì đó phải không?”

“A, đúng rồi! Trước anh hát chính cho ban nhạc gì đó em ạ!”

Kotaro bật dậy, đứng thẳng người. “Giọng cứ oang oang lên”, tôi phát trả vào miệng hẳn. Có lẽ tôi cũng ngà ngà rồi.

“Anh ở trong ban nhạc ba người lúc nào cũng sôi động đúng không ạ?”

“Anh là hát chính của OVERMUSIC đấy!”

“Đúng rồi!”

Cô bé đồng nghiệp vô tư chỉ thẳng vào Kotaro. “Em và đám bạn hay đến xem lắm. Tâm một năm trước, bọn em nghe nhạc ở đó suốt.”

“Ồ, thật hả nhóc”, anh Sawa quay sang cô bé làm chung toét miệng

cười. “Đừng nói em là fan đấy nhé?”, tôi lúi ra trêu, nhưng đương sự chưa kịp ngượng thì Kotaro đã xấu hổ thay.

“Em ng ồi một chút có được không ạ?”

Không đợi chúng tôi đáp lại, cô li ền ng ồi xuống bên cạnh anh Sawa, đối diện với Kotaro. Hỏi có được không mà chẳng cho người khác thời gian để từ chối chính là điểm nổi bật của cô nhóc này.

“Trời, thật không vậy, từ h ồi anh trong ban nhạc tới giờ, đây là lần đầu tiên đó!”

Kotaro bô bô la lớn, “Vui dã man!”. Tôi trông thấy Mizuki ló mặt ra từ trong tiệm. Nhưng ngay sau đó, có khách gọi nên cô phải qua chỗ khác luôn.

Cô ấy để tâm phải không nhỉ, tôi thầm hỏi. Hoặc có lẽ là tôi tự tưởng tượng ra như thế.

Ở chỗ làm của tôi, cô bé đ ồng nghiệp này nổi tiếng tửu lượng rất tốt. Bây giờ cũng thế, ng ồi chưa ấm chỗ, cô đã gọi một loại rượu khá mạnh. Có lẽ phần vì chịu chơi như vậy, cô bé nhập bọn với bàn chúng tôi chưa được mười lăm phút mà bầu không khí rôm rả như thế bốn người bọn tôi đã chề chén với nhau cả mấy tiếng đ ồng hồ.

“Ồ, anh tìm được việc r ồi ạ? Em chúc mừng anh! Nhưng uống ghê, anh đi theo con đường âm nhạc cũng được đấy chứ.”

“Để gì mà theo hả em! Thôi, có việc làm là mừng r ồi! Cạn ly!”

Kotaro và cô bé cụng ly với nhau. Anh Sawa gọi thêm rượu.

“Mọi người uống dữ thật.” Mizuki tiếp nhận yêu cầu.

Mặt tôi nóng bừng. Cả bàn xôm tụ vô cùng, nhưng thật lòng mà nói, tôi không muốn uống thêm nữa. Song với bầu không khí này, tôi chẳng thể nào gọi nước ngọt có ga.

Tôi nhìn muốn thùng tờ thực đơn, chợt bên tai tôi vang lên giọng nói khe khẽ.

“Để tớ mang nước cho cậu nhé?”

Mizuki vừa ra vẻ hí hoáy ghi gì đó lên phiếu gọi món vừa quay vào bếp.

Chưa được ngậm nước nào mà tôi đã tỉnh rượu hẳn ra.

“Ấy, kể tiếp, kể tiếp, thế anh được nhận vào công ty nào vậy?”

Cô bé chỉ mới lên năm hai vào tháng Tư này cắt ngang câu chuyện hết sức tự nhiên.

“Nhà xuất bản Teikoku đó!”

“Hả! Kinh thật! Tháng nào em cũng mua *Clever*, còn em trai em từ xưa đến giờ vẫn đọc *Shorten Micanga*^{4*} đó!”

^{*}*Hai ấn phẩm được nhắc đến chỉ là hư cấu.*

“Đúng đúng! Nhà xuất bản Teikoku là nơi anh muốn đầu quân nhất, nhưng trượt vô chuối rồi, giờ anh về đội của nhà xuất bản quy mô tầm trung tên là Sobunshoin.”

Cô nhóc vừa hào hứng reo lên tên một tạp chí thời trang và tạp chí truyện tranh nổi tiếng của nhà xuất bản Teikoku lại tỏ ra bối rối khi nghe thấy tên của Sobunshoin. Có vẻ cô không biết đến nhà xuất bản này.

“À, Sobunshoin hả, anh thích nhà xuất bản đó lắm”, anh Sawa nhận lấy gậy tiếp sức của cuộc nói chuyện. “Nhiều cuốn anh thấy hay, tra ra thì phát hiện toàn do nơi này phát hành.”

“Dạ đúng rồi, bên em xuất bản rất nhiều sách hướng tới độc giả ngành Tự nhiên. Chà, nói vậy chứ đến tận khi thi vào em mới biết.”

Như ngẫm tỏ ý không chịu để anh Sawa và Kotaro đánh lể bù khú, sau khi ừng ực uống cạn ly rượu, cô bé lại cao giọng the thé.

“Nhưng vẫn khùng, nhà xuất bản cơ đấy! Em nghe bảo thi vào tỷ lệ chọi cao ngất!”

Cô bé vừa lạnh lạnh “Thế mai này anh làm biên tập ạ?

Ngầu quá chừng!” vừa vỗ tay bôm bốp.

“Mà đâu chỉ có vậy, Kotaro này, chú còn được công ty khác nhận vào nữa phải không?”

Anh Sawa dừng đỉnh lèo lái cuộc tán gẫu. mới ban nãy, chúng tôi đang bàn tán chuyện Kotaro cũng được một công ty thương mại hàng chuyên biệt nhận vào ngay trước kỳ nghỉ lễ.

“À, chỗ ấy không phải nhà xuất bản, mà là một công ty thương mại hàng chuyên biệt.”

“Công ty thương mại!? Hết sảy!” cô nhóc vỗ tay giòn giã như bong bóng vỡ.

“Ấy ấy, không phải thương mại tổng hợp mà chỉ là hàng chuyên biệt^{5*} thôi nhé? Có khi không phải nơi như em đang nghĩ đâu đấy.”

* Công ty thương mại tổng hợp bán hàng nhiều hãng, đa dạng phong phú hơn và quy mô cũng thường lớn hơn công ty thương mại bán hàng chuyên biệt chỉ kinh doanh mặt hàng nhất định

“Nhưng vẫn dữ dội, những hai nơi nhận, quá là bất ngờ!”

Nhà xuất bản, công ty thương mại, hai nơi nhận. Cô nhóc phản ứng bằng những cụm từ đơn lẻ nghe thật êm tai, tựa hồ một loại nhạc cụ đánh vào đầu cũng âm vang dễ chịu. Tôi và anh Sawa biết không phải khi nào cô bé cũng tỏ ra như vậy. Nói đúng hơn, cô nhóc này chẳng giống con gái chút nào, cứ một mình một phách. Có lẽ vì đã lỡ nhận mình là fan và ngẫ vào bàn chung vui với chúng tôi nên cô bé mới cố gắng hết sức khiến bầu không khí sôi nổi như thế.

“Mà hôm nay thế nào? Chú mới đi gặp công ty về phải không?”

Kotaro đến trụ sở của Sobunshoin từ sáng trong bộ vest đã lâu lắm rồi tôi mới thấy hấn mặc. Thấy bảo những ai được tuyển dụng vào mùa xuân này sẽ tổ chức ăn bữa cơm với nhau.

“Anh Sawa chắc hay gặp những người vào công ty cùng đợt với mình rồi ă?”

Được phòng nghiên cứu tiến cử, anh Sawa đã sớm có một chân trong công ty đường sắt. “Bọn anh đi nhậu với nhau suốt ấy mà. Mọi người ai cũng tốt cả”, anh bình thản cho hay. Trước đây có lần anh cho xem hình, cô nhóc đã thoải mái nhận xét: “Nhiều anh đẹp trai đúng kiểu em thích luôn.”

“Mọi chuyện thế nào rồi anh Kotaro?”

Cô bé rướn người về phía trước hỏi Kotaro. Đoán sẽ có một câu trả lời hào hứng đập vào tai, tôi bèn nâng cao sức chịu đựng của tim mình.

" Ừm... "

Những viên đá giờ chỉ còn tí tẹo trong ly nổi dập dềnh quanh chiếc thìa Kotaro đang dùng để khuấy nhẹ.

“Chà, mới gặp một lần nên cũng chưa biết được.”

Ly shochu^{6*} pha buổi đã loãng toẹt của hắn khế sóng sánh.

* Một loại rượu được lên men và chưng cất từ lúa mạch của Nhật (nồng độ cồn mạnh hơn rượu soju).

“Sao thế, mọi người không hòa nhã à?”

Anh Sawa nhìn nhận từ góc độ người hơn tuổi.

“Không hẳn là thế... Thật tình, chẳng có ai khiến em thấy ghét hay gì, mọi người tốt lắm, có đi ầu...”

Kotaro nhìn đầ chiếc thìa.

“Cứ nghĩ đến chuyện đây đã là lần đổi tên cuối cùng, chẳng hiểu sao em lại thấy trong lòng nao nao.”

“Lần đổi tên cuối cùng?”, cô bé ở chỗ làm thêm cất tiếng hỏi, mắt liếc nhìn đờng hờ đeo tay.

“Nói sao nhỉ, bỗng dưng anh ngộ ra, tên mình không thể thay đổi theo lẽ dĩ nhiên như từ xưa tới nay nữa r ồi. Mọi người hiểu không? Sau lễ bế giảng, tiếp đến sẽ là học kỳ hai, lễ tốt nghiệp xong xuôi, ta thành học sinh cấp hai, ra khỏi câu lạc bộ, ta thành học sinh luyện thi, vân vân, trước giờ ta vẫn đi theo quá trình như vậy còn gì!”

“Rút khỏi câu lạc bộ r ồi mới thấy nhớ quá đi! Giờ làm gì có chuyện hôm nào cũng sôi nổi hoạt động như ngày xưa nữa”, cô nhóc chống cằm, tay đặt lên bàn đánh r ần. Rung động khiến đôi đũa gác trên chiếc đĩa con lăn xuống mặt bàn.

“Bấy lâu nay, chúng ta luôn được phân chia tự động theo cách này, mọi người công nhận không? Vào tiểu học, xong sáu năm, tên ta sẽ đổi thành học sinh cấp hai, hết ba năm, tên lại chuyển sang học sinh cấp ba. Nhưng từ giờ trở đi, ta buộc phải tự mình làm việc ấy.”

Nói một hơi, Kotaro hỏi lại, “Mọi người có hiểu đi ầu em muốn truy ền

đạt không?” rồi làm động tác khua ngón tay trong khi tặc lưỡi chặc chặc chặc.

“Lấy ví dụ như kết hôn, sinh con, đổi việc chẳng hạn? Dù là bất cứ đi đâu gì, kể từ nay, trừ khi ta tự thân vận động, nếu không tên của ta sẽ không có gì đổi khác, tự dừng suy nghĩ ấy ùa vào tâm trí em. Nếu em cứ ù lì không làm gì cả, từ nay cho đến mãi về sau, em vẫn chỉ dậm chân tại chỗ.”

“Hừm...”, cô nhóc nhú mày không giấu giếm, mắt đảo tới đảo lui.

“Nghĩ đến mấy chuyện này, chẳng hiểu sao em lại thấy, nói sao nhỉ, ủy mị? Phải rồi, là cảm giác ấy.”

Sau khi vội vã tóm gọn chủ đề này bằng cách nói lấp liếm cho qua chuyện, Kotaro một hơi uống cạn shochu buổi trong cốc của mình, không bỏ sót viên đá nhỏ tí nào hết. Hắn nhai đá rạo rạo, rồi đột nhiên chĩa ngón trỏ về phía tôi.

“Mà Takuto kia, ở chỗ làm thêm có cô nhóc như này thì phải kể tôi sớm chứ!”

“Đúng đó anh Ninomiya, hôm nay em mới biết anh ở chung với anh Kotaro đấy! Anh phải bảo em chứ!”. Cô nhóc cũng bắt chước chỉ vào tôi.

“Anh có biết nhóc là fan của Kotaro đâu mà nói”, thốt ra từ “fan” xong, giờ đến tôi cũng thấy xấu hổ khủng khiếp.

“A a, vui quá xá là vui”, cô bé lại một lần nữa liếc nhìn đồng hồ “Thôi chắc em xin phép ạ.”

Cô nhanh nhẹn đứng dậy, “Hôm nay em có cuộc hẹn với đám bạn gái thời cấp ba”, đoạn kín đáo lấy từ trong ví tờ một nghìn yên. Thấy thế, Kotaro ngăn lại, “Hôm nay là ngày Takuto mời, nên không cần đâu.” “Vậy ạ, thế em cảm ơn”, cô nhóc mau lẹ đóng ví, rồi chẳng hiểu tại sao lại quay sang Kotaro mà cúi đầu cảm ơn đã chiêu đãi. “Xin lỗi đã chen ngang buổi nhậu của mọi người, vui ời là vui luôn. Mong sau này có dịp khác ạ”, cúi chào xong, cô bé rời khỏi cửa tiệm như đã hoàn thành một vai diễn. Kotaro không buồn nhìn theo bóng lưng cô.

“Ồ ồ, chú mày vẫn ở trong phòng vệ sinh à?”

Đột nhiên có người gọi giữa lúc tôi đang đắm mình vào dòng nước lạnh ngắt trong tình trạng không phòng thủ, tôi giật bản mình.

“Sao giật mình thế kia”, anh Sawa cười trêu chọc.

Tôi ừng ực uống nước và rửa mặt. Đây là phương pháp sơ cứu tôi áp dụng nếu thấy mình đã nốc quá lố. Bị anh Sawa bắt tại trận thế này, tôi có hơi xấu hổ.

Sau khi cô bé kia về, chỉ còn ba người chúng tôi uống với nhau. Nhân viên không còn mấy người, thành thử khi nào chúng tôi gọi món, hầu như đều là Mizuki đến bàn. Mỗi lần như vậy, cô lại lo lắng nhìn đám thanh niên càng lúc càng say túy lúy bọn tôi, nhưng chúng tôi không còn ngổ tào đến mức say quá cần câu ở tiệm và không lết xác về nhà được.

Giải quyết nỗi buồn xong, anh Sawa đứng cạnh tôi rửa tay. Tôi muốn làm khuôn mặt bừng bừng của mình hạ nhiệt chút nữa nên vẫn án ngữ trước gương.

Dòng nước ào ra từ vòi dường như không còn trong suốt mà trắng tinh dưới mắt tôi.

“Sao nhí, nhìn chú mày vẫn ổn, anh cũng an tâm.”

Sau khi lau những giọt nước vương trên mí mắt, tôi nhìn vào gương.

Anh Sawa cũng đang nhìn tôi trong gương.

“Anh cứ lo nghĩ không biết dạo này chú thế nào.”

Từ sau lần đụng mặt ở khu vực hút thuốc trong trường đại học, tôi chưa gặp lại anh Sawa lần nào. Nếu không trùng ca làm, tôi chẳng đến phòng trọ của anh ngủ lại, không có việc gì thì cũng chẳng liên lạc. Một người không dùng Twitter và Facebook như anh Sawa quả thật chỉ tồn tại ở hiện thực mà thôi.

“Em khỏe như vâm mà.”

Không thủ sẵn khăn tay trong người, tôi đành chùi khuôn mặt ướt nhèm vào áo. Bất kể là tiệm nào đi chăng nữa, đóng đô ở tiệm có bán rượu hồi lâu, thứ mùi ám vào quần áo đâu giống hết nhau.

“Tên bạn cùng phòng của chú mày được đấy.”

Anh Sawa hơ tay phía dưới máy hong khô, tiếng ro ro vang vọng khắp phòng. So với lúc yên tĩnh, giờ đây, âm thanh ấy càng làm nổi bật sự thật rằng chỉ có hai chúng tôi trong nhà vệ sinh.

“Trừ việc khi chỉ còn mấy thằng với nhau, nó toàn lôi mấy chuyện bậy bạ ra nói...”. Sau khi cô bé kia ra về, anh Sawa phải chịu trận nghe Kotaro huyền thuyên về người mẫu sexy và nữ diễn viên phim khiêu dâm nổi tiếng. Giờ Kotaro đã tìm việc xong, khoảng khắc không còn đi đâu gì khiến đầu óc căng như dây đàn nữa, ham muốn ngủ quên bấy lâu của hắn chợt mạnh mẽ trào dâng.

“Ở chung với tên nhóc ấy, tinh thần của mình cũng đầy sinh lực nhỉ.”

“Câu này của anh có ý gì thế?”, tôi cười, anh bèn đáp, “Ý đúng như lời thôi.” Anh có một giọng nói rất hiên lành. Tuy ngoài miệng thì hỏi anh có ý gì, nhưng tôi đã hiểu được phần nào ý anh muốn nói.

Tiếng máy hong tay ro ro hóa thành lớp màng dày ôm trọn toàn bộ không gian. Đã vậy, phải tranh thủ lúc còn được bao bọc trong lớp màng này để nói ra thôi, tôi thầm nghĩ.

“... Anh này, anh còn nhớ chuyện chúng ta nói ở trước thư viện không?”
Nước chảy thành giọt dọc cằm tôi.

“Việc Takayoshi và Ginji khác nhau ấy.”

“À ừ.”

Anh Sawa rút tay khỏi máy hong khô và nắm lấy thanh nắm cửa.

“Em đã ngẫm về chuyện đó.”

“Chú lo ghi chú lịch Ginji công diễn tháng Năm vào sổ kế hoạch của mình đi.”

Dứt lời, anh Sawa ra khỏi nhà vệ sinh. Chỉ còn lại mình tôi trong không gian này, cùng lúc ấy, tiếng máy hong cũng tắt ngúm.

Rốt cuộc, tôi và Kotaro lỡ mất chuyến tàu điện cuối cùng. Tôi cũng tính tới việc hay ngủ ké ở nhà anh Sawa như mọi khi, nhưng tuy mới gặp lần đầu, Kotaro đã chén tạc chén thù như đúng rồi với anh, giờ lại bắt anh cho ngủ nhờ nữa thì kỳ quá, cuối cùng bọn tôi kiêu về. Quan trọng hơn, sáng mai tôi có lịch phỏng vấn, nên muốn nghỉ ngơi sớm chừng nào hay chừng đó. Khổ nỗi, tôi vẫn chưa in phiếu dự thi cần cho buổi phỏng vấn. Tuy đã là nửa đêm, tôi vẫn nhắn Line cho Rika rằng tôi muốn lên phòng dùng nhờ máy in.

Ngay khi hai chúng tôi vừa leo lên băng ghế sau của chiếc taxi, Kotaro hắt ra một tiếng thở dài đầy náo nức, “Hà...” và ngả ngón trên chỗ ngồi. Mặc dù lúc ở tiệm, hẳn chuyện trò hoạt náo là thế, nhưng có lẽ hẳn cũng đã dùng đến cạn kiệt thứ gì đó trong bản thân mình. “Nhờ chú chở bọn cháu về phường 4, phía Tây quận Miyama, dạ phải, ngay ngã tư gần đồn cảnh sát.” cô lờ đi dòng chữ “Tăng cước^{1*}” bé tẹo dưới ánh đèn cam, bao sức lực trôi tuột khỏi cơ thể, tôi tựa hẳn lên ghế.

*Trong khoảng 10 giờ đêm đến 5 giờ sáng, cước phí taxi ở Nhật sẽ tăng lên.

Lúc về tôi đã đưa tay chào Mizuki “Hẹn gặp cậu sau”, nhưng giờ tôi gần như không đăng ký ca làm nào nữa, do đó tôi mơ hồ đoán được có lẽ chúng tôi sẽ không gặp nhau trong ít lâu.

Ghế taxi cứng ngắc khiến tôi chẳng thoải mái chút nào, như thể đang ngồi trong nhà một người quen mà chẳng mấy khi tôi qua lại.

Từ sau dạo đó, năm người chúng tôi không còn tụ tập ở nhà nhau nữa.

Kotaro ngả vào taxi trước, hẳn nghiêng mặt về phía cửa sổ, ngáy đơ như khúc gỗ. Có lẽ hẳn đã ngủ rồi cũng nên.

Lúc này, xe taxi chở chúng tôi chạy ngang qua cơ sở tôi theo học hồi năm nhất và năm hai. Được bóng tối của đêm khuya bao trùm, khung cảnh đáng lý ra phải hết sức quen thuộc lại thật khó nhận ra, có lẽ là vì chỉ những

phần nào được rọi đèn mới có thể nhìn rõ.

Tôi lôi điện thoại ra. Còn sáu mươi bảy phân trăm pin.

Ngón tay tôi tự chuyển động. Mật khẩu bốn chữ số. Tay thoăn thoắt như được lập trình sẵn. Chúng nhớ cả thời gian cần thiết để mở trình duyệt Internet ra.

Chỉ cần đánh một chữ, toàn bộ từ tôi muốn nhập vào sẽ xuất hiện.

Tìm kiếm.

“A! Sắp nhớ ra rồi!”

Bất thành linh, Kotaro nhòm người dậy. Không kịp nghĩ nhiều, tôi bấm thoát ra màn hình chính rồi tắt điện thoại ngay lập tức.

“Tên nữ diễn viên phim người lớn tôi khoái nhất ấy! Tôi nói về cô ấy suốt còn gì!”

Vừa vò đầu hần vừa nói. Mái tóc cứng lại do vuốt keo giờ bù xù như tổ quạ.

“Nào, cho tôi mượn điện thoại coi! Để tôi tìm phát! Của tôi cạn pin rồi!”

Kotaro đột ngột vươn tay về phía điện thoại của tôi. Bất ngờ quá, tôi chẳng thể ho he gì. Khi hần chớp tới ộp lưng, tôi chột lớn tiếng.

“Thôi ngay đi!”

Trong một khắc, Kotaro nhìn thẳng vào tôi.

“... Nhưng tôi muốn ngắm mặt em ấy lắm cơ! Em Hikari Hứng Tình đó!”

“Ồn ào quá, ngủ thì lo ngủ đi.”

“Đồki bo kệt xỉ.” Nhiếc móc tôi xong, hần lại quay mặt ra ngoài cửa sổ rồi ườn lên ghế.

May thay Kotaro đã lấy lại bầu không khí như thường ngày. Tựa như muốn nén quả tim đang đập loạn của mình lại, tôi áp màn hình điện thoại đang nóng dãn lên ngực.

Taxi băng băng chạy. Chiếc xe màu đen nhỏ thó đang lướt như gió trên con phố bao năm trôi qua cũng chẳng có gì đổi khác.

“Cô nhóc lớp dưới ấy hoạt bát quá nhỉ.”

Vẫn đưa vành tai trái về phía tôi, Kotaro lên tiếng.

“Cảm giác nếu ăn nhậu đông người mà có cô bé ấy tham gia thì vui phải biết. Tử lượng cũng khá, mặt mũi cũng không đến nỗi.”

Ban đầu chỉ tính gật gù trước câu nói giảm nói tránh cuối cùng của hắn, tôi chuyển sang đồng ý, “Ờ công nhận.”

Hai chân dang rộng, Kotaro ngẩng nhìn ra cửa sổ. Từ tai tới cổ, chỗ nào cũng đỏ lừ. Chắc mỗi lần taxi rung lắc, thứ cấn trong người hắn lại được dịp chạy rong.

Tôi tự hỏi đi đâu bản thân mình thực sự muốn nói với hắn là gì. Có một thứ tôi hiểu ngay lập tức, đó là tôi chẳng hề muốn nói về chuyện cô bé lớp dưới kia hoạt bát hay không.

Đèn tín hiệu giao thông chuyển sang màu đỏ. Taxi dừng lại.

“... Cái từ ‘tìm được việc’ kỳ lạ thật đấy.”

Không còn tiếng bánh xe ma sát lên mặt đường, trong xe đã tĩnh lặng lại càng thêm im ắng.

“Nếu người ta ‘tìm được việc’ ở những nơi như công ty thương mại, quảng cáo hay truyền thông cỡ khủng mà ai cũng biết, có cảm giác dường như toàn bộ con người họ được khẳng định ấy.”

Nghe một từ chẳng giống Kotaro chút nào như “khẳng định” được thốt ra nhẹ nhàng, tôi có phần kinh ngạc.

Cước phí trên công-tơ-mét âm thầm tăng lên tựa hồ không bị ai phát hiện.

“Chẳng khác nào một vị thần quyền năng. Người thầy soi sáng đường đời. Đi đâu cô nhóc lớp dưới ban nãy nói, rằng tôi tìm được việc ở những hai công ty, cũng tương tự. Dù đó chỉ là một nhà xuất bản tầm trung chẳng là cái thá gì so với nhà xuất bản Teikoku và một công ty thương mại bé tẹo không ai biết đến.”

Trong đêm khuya, xe taxi dừng lại trước vạch trắng vắng bóng khách bộ hành băng qua.

“Nói thật tôi thấy mọi người suy nghĩ lớn lao quá. Chưa gì đã say sưa

bàn về ngành xuất bản trong tương lai, rồi kế hoạch dự định triển khai các thứ.”

Hơn chục tiếng trước, lần đầu tiên Kotaro gắp các đồng nghiệp vào công ty chung đợt với mình. Giờ trưa, mọi người kéo nhau ăn uống với sự góp mặt của phòng nhân sự, sau đó, chỉ còn nhóm nhân viên vào chung đợt này nán lại quán ăn gia đình đến chiều tối.

“Nghe xong, tôi nghĩ thế này.”

Đèn tín hiệu chuyển màu xanh.

“Thật ra chỉ là tôi giỏi đi tìm việc mà thôi.”

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, đầu Kotaro tựa ra sau khẽ nghiêng ngả.

“Cũng giống như có người chạy nhanh, có người chơi bóng đá giỏi, nấu ăn ngon, viết chữ đẹp, chỉ đơn giản là tôi giỏi tìm việc mà thôi.”

Công-tơ-mét tiếp tục tăng lên.

“Vậy mà chỉ cần tìm việc thuận lợi một chút, toàn bộ con người tôi đã được ngưỡng mộ như kiều tuyệt vời lắm. Như thế con người ta có thể lão luyện bất cứ thứ gì, ngoại trừ kỹ năng tìm việc. Đi đâu đó là sao kia chứ?”

Âm thanh tích, tích, tích, tích của đèn xi nhan vang lên, taxi rẽ sang phải.

“Nhưng giống như có người không ăn được ớt chuông hay không biết nhào lộn, sẽ có một số người tìm việc không giỏi. Thế mà chỉ cần gặp chút khó khăn khi tìm việc, người đó lại bị xem là hoàn toàn vô dụng.”

A a, tôi nghĩ trong đầu.

“Tôi thật sự không hiểu nổi tại sao ông chưa được nhận vào công ty nào.”

Vậy mà tôi không hề để ý.

“Tôi không có ý mỉa mai gì đâu nhé.”

Hóa ra Kotaro đang khích lệ tinh thần tôi.

“Cảm ơn ông.”

Nhớ đến đi đâu lúc này định làm, tôi giận bản thân mình khủng khiếp. Tôi thậm chí thấy may mắn vì lúc này Kotaro không nhìn thấy màn hình điện thoại của mình.

Xe đi qua hai cột đèn giao thông nửa r ồi rẽ phải ở ngã tư, đèn cảnh sát tôi lấy làm mốc đã xuất hiện trong tầm mắt.

“Ông biết không, tôi cứ nghĩ khi tìm việc, được nhận vào công ty là xong, nhưng tôi sai r ồi ông ạ.”

Cước phí trên công-tơ-mét lại tăng.

“Trong khoảng thời gian rất dài sắp tới, tôi sẽ làm việc với những đồng nghiệp vào cùng đợt tôi gặp hôm nay, ở công ty tôi đến hôm nay.”

Có vẻ Kotaro không đợi tôi trả lời nữa.

“Tìm việc xong r ồi, nhưng tôi chẳng có cảm giác mình đã trở thành bất cứ thứ gì.”

Mặt vẫn tựa vào cửa sổ, Kotaro không nói gì thêm. “Đến đây được chưa hai cậu?”. Chọn đúng thời điểm, người tài xế quay lại hỏi. Tôi rút tờ năm nghìn yên anh Sawa dúi cho trước lúc rời khỏi tiệm trong túi ra.

Lúc đi lên phòng, chúng tôi gặp Takayoshi đang đi xuống.

“Ừa, chào hai người.”

Lần đầu tiên trông thấy Takayoshi đeo kính, mặc bộ áo nỉ, trong một khắc tôi đã không nhận ra. Lòng bàn tay phải to rộng của cậu ta đang cầm ví tiền và điện thoại.

“Ồ ờ! V ề r ồi nè, Takayoshi yêu quý “

Kotaro chợt lấy lại thái độ phờ phợt như lúc ở trong tiệm, hấn nhào về phía Takayoshi nhưng cậu ta mau lẹ né đi. Chưa nói tới cặp kính, đây là lần đầu tôi thấy Takayoshi tu ềnh toàng trong chiếc áo nỉ chứ không phải sơ mi và quần Chinos. Đã vậy râu còn mọc lưa thưa trên cằm.

“Gì, hai người uống đến tận giờ này à?”

Takayoshi nhăn mặt, “Toàn mùi rượu.”

“Ừm. Ở chỗ tôi làm thêm. Giờ này mà ông đi đâu thế?”

Bị Takayoshi gạt đi, Kotaro eo éo, “Anh Takayoshi phũ phàng quá hà” r ồi quay sang bám lấy tôi.

“Tôi đi mua thuốc lá. Với lại còn một số việc.”

Dứt lời, Takayoshi định đi luôn thì tôi gọi giật lại.

“Mà này, giờ Rika có nhà không?”

“Có đấy.”

Sao vậy? Tôi có cảm giác như nghe được câu hỏi không thành lời ấy.

“Đầu giờ sáng ngày mai, tôi phải đi phỏng vấn nên muốn dùng máy in ấy mà, giờ lên mượn có phiền không? Tôi nhắn Line rồi nhưng không thấy trả lời.”

Cô ấy là con gái, có khi đang để mặt mộc lại đắm ngại ngừng, tên này đăng nào cũng là người yêu, tôi để ý hết chuyện này đến chuyện nọ, định bụng hỏi cho chắc, song có vẻ tôi lo bò trắng răng thì phải. “Tôi nghĩ không sao đâu. Vậy nhé.” Takayoshi rào bước đi về phía cửa hàng tiện lợi, mái tóc bù xù lòa xòa trong gió. Hắn không mang tất, chỉ xỏ đôi dép loẹt quẹt. Bình thường hắn luôn đóng bộ kín cổng cao tường, thành thử tôi chẳng để ý hóa ra chân hắn cũng rậm lông ra phết.

Đưa Kotaro về tận phòng, tôi thẳng tiến lên căn phòng ở tầng trên.

Vừa nhấn chuông, tôi đã nghe thấy giọng nói “Rồi rồi” cùng tiếng bước chân vọng lại.

“Anh đi nhanh thế? Có tìm thấy không? Ủa mà cửa đâu có khóa?”

Rika rộn ràng reo lên và mở cửa. Có vẻ cô tưởng Takayoshi đã quay về

“Ồi, hết cả hồn.”

“... Xin lỗi cậu.”

Tôi thử chêm thêm lời giải thích “Tôi có gửi Line cho cậu rồi” song khi thấy Rika nghiêm mặt lại, tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi. Mặc dù Takayoshi nói không sao, sự thật là tôi đã mò lên phòng trong khi chưa được sự đồng ý của đương sự.

“Cậu vào đi. Dùng máy in à?”

Rika lăm bắm “Còn giấy không nhỉ” rồi mời tôi vào phòng. Chồng giấy A4 chẳng còn lại bao nhiêu, cảm giác tội lỗi càng trào dâng hơn nữa.

“À đúng rồi, Kotaro tìm việc xong rồi nhỉ.”

Rika giải thích “Tôi thấy đăng trên Twitter” rồi ngẩng xuống ghế bệt. Trên chiếc bàn ngày xưa cả đám cùng trải ES của mình giờ chỉ đặt một tờ

sơ yếu lý lịch. Hình thẻ của cô đã khác đi so với tấm đạo trước tôi trông thấy. Có lẽ số ảnh chụp khi ấy không đủ nên cô đã phải chụp lại.

Từ sau buổi chúc mừng Mizuki tìm được việc, chúng tôi không tụ tập dù chỉ một lần. Tuy không ai bảo ai, song mọi người đều tránh nói về chuyện hôm đó. Nhưng lần nào đến căn phòng này là y như rằng tôi sẽ nhớ lại.

“Kotaro được nhận vào đâu thế?”

“Sobunshoin, cậu biết không?”, tôi hỏi. “À à, ra là chỗ ấy”, câu trả lời đầy vẻ hài lòng vang lên.

“Một nhà xuất bản tầm trung phải không. Chẳng biết thế nào, tớ nghe nói tạp chí bên đó khó nuốt lắm. Tớ chưa thấy nhận xét tích cực nào về nó cả.”

Tôi cảm thấy giọng của Rika hôm nay trầm hơn bình thường.

“Công ty cậu ấy muốn đầu quân nhất là gì?”

“Là nhà xuất bản Teikoku.”

“A!... Một người lớp trên làm ủy viên Ban Chấp hành lễ hội trường giờ cũng làm trong Teikoku đấy hơn tớ hai tuổi thì phải.”

Rika đưa ra câu trả lời hơi lạc đề, khiến tôi không biết nên đáp lại thế nào cho phải.

Và thế là cuộc nói chuyện bị gián đoạn tại đây. vắng bóng Kotaro, thế nào tôi cũng như vậy.

“Đêm hôm khuya khoắt, giấy lại gần hết thế kia, làm phiền cậu quá.”

“Có gì đâu mà.”

Từ lúc tôi vào phòng đến giờ, Rika cứ dáo dác tìm gì đó. Hết nhìn dưới ghế bệt, cô lại dòm trong cặp. Tôi dám chắc cô đã làm thế không biết bao nhiêu lần, bởi lục lọi thì lục lọi đấy, nhưng có vẻ cô chẳng mong sẽ tìm ra thứ đó.

“... Cậu tìm gì hả?”

Tôi hỏi trong lúc ấn nút ngu ồn của máy in, “Ừ ừ”, Rika thốt lên mơ hồ “Nãy giờ tớ không thấy điện thoại đâu cả, cậu liên lạc, tớ cũng không đọc được là vì thế.”

Quả thật giọng Rika nói “Cậu đến bất ngờ quá, làm tớ hết cả hồn” trầm hơn bình thường rất nhiều.

“Tớ đoán có khi mình để quên trong nhà vệ sinh của cửa hàng tiện lợi, nên Takayoshi đi mua thuốc lá, nhân tiện hỏi giúp tớ luôn... ừm, nhưng biết đâu nó vẫn nằm trong phòng này không chừng, vậy nên cậu nháy máy hộ tớ nhé?”

“Được thôi, có đi đâu tớ không biết số của cậu.”

“Vậy để tớ tự gọi, cho tớ mượn điện thoại với.”

Tôi suy nghĩ trong một thoáng.

Giờ từ chối thì quá bất bình thường. Trước nay, tôi toàn đánh trống lảng khi gặp tình huống này, nhưng mối quan hệ của tôi với hai bạn họ mang tính chất khác nhau. Nếu Kotaro hỏi, tôi có thể phịa đại lý do gì đó, song lúc này không thể như thế được.

“... Ừ.”

Tôi ném chiếc điện thoại lôi từ trong túi về phía Rika. Chiếc điện thoại nhìn mỏng, song nặng ra phết, lượn thành hình vòng cung thoải thoải bay đến chỗ cô.

Tôi di chuyển con chuột máy tính. Màn hình tối đen bỗng bật sáng, hình nền đầy sắc hoa hiện ra. Tôi nhìn thấy đồng hồ SD của máy chụp hình kỹ thuật số để lộ xôn ngay gần đó, nên có thể đoán ra đây là một trong những tấm ảnh chụp ngày hôm nay. Thỉnh thoảng, tôi lại thấy ghen tỵ với những người bỏ công bỏ sức chụp thật nhiều ảnh, rồi chọn tấm mình ưng ý đặt làm hình nền trên máy tính.

“Mật khẩu điện thoại là gì thế?”

“0852.”

Tôi chọn nó đơn giản là vì bốn chữ số nằm thành một hàng, dễ ấn. Đọc cho Rika xong, tôi đưa con trỏ chuột vào thanh tìm kiếm.

Tôi cảm thấy hôm nay giọng Rika không những trầm hơn, mà từ ngữ sử dụng cũng đơn giản hơn mọi ngày. Cô không dùng những ngôn từ kiểu cách để tô vẽ đánh bóng bất cứ đi đâu gì. Nhìn cô đánh mật khẩu vào điện

thoại, tôi nhầm lại tên công ty phải tìm kiếm trong đầu.

“Takuto này, cậu có qua vòng thảo luận nhóm hôm bữa không?”

Đột nhiên, một câu hỏi không chút nguy trang lọt vào tai tôi.

“... Tớ rớt r ồi.”

Trước khi tôi kịp hỏi lại thì cô đã trút một tiếng thở dài.

“Tớ cũng rớt r ồi. Chẳng hiểu tại sao ăn r ồi rớt hoài như thế, thật đấy.”

Trực giác cho tôi biết có lẽ hôm nay tốt nhất không nên hỏi han Rika quá nhiều. Tôi lặng thinh di chuyển con chuột.

Nếu không đăng nhập vào trang cá nhân dành cho ứng viên, tôi sẽ không thể in phiếu dự thi. Và để làm được điều đó, trước hết tôi phải vào trang chủ công ty.

Tên công ty ngày mai tôi tham dự phỏng vấn là Daimaru Kaijo.

Vừa đánh được chữ “Dai”, từ khóa gợi ý mà trước đây ắt hẳn đã được tìm kiếm hiện lên.

Dainichi viễn thông Khu vực làm việc

“Này.”

Giọng Rika vang lên từ sau lưng tôi.

“Takuto vẫn để nguyên màn hình tìm kiếm trên mạng mà ấn nút tắt à.”

Nghe giọng thì có thể đoán ra cô cũng trông thấy màn hình tôi đang nhìn lúc này.

“Sobunshoin chẳng phải là nhà xuất bản Kotaro sẽ làm việc sao?”

Tôi chợt nhớ lại màn hình điện thoại mình tắt ngúm khi ở trong taxi.

Sobunshoin 2channel^{2*} đánh giá

Ngồi trên xe taxi, lúc Kotaro đột nhiên bật dậy định giật lấy điện thoại, không kịp nghĩ ngợi gì, tôi đã tắt ngay màn hình.

*Diễn đàn trên mạng nổi tiếng nhất của Nhật Bản, với hơn mười triệu người dùng ẩn danh sử dụng hằng ngày. Ở Nhật, 2channel có tầm ảnh hưởng rất rộng lớn, ngang ngửa các phương tiện truyền thông như báo chí, ti vi.

Và lúc này đây, màn hình đó đang ở trước mắt Rika.

“Cậu làm tớ bất ngờ quá thể. Kotaro là bạn của cậu kia mà?”

Có cảm giác tôi vừa hụt chân và rơi xuống tận cùng.

“... Rika cũng là bạn của Mizuki phải không?”

Không chịu thua, tôi khó nhọc lên tiếng.

“Từ khóa cậu tìm kiếm vẫn lưu trong laptop đấy. Dainichi Viễn thông bóc lột này nọ.”

Đi đâu tôi không muốn thấy nhất và đi đâu tôi không muốn bị thấy nhất đối diện nhau như hai mặt gương, trù trù cả người tôi trong một bóng đen trải dài đến vô tận.

“... Tôi biết lý do tại sao cậu không được nhận vào công ty nào làm việc đấy.”

Tôi thật sự không hiểu nổi tại sao ông chưa được nhận vào công ty nào.

“Tôi biết chuyện đó từ lâu rồi.”

Tôi không có ý mĩa mai gì đâu nhé.

“Takuto, cậu xem bản thân mình là kẻ quan sát phải không? Cậu nghĩ làm vậy, rồi một ngày cậu sẽ trở thành kẻ nào đó không phải chính mình bây giờ chứ gì?”

Tôi nhớ lại từng lời của Kotaro. Cái cảm giác tội lỗi khủng khiếp cuộn trào trong lồng ngực tôi khi ngồi trên taxi, cái cảm giác lúc tôi thấy bản thân mình thấm hại đến cùng cực khi tìm kiếm thông tin này ngay cạnh hẳn giờ phút này đang điên cuồng, điên cuồng xâm chiếm tâm trí tôi.

“Tôi không hề nghĩ vậy.”

“Chính vì lẽ đó.”

Tôi quay lại.

“Nên dù tìm việc suốt hai năm trời mà cậu vẫn chẳng được công ty nào nhận.”

Cặp mắt như hai họng súng xoáy thẳng vào tôi.

“Mọi người tốt bụng nên không đụng đến chuyện ấy, nhưng chắc hẳn trong lòng, họ đều nghĩ tới cả. Họ thấy ngượng thay cho một kẻ lúc nào cũng ra vẻ quan sát như cậu.”

Mizuki và Rika đi du học một năm, do đó hiện họ đang là sinh viên năm

thứ năm.

Kotaro đổ quá nhiều công sức và thời gian vào ban nhạc, thành thử thời điểm có kết quả học kỳ đầu năm ba cũng là lúc chuyện hắn không thể tốt nghiệp đúng thời hạn trở nên rõ như ban ngày, hiện hắn cũng đang là sinh viên năm thứ năm.

Takayoshi có một thời gian bảo lưu nên giờ cậu ta cũng đang là sinh viên năm thứ năm.

Dù vì lý do gì, bất kể là du học hoặc hiện tại đang học năm thứ năm đại học, đây là năm đầu tiên mọi người tìm việc.

Còn tôi, năm ngoái tìm việc thất bại, bởi vậy hiện vẫn đang là sinh viên năm thứ năm.

Năm trước, tôi không được bất cứ công ty nào nhận. Năm nay cũng vậy.

“Hóa ra cậu toàn tìm kiếm những từ khóa như thế này à? Sobunshoin, công ty bóc lột, bảng tin các đoàn kịch nghiệp dư, xem nào, nhắc tới kịch cợt là dính đến Ginji đúng không? Cậu xem bảng tin bên rêu đoàn kịch bạn mình đang làm cơ à?”

Vừa lướt xem điện thoại của tôi, Rika vừa nói. Cảm tưởng cô nói mà chẳng cần nghĩ ngợi gì, những lời thốt ra tựa hồ được bọc trong một lớp bánh tráng mỏng. Hắn là giờ đây, dù có thứ gì đổ vỡ đến không thể hàn gắn lại, cô cũng chẳng thêm quan tâm nữa.

“Thật ra cậu không hề ủng hộ bất cứ ai cả. Nếu người nào phát triển thuận lợi, cậu sẽ thấy khó chịu lắm chứ gì. Takuto luôn mong mọi người bất hạnh hơn mình. Và hơn thế nữa, cậu muốn bản thân đóng vai trò là người quan sát.”

Có thứ gì đó đang dần sụp đổ triệt để. Cứ thế này, chúng tôi sẽ không còn đường quay về thuở ban đầu nữa. Trong đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh những miếng ghép không khít nhưng người ta cứ nhét bừa nhét phứa vào nhau, đến rĩ khi cần lên, bức tranh bị vỡ vụn ngay từ chính giữa rĩ hỏng hoàn toàn.

“Nhưng Rika cũng thế chứ hơn gì.”

Giọng tôi thốt lên lí nhí ngoài sức tưởng tượng, khiến tôi thẩn ngẩn rửa sự hèn nhát của bản thân.

“Cậu còn tìm hiểu nơi Mizuki được nhận có phải dạng công ty bóc lột hay không. Cùng một giuộc với tớ thôi.”

“Đừng đánh đồng tôi với loại người như cậu.”

Loại người như cậu, những lời ấy giáng xuống tôi như một cú tát.

“Vì thật ra, cậu luôn cười nhạo tôi đúng không?”

Rika ngẩng trên ghế bệt, giương mắt nhìn tôi.

“Chúng ta khác nhau ở điểm này đấy. Tôi chưa bao giờ cười nhạo cậu. Chỉ thấy tội nghiệp cho cậu mà thôi.”

Cô hếch cằm và nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Nhưng có lẽ chúng ta giống nhau ở điểm tính cách đều tệ hại.”

Tôi không thể nào né tránh ánh mắt ấy.

“Trước giờ tôi vẫn luôn đọc tài khoản Twitter phụ của cậu đấy.”

Tôi cảm nhận được phần lỗi quả tim mình nóng bừng như bị thiêu đốt.

“Chỉ cần tìm bằng địa chỉ mail sử dụng trên máy tính cậu ghi trong ES h ả cả nhóm cùng tập soạn với nhau là ra ngay.”

Biết địa chỉ mail riêng là có thể dùng để tìm kiếm tài khoản ma.

“Tôi biết cả. Từ chuyện Takayoshi còn một tài khoản nữa, dù đi đâu này chắc cậu cũng biết r ả. Đến chuyện cậu viết nhăng viết cuội gì trên tài khoản còn lại của mình.”

Lần ấy, ng ẩng nghe Rika nói chuyện trong lúc bày lên bàn một đồng danh thiếp, tôi đã tìm ra tài khoản Bị Vong Lục mà Takayoshi sử dụng bằng cách tìm kiếm địa chỉ mail dùng cho laptop cậu ta ghi trên danh thiếp. Cùng lúc đó, tôi kiểm tra lại cài đặt trên tài khoản thứ hai của mình. Chế độ tìm kiếm bằng địa chỉ mail đang bật nên tôi vội vàng thay đổi ngay lập tức. Nhưng trước đó, bằng địa chỉ mail của tôi mà có lẽ cô mới chỉ nhìn qua, Rika đã tìm thấy từ lâu r ả.

Lúc đó, tôi đã tính tới việc không chỉ thay đổi cài đặt mà còn khóa luôn tài khoản này lại. Tuy nhiên...

“Tôi biết tại sao cậu không khóa tài khoản còn lại ấy hoặc xóa các tweet của cậu đi.”

Tôi không xóa được.

“Vì cậu thích mê những cái tweet mình đăng đúng không. Vì cậu nghĩ những quan sát và phân tích của mình là đỉnh của đỉnh, là sắc sảo lắm chứ gì. Chắc thỉnh thoảng cậu vẫn lồi chúng ra đọc lại phải không? Đối với cậu, cái tài khoản ấy chẳng khác nào một chiếc nệm ấm áp cả. Nó hết như thuốc an thần, cậu không thể rời xa nó.”

Tôi cứng họng.

“Thỉnh thoảng lại có người lạ vào retweet hoặc thích bài viết cậu đăng, chắc những lúc ấy cậu sướng rơn trong bụng chứ gì? Thế nên, còn khuya cậu mới khóa nổi. Bởi vì cậu muốn người khác tung hô năng lực quan sát của cậu đến phát điên lên được.”

Cả người tôi nóng hần hập.

“Cách đây lâu lắm rồi. cậu có viết thế này thì phải. Cậu bảo cậu không hợp với loại người thiếu óc tưởng tượng đúng không nhỉ? Đang tự nói chính cậu đấy à? Cậu hoàn toàn không thể tưởng tượng ra việc bị tôi đọc được bài đăng ấy đâu, phải không?”

Cái nóng trong tim tôi xộc thẳng lên giữa sống lưng.

“Tôi không quan sát kẻ khác, âm thầm cười sau lưng họ, rồi ảo tưởng bản thân mình đứng ở một vị thế khác. Có chết tôi cũng không làm vậy. Tôi khác cậu một trời một vực.”

Toàn bộ lỗ chân lông trên người tôi nở rộng.

Tôi có cảm giác thứ dịch trộn lẫn giữa máu và mồ hôi đang ứa ra.

“Trước giờ, cậu vẫn luôn cười nhạo tôi phải không?”

Rika không chịu rời mắt khỏi tôi một giây phút nào.

“Để tôi nói cậu nghe nhé? Khi nào ấy nhỉ, mới quen nhau chưa được bao lâu, ngày cả nhóm cùng viết ES, cậu đã đăng cái gì thế?”

Không buồn nhìn vào màn hình điện thoại, Rika thuật lại.

“Bạn bè về nhà nhậu nhẹt mà chén đĩa đem ra đầu tươm tất. Tại sao

không có bát đũa hay đĩa giấy? Dám chắc hai người bọn họ sống chung nhưng luôn giữ kẽ với nhau. Tên con trai ở nhà nhưng vẫn mặc quần Chinos và sơ mi phẳng phiu. Họ không thể cho đối phương thấy khía cạnh chưa đẹp của mình. Như vậy sao gọi là sống chung.’ Phải không nhỉ?”

Rika xác nhận thêm lần nữa, “Chắc gần đúng nguyên văn chứ?” rồi phá lên cười như thể vừa phun ra được thứ gì vốn nghẹn trong cổ họng bấy lâu.

“Tôi đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần nên thuộc nằm lòng rồi.”

Cô tựa lưng vào ghế bệt, cuối cùng cũng chịu rời mắt đi. Khoảnh khắc ấy, nhiệt độ cơ thể tôi mới hạ xuống chút đỉnh.

Quần áo tôi cũng mờ mờ.

“Tôi quả là chí lý khi ghi lại địa chỉ mail máy tính của cậu. Ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã biết cậu là loại người cho rằng cách nhìn người của mình tuyệt nhất quả đất. Tôi đoán chắc người như cậu sẽ có một tài khoản phụ. Vì từng câu từng chữ cậu thốt ra đều như muốn nói cậu là một nhà quan sát bình tĩnh. Gì nhỉ, cái gì mà tìm việc cũng như chơi bài ăn gian nói dối? Phát ngôn vênh váo quá thể. Tôi nói thật, cái suy nghĩ ‘tôi là người quan sát đang nhìn xuống đám mới năm đầu tìm việc mà ti toe như mấy người’ lộ rõ trên mặt cậu luôn.”

Không có chuyện đó.

“Cả lúc tôi và Mizuki cần mẫn đến trung tâm hướng nghiệp, cậu cũng ra vẻ chỉ có mình cậu vẫn bình chân như vại. Rồi khi Takayoshi nhận xét về ES của Mizuki, cậu chẳng nhếch mép cười còn gì.”

Không có chuyện đó, tôi rất muốn thốt ra nhưng không sao nói nổi thành lời.

“Thật ra, cậu cười nhạo cả Mizuki, Kotaro và Takayoshi phải không?”

Cậu nhậm rồi.

Cuối cùng tôi đã nói được.

“Chuyện du học, thực tập, tham gia tình nguyện, chuyện danh thiếp, chuyện Kotaro chẳng thích thú gì sách vở mà nhắm vào công ty xuất bản, chuyện Takayoshi đọc cuốn sách vừa khó vừa dày mãi mà chẳng xong, bất

kể là chuyện gì, cậu cũng lòi ra cười nhạo phải không?”

“Nhầm rồi.”

“Tôi không nhầm.”

Thật sự nhầm rồi.

Tôi định nói như thế, song lời lẽ chẳng mang theo chút sức thuyết phục nào đã chết yếu trước khi kịp thoát ra khỏi họng tôi.

“Cậu luôn nghĩ có thể trở thành ai đó không phải bản thân mình thông qua việc quan sát rồi phân tích kẻ khác. Dù thực ra đi đâu đó chẳng có nghĩa lý gì.”

Ngôn từ đuổi theo tốc độ của cảm xúc, rồi cảm xúc lại đuổi theo tốc độ của ngôn từ, Rika cứ thế tuôn ra không ngừng nghỉ.

“Takuto luôn nghĩ một ngày nào đó bản thân sẽ biến thành một ai đó khác hẳn.”

Rika đặt điện thoại của tôi lên bàn.

“Cậu giả vờ từ bỏ, nhưng thực sự không từ bỏ được. Năm nay cũng vậy đấy thôi, cậu bảo với mọi người xung quanh rằng mình bỏ hẳn rồi, dù trong thực tế, cậu vẫn lén lén lút lút ứng tuyển vào các công ty trong ngành kịch nghệ. Đến tận bây giờ, cậu vẫn giữ suy nghĩ rằng với khả năng quan sát sắc bén độc nhất vô nhị, cậu có thể trở thành một người xưa kia mình vẫn ngưỡng vọng.” Rika nói.

“Dù cái tài khoản ‘Kẻ nào đó’ ấy cũng chỉ ở mức có số người theo dõi trên Twitter đông hơn số người cậu theo dõi”, sau khi bĩ thêm câu ấy, cô uống một ngụm trà lúa mạch đặt trên bàn.

“Cậu liệu mà mở mắt ra đi. Chúng ta chẳng thể trở thành kẻ nào khác được đâu.”

Cổ họng của Rika kêu lên một tiếng ực.

Thấy thế, tôi bỗng nhận ra họng mình đã khát khô. Dẫu muốn cất lời, cổ họng như nhựa đường nóng rẫy lại kìm chặt tiếng nói.

“Ta chỉ có thể trở thành chính mình mà thôi. Dù hiện tại, bản thân ta lỗ bịch và kệch cỡm đến đâu, ta cũng chỉ có thể tiêm cận con người lý tưởng

của bản thân ta. Mọi người ai cũng hiểu điếu này, họ biết mình lỗ bịch và kệch cỡm, nhưng vẫn cố gắng không ngừng nghỉ. Họ chật vật đấu tranh, mặc kệ bộ dạng mình lỗ bịch đến đâu. Tôi cũng thế, tôi vẫn thực tập, vẫn tham gia tình nguyện ở nước ngoài, vẫn làm danh thiếp trong bộ dạng lỗ bịch ấy đấy.”

Không chỉ hết hình thể, có vẻ Rika cũng đã hết danh thiếp. Trên bàn để xấp danh thiếp trông khác với tấm trước đây tôi từng thấy.

“Tôi thừa biết bản thân mình lúc này thảm hại và lỗ bịch đến mức nào. Trong thâm tâm, tôi hiểu rõ có khối sinh viên lẫn người lớn không nhìn hoạt động tình nguyện ở nước ngoài bằng nửa con mắt, cả việc rất nhiều người lớn trước nay tôi gặp đều cười thầm trong bụng, chê bai tôi là sinh viên mà đua đòi có danh thiếp. Xin thưa, cậu khinh khinh chê bai người khác trong lòng, kẻ bị cậu chê bai như tôi biết việc ấy từ xưa lắc xưa lo r ồi. Biết từ lâu lắm rồi.”

Rika nhắc đi nhắc lại như thế khẳng định điếu đó.

“Tôi biết người ta cười chê mình, nhưng vẫn làm danh thiếp các thứ, theo cậu lý do là tại sao?”

Cô nghiêng răng, trông như đang chật vật ép cho từ ngữ r ỉ ra.

“Vì ngoài cách đó, tôi chẳng còn con đường nào khác cả.”

Có cảm giác giọng nói không chỉ phát ra từ miệng mà vang vọng từ cả con người cô.

“Việc duy nhất tôi có thể làm là đưa con người thảm hại và lỗ bịch của mình lúc này đến gần bản thân lý tưởng của tôi mà thôi.”

Tôi thầm nghĩ, *như thế từng tế bào trên người cô đang thét lên.*

“Dẫu biết là vô ích, song tôi chỉ còn nước thử hết mọi cách trong bộ dạng thảm hại và lỗ bịch của chính mình.”

Rika nói với đôi môi run rẩy, tựa hồ cô đang thốt lên bằng toàn bộ thân thể mình.

Bên tai tôi văng vẳng giọng nói của rất nhiều người.

“Tôi chỉ có thể trở thành chính mình mà thôi. Bởi vì dẫu đã từng du học,

thực tập hay tình nguyện, tôi vẫn không có gì thay đổi cả. Tôi cũng chẳng thể trở thành con người lý tưởng mà mình vọng ước. Tôi đã dùng chính đôi tay ngày trước chạm vào những đứa trẻ ở các nước nghèo, đôi tay xây trường dựng lớp ở những vùng đất xa lạ, để tìm tài khoản Twitter của người khác bằng địa chỉ mail của họ, để tìm kiếm đánh giá trên mạng về công ty người khác được nhận vào làm. Nếu có tin đồn công ty ấy bóc lột nhân viên, tôi lại thấy khuây khỏa trong lòng. Đến tận bây giờ, tôi vẫn chỉ là một kẻ thảm hại, lỗ bịch và gớm ghiếc. Bất kể tôi có làm gì, mèo vẫn hoàn mèo.”

Kể từ bây giờ, trừ khi ta tự thân vận động, còn không tên của ta sẽ không có gì đổi khác, tự dừng suy nghĩ ấy ủa vào tâm trí em. Nêu em ừ lì không làm gì cả, từ nay cho đến mãi về sau, em vẫn chỉ dậm chân tại chỗ.

“Nhưng tôi chỉ có thể cố gắng bằng bộ dạng này mà thôi.”

Giọng nói cô càng lúc càng cuộn xoáy.

“Vậy nên dù bị người khác cười nhạo đến mức nào, tôi vẫn lôi chuyện thực tập và tình nguyện nước ngoài ra để đánh bóng tên tuổi, vẫn đến trung tâm hướng nghiệp, vẫn đưa danh thiếp của mình. Trong bộ dạng lỗ bịch này, tôi sẽ cắn đầu cắn cổ đấu tranh. Bởi nếu từ bỏ con đường ấy, tôi sẽ chẳng còn lựa chọn nào nữa.”

Có bản lĩnh thì hãy dốc sức làm ra gì đi, dù mười điểm hay hai mươi điểm cũng được. Nếu không làm được thứ gì nên hồn thì đến điểm cũng chẳng có mà cho. Dù cậu thể hiện mình đang cố gắng cho đến khi đạt được một trăm điểm, chẳng có ai nhìn nhận cậu giống cách cậu nhìn bản thân hết.

“Takuto à, cậu không hiểu đi đâu đó.”

Giọng nói bên tai tôi chợt biến mất, chỉ còn sót lại sự tĩnh lặng của căn phòng.

“Tôi hiểu chứ.”

Tôi đồng ý với lời Kotaro thốt ra.

“Cậu không hiểu.”

“Tôi hiểu chứ.”

Tôi cũng rất đồng ý với lời Mizuki nói.

“Cậu hoàn toàn chẳng hiểu gì.”

Cả lời của Rika cũng vậy, tôi đồng ý đến từng câu từng chữ.

“Cậu cho rằng rồi một ngày, sẽ có một cơ duyên gì đó khiến bản thân cậu thay đổi. Cậu không thể dứt bỏ mà vẫn thi vào những công ty trong ngành kịch nghệ, bởi trong thâm tâm, cậu hy vọng sẽ có nơi đánh giá mình là người ‘khác biệt so với kẻ khác, có cách suy nghĩ thú vị’ chứ gì? Nói cho cậu biết, những chuyện như thế chẳng bao giờ từ trên trời rớt xuống đời ta đâu.”

Rika không nhìn vào mắt tôi nữa.

“Takuto lúc nào cũng đứng ở một khoảng cách nhất định nhìn bọn tôi nỗ lực đấu tranh. Đâu đó trong lòng, cậu nghĩ bản thân cậu không làm những trò lố bịch như thế cũng chẳng sao.”

Rika nhìn xoáy vào tôi, như thể đang chòng chọc dõi vào đâu đó trong thâm tâm tôi.

“Vậy nên cậu mới không thể đến xem những vở kịch định kỳ Ginji làm phải không? Bởi vì cậu sợ phải nhìn thấy cảnh người khác có thể chật vật nỗ lực hết mình trong bộ dạng lố bịch. Bởi vì cậu sợ phải nhận ra rằng bản thân cậu cũng chỉ còn cách ấy mà thôi. Nên cậu thà giữ khoảng cách, lén lút quan sát Ginji từ một nơi xa lắc đội lốt bảng tin các đoàn kịch nghiệp dư. Quan sát kiểu đấy thì đúng chuyên môn của cậu còn gì.”

Cái đoàn kịch này chỉ giỏi sản xuất mỳ ăn liền kém chất lượng không vậy

Mấy thánh tượng cứ bán nhều là sẽ trúng à?

Ai đó nói cho các bác ấy biết giới chuyên nghiệp không ngon ăn như thế giùm cái.

Măn kiếp cũng chỉ như đoàn kịch học sinh là cùng (cười)

“Mặc ai nói ngả nói nghiêng, tháng nào cũng như tháng nào, cậu ấy đều tổ chức công diễn, đó là hành động lố bịch nhất và cũng là hành động đúng

đần nhất. Cậu tìm việc mà vẫn giữ cho mình thái độ của kẻ quan sát, để rồi thất bại nối thất bại, trong một năm ròng rã mà cậu đã tiêu tốn ấy, Ginji cũng đã tổ chức công diễn được mười hai lần. Dù bị bôi nhọ thế nào, cậu ấy nhất quyết không chịu dừng việc để người khác chấm điểm cho thành quả của mình. Ginji vẫn luôn luôn làm được đi đầu mà bấy lâu cậu không đủ sức thực hiện. Cái bảng tin kia là nơi duy nhất dung nạp một kẻ không thể đối diện với sự chính trực ấy như cậu.”

**Chủ đề cứ na ná nhau, đúng là đầu óc chỉ cỡ học sinh là cùng
Bác nào đi xem buổi công diễn tháng Ba thấy thế nào?**

Hiểu chết liền

Nhật như nước ốc

“Ginji vẫn luôn nỗ lực đấu tranh bằng bộ dạng đáng xấu hổ và lỗ bịch của mình, bấy lâu nay, cậu ấy vẫn can đảm hiện thực hóa phương thức cuối cùng chúng ta nắm trong tay.”

Tôi không thở nổi.

“Cả chuyện của tôi và Takayoshi cũng thế, không phủ nhận thì cậu không yên nhỉ? Dưới góc nhìn của kẻ quan sát, hai kẻ ở trong nhà mà cũng sử dụng bộ chén đĩa chĩnh chu, quần là áo lượt như hai chúng tôi chắc hẳn lỗ bịch lắm phải không? Đứa con gái tham gia tình nguyện ở nước ngoài và thực tập này nọ, tên con trai là sinh viên mà vẽ viết cho cột báo nghệ thuật đương đại. Cậu không thể chấp nhận chuyện cặp đôi lỗ bịch quá cỡ như bọn tôi vượt qua những thứ ấy mà hòa thuận sống với nhau đến tận bây giờ, có phải không?”

Không có chuyện đó.

“Dầu đứng trước búa rìu của cư dân mạng, Ginji trước sau vẫn kiên trì công diễn hàng tháng; dầu đánh bóng bản thân một cách thảm hại, tôi vẫn cố gắng hết sức để tìm việc; cậu không cười nhạo những chuyện ấy thì không đủ sức đứng vững, Takuto ạ.”

Không có chuyện đó.

“Cậu đã lòi tôi ra viết trên trời dưới biển kia mà. Cậu còn thắc mắc mặt

mũi đầu mà tôi có thể phân phát thứ danh thiếp ghi toàn danh hiệu ấy. Tuy nhiên, thật ra, chỉ là cậu không thể đối diện với bản thân mình, bởi cậu không làm được một việc lỗi bịch như thế mà thôi, không phải sao?”

Không có chuyện đó.

Dừng lại đi.

Những câu từ chẳng thể cất được thành lời.

“Nếu không quan sát từ xa, đầu óc cậu sẽ phát rồ mất phải không. Nhưng tôi nói thật nhé, dù một mình đứng ở vị trí xa xôi đó cũng chẳng có gì thay đổi hết. Óc quan sát cùng khả năng phân tích cậu điên cuồng bồng đảo ở một nơi không có ma nào thêm ngó ấy chẳng được tích sự gì đâu. Chúng không nâng đỡ được ai, và sau này cũng chẳng thể trở thành cứu cánh của cậu được.”

Tự lúc nào, nét mặt của Rika đã dịu hẳn đi.

“Dù ra về mình là kẻ quan sát đi chăng nữa, cậu cũng chẳng đi đến đâu cả.”

Hàng mi sụp xuống như thừa nhận đi đâu gì đó, cô đứng trước mắt tôi.

“Nói vậy chứ công nhận ‘Bị Vong Lục’ của Takayoshi cũng đáng xấu hổ thật.”

Rika đang đứng ngay trước mắt tôi.

Cô cất tiếng với giọng điệu như thể đang chỉ bảo đi đâu gì đó quan trọng với một đứa bé con.

“Khi thấy tên tài khoản thứ hai của Takuto, lòng tôi chùng hẳn xuống.”

Cô trả lại điện thoại cho tôi.

“Nếu muốn ghi lại những đi đâu mình suy nghĩ thì chỉ cần viết vào sổ là đủ rồi, nhưng với cậu như thế không đủ, phải không. Viết bằng tên mình, bằng nét chữ của mình lộ liễu quá nhỉ. Nếu không có nơi nào cho cậu trở thành một kẻ nào đó không phải bản thân mình, cậu sẽ chẳng thể nào đứng vững được nữa, đúng chứ.”

Chiếc điện thoại nằm gọn trong lòng bàn tay tôi.

“Cậu có biết là trong lúc ta không để ý, những đi đâu ta nghĩ trong lòng sẽ

dần dần truyền tải đến đối phương không. Dù cậu đóng bộ vest nghiêm túc thế nào, dù cậu cất công giấu giếm tài khoản còn lại ra sao, người khác vẫn thấy được một mặt khác trong tâm hồn cậu đấy.”

Vẫn nóng quá.

“Mọi người ai ai cũng thấy bộ mặt thật của một kẻ không đủ sức nỗ lực đấu tranh trong bộ dạng thảm hại như cậu rồi. Làm gì có công ty nào cần một người như thế.”

Tôi ngẩng mặt lên.

“Cậu định trốn tránh mãi sao? Cậu định tiếp tục giữ vai trò là kẻ quan sát ở một vị trí cách biệt với bản thân tệ hại của mình ư? Cậu cứ việc giả vờ trở thành một kẻ nào đó giống như tên cái tài khoản đáng xấu hổ kia và cười nhạo người khác đi. Dù có tìm việc ba, bốn năm, dù mãi về sau đi chăng nữa.”

Khuôn mặt của Rika buồn rười rượi.

“... Nhưng biết đâu tôi cũng cùng một loại với cậu.”

Cô không còn nhìn tôi nữa.

“Tôi cũng thế thôi, nếu không tường thuật từng phút từng giây nỗ lực của mình lên Twitter, tôi cũng không trụ nổi.”

Tôi dồn lực vào hai chân.

“Tôi không tài nào trụ nổi.”

Khoảnh khắc tôi gom hết sức lực để đứng dậy, chốt cửa bật mở.

“Em để quên điện thoại trong nhà vệ sinh cửa hàng tiện lợi đấy.”

Tay phải cầm chiếc điện thoại màu đỏ, Takayoshi loẹt quẹt bước vào rồi cởi đôi dép ra ở lối vào.

“Có chuyện gì thế?”

Nhìn thấy tôi và Rika đứng đối diện nhau như trời tròng, Takayoshi lên tiếng, giọng đờm lo âu. Tôi không nói gì mà lách qua người cậu ta rồi ra khỏi phòng. Tôi chẳng buồn nhớ đến xấp giấy A4 vẫn để trong máy in hay những con chữ còn nguyên trên màn hình máy tính. Trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ: tôi muốn về căn phòng nơi lúc này ắt hẳn Kotaro đã chìm

vào giấc ngủ và thở thật to, thật sâu, thật gấp.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 161 ngày trước

Buổi biểu diễn trước khi rời câu lạc bộ của tên bạn cùng phòng. Trong cái hộp bé bằng lỗ mũi như quán nhạc sống này, chẳng hiểu sao càng cảm thấy những kẻ đứng trên bục diễn quá đối xa xôi. Ban nhạc ba người, thiếu tít chỉ nên ra trường trể. Cũng dễ thấy bọn họ được câu lạc bộ quý mến, nhưng họ mang đến hình ảnh như thể say trong bầu không khí của riêng mình. Biểu diễn rất hay, nên rời câu lạc bộ đúng là rõ phí.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 159 ngày trước

Người sống tầng trên là bạn của bạn. Cùng tuổi nhưng toàn một lũ sinh viên năm thứ năm, có lẽ vậy.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 159 ngày trước

Tìm việc cũng như chơi bài ăn gian nói dối. Du học, thực tập nước ngoài, TOEIC, ủy viên Ban Chấp hành lễ hội trường, dù nắm trong tay lá bài mạnh đến đâu, lúc đưa ra trong buổi phỏng vấn cũng phải lật úp. Nghĩa là ta muốn nói dối bao nhiêu cũng được. Hội hai con người du học về đây chẳng biết cách này, khéo lại rút trúng lá thăm đen đui.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 156 ngày trước

Người sống trên tầng với thằng bạn cùng đóng kịch ngày trước, chúng đang gom góp những thứ chưa đủ độ chín muồi để gửi gắm tới mọi người, cùng những ngôn từ sục sôi nhất trên đời, với mong muốn truyền đạt đến thế giới. Kẻ nào càng thiếu óc tưởng tượng thì lại càng vọng cầu nó ở người khác. Chúng chỉ mong ai đó sẽ hình dung ra chúng là kẻ khác biệt hơn người.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 156 ngày trước

Khi trình bày bản thân chỉ bằng chút từ ngữ ít ỏi và những tấm hình vụn vặt qua tin nhắn, Twitter, Facebook, tôi cảm thấy lựa từ nào, bỏ từ nào là một việc rất quan trọng. Và cách chọn lựa của hai bọn chúng thì chẳng khác gì nhau.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 152 ngày trước

Bạn bè về nhà nhậu nhẹt mà chén đĩa đem ra đầu tằm tất. Tôi tự hỏi tại sao không thấy những thứ dùng một lần như bát đĩa hay đĩa giấy, là bởi hai con người nhà này sống chung nhưng luôn giữ kẽ với nhau. Tên con trai ở nhà nhưng vẫn mặc quần Chinol. Như vậy sao gọi là sống chung kia chứ.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 152 ngày trước

Nói gì thì nói, nghe mọi người bàn luận xôm tụ về buổi giới thiệu công ty, phỏng vấn lần một, tôi lại nhớ chuyện năm ngoái. Chỉ muốn xô vào mặt chúng nó: Ngồi nghe giới thiệu mà ngủ gật, một mình mặc thường phục, những hành vi phô bày cá tính ấy chẳng ai thèm ngó ngang đâu. Rồi mấy người sẽ nhận ra đi đâu thôi.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 152 ngày trước

Tại sao họ lại không nghĩ được rằng quyết định của đối phương cũng có sức nặng ngang với của họ? Không phải cứ chọn mua bộ vest thiết kế giống nhau ở thời điểm giống nhau có nghĩa là đã từ bỏ việc trở thành một kẻ nào đó trên bình diện cá nhân. Đặc quyền của những người không tham gia quá trình tìm việc là cái thái độ ngạo mạn ra vẻ chỉ có ta dám sống trên con đường của riêng mình, cho tôi xin.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 115 ngày trước

Đọc bao nhiêu lần vẫn thấy gương mặt phần tự giới thiệu trên Twitter của hai người họ. Phân tích bằng gạch chéo, có bao nhiêu chức vụ đầu đẳng hết lên, rồi chốt bằng câu danh ngôn rõ tối nghĩa. Cái gì mà “Gặp nhiều người và trò chuyện mở mang vốn sống cho mình” kia chứ, lượt người theo dõi thì ít mà chỉ giỏi mạnh mẽ.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 73 ngày trước

“Blog Chính Thức” toàn những câu từ hoa mỹ quá thể, bảng tin các đoàn kịch nghiệp dư lại nhận xét về đoàn kịch kia dữ dội chừng ấy. Tôi không đi xem là đúng đắn. Chẳng được tích sự gì, vậy mà gã vẫn không tỉnh ra được.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 73 ngày trước

Chẳng chịu nhìn nhận phần kiểm tra trên mạng bị trượt, mà chăm chăm luyện tập phỏng vấn ở trung tâm hướng nghiệp; miệng thì nói không hứng thú tìm việc nhưng ngấm ngấm thu thập thông tin; quyết định trở thành đạo diễn kịch chuyên nghiệp, trước tiên lăn vào viết blog cho giống. Mọi người muốn vạch rõ ranh giới giữa mình và kẻ khác quá, thành ra khi nào cũng cố sống cố chết.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 69 ngày trước

Tên con trai miệng bô bô bảo không hứng thú tìm việc, nhất nhất chủ nghĩa không mặc vest, vậy mà đến hội trường thi trước tận một tiếng đồng hồ. Đưa con gái năng đến trung tâm hướng nghiệp, viết nhiều mẫu đơn ES, nhờ người đã được nhận vào các công ty nổi tiếng tía tốt giúp, nay lại ngủ quên, phải vắt chân lên cổ mới kịp giờ thi.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 55 ngày trước

Đưa con gái sống tầng trên không dựng đi làm danh thiếp, còn cho tôi. Danh thiếp ghi đầy chức tước sắc mùi sinh viên. Phần quan trọng nhất là tên thì chẳng đập vào mắt. Không biết mặt mũi đâu mà phân phát được thứ ấy. Trông như đang rải thứ gì đó chứ chẳng phải tên và chức vụ của mình.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 55 ngày trước

Hồi sau, tên bạn cùng phòng định rớ vào laptop, cô ta vội vàng giật lấy con chuột. Tôi biết cô ta muốn làm gì. Chắc chắn cô ta sợ chỉ mới nhập vào một chữ, cụm từ đã tìm trước đó sẽ hiện ra nên phải vội xóa đi cho an tâm.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 29 ngày trước

Chỉ đến dăm ba lần nhưng vẫn đủ hiểu những gương mặt ở khu vực hút thuốc đã có sự đổi khác. Giờ toàn tân sinh viên mới vài ngày trước trước còn là học sinh cấp ba. Ăn mặc trưng diện, bầu không khí như muốn bỏ cáo thiên hạ mình đang là người tận hưởng hiện tại nhất khiến tôi không nhìn được cười.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 29 ngày trước

Tìm thấy tài khoản phụ ở khu vực hút thuốc, tôi đang đọc dở thì ai ngờ

chủ nhân của nó xuất hiện, hết cả hồn. Biết ngay cậu ta có danh thiếp. Đã thế, chức danh ghi Actor, Writer, Director, đúng là lừa đảo. Đến danh thiếp cũng lựa những từ ngữ giống hệt, đám bọn chúng quả là y xì nhau.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 13 ngày trước

Lại rớt. Ngồi ăn cà ri thịt băm thì đã quá 8 giờ tối, thời hạn cuối cùng công ty gọi điện báo đậu. Chỗ này triển vọng nhất, nhưng lại bị từ chối rồi. Rõ ràng biết tường tận cách đánh, vậy mà chẳng hiểu sao nỗ lực đầu công cốc.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 9 ngày trước

Đã có dự cảm không lành, song không ngờ phải chung nhóm ở phần thảo luận nhóm. Cả khi bàn bạc mà đưa con gái đâu vẫn hoàn đấy. Toàn lời chuyện du học, thực tập, tình nguyện, ủy viên Ban Chấp hành lễ hội trường ra nói. Chẳng khác nào khoác danh thiếp lên người mà đi. Tối nay tổ chức tiệc ăn mừng người đầu tiên trong đám bạn tìm được việc.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 2 ngày trước

Lời cô ấy nói vang vọng mãi trong đầu. Đã một tuần kể từ buổi tiệc ăn mừng bung bét nhưng tôi vẫn không sao quên được. Lời cô và anh khóa trên như giao nhau ở đâu đó, khiến tôi bứt rứt không yên.

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 1 ngày trước

Hôm nay khao tên bạn cùng phòng bữa cơm nhân dịp hắn tìm được việc. Hắn trượt công ty muốn vào nhất nhưng được nhận vào một nhà xuất bản tầm trung. Song nghe nói ngành xuất bản đã qua thời hoàng kim, lại làm ở công ty tầm trung thì cũng chẳng dễ nhàn. Hắn ôm ước mong gặp lại người trong mộng, chẳng lẽ bộ phim hắn tìm thấy trong đời quan trọng đến mức đó sao?

Kẻ Nào Đó @Kenaodo - 1 giờ trước

Năm nay cũng không được công ty nào nhận. Chẳng hiểu lý do tại sao. Thôi, phải lo in phiếu dự thi ngày mai đã rồi tính.

“Ừ, vậy tiếp theo tôi xin đặt câu hỏi.”

“Vâng”, cô gái ngồi bên phải tôi trả lời, giọng tràn đầy năng lượng. Thấy thế, tôi cũng bất giác uốn thẳng tấm lưng đang thả lỏng của mình.

“Như các bạn cũng biết, ở công ty chúng tôi, hằng ngày nhân viên làm việc với tâm niệm chuyển dịch khái niệm mua sắm của mọi người thông qua phương thức mua hàng trên mạng Internet. Chúng tôi muốn biết thêm thông tin từ các bạn sinh viên, nên xin hỏi gần đây, thứ bạn mua qua mạng là gì? Ngoài ra, tại sao bạn lại quyết định mua trực tuyến món đồ ấy? Rất mong các bạn trả lời hai câu này.”

“Ừm... Vậy mời bạn nữ trả lời đầu tiên”, nam phỏng vấn viên ngồi ở chính giữa hướng lòng bàn tay về phía chúng tôi. Nhóm phỏng vấn có ba người, sinh viên cũng có ba người, nói cách khác, đây là hình thức phỏng vấn vòng đầu điển hình.

“Vâng... À ừm.”

Không rõ vì câu hỏi nằm ngoài dự đoán hay lý do gì khác, cô gái lên tiếng rồi ngập ngừng trong vài giây. Trong khoảnh khắc, cậu trai ngồi chính giữa liếc nhìn cô.

“... Tôi đã mua một bộ ảnh trên mạng.”

Ba người phỏng vấn không hện mà cùng gật đầu, chẳng khác nào những nhà tư vấn tâm lý. Họ yêu cầu ở ứng viên phong thái thư giãn với hàm ý chúng tôi đang chú tâm lắng nghe, nên đừng căng thẳng mà hãy phát biểu đi.

“Dù đi rất nhiều cửa tiệm trong thành phố, tôi cũng không tìm ra bộ ảnh này, song tôi lại có thể dễ dàng tìm thấy nó trên mạng. Lúc ấy tôi ngộ ra một điều, mạng Internet khiến việc mua hàng trở nên tiện lợi vô cùng, ngay cả với những món đồ số lượng hạn chế trên thị trường. Ngoài ra, dựa trên những kiến thức về quản lý nông thôn thu thập được qua các buổi hội thảo

trước đây, tôi cho rằng ở những khu vực thôn quê, khuynh hướng này chắc chắn còn phát triển hơn nữa. Tôi rất mong có thể góp sức cùng quý công ty nhằm rút ngắn khoảng cách về mua sắm giữa thành thị và nông thôn.”

Sau khi tuôn ra một tràng không ngơi nghỉ, cô gái thở phào đầy mãn nguyện, lưng khẽ cong lại. Có thể thấy rõ như ban ngày rằng cô rất an tâm sau khi trình bày câu trả lời một cách điêu luyện.

“Cảm ơn bạn. Mời bạn tiếp theo.”

“Vâng”, chàng trai ng ồi cạnh tôi lên tiếng. Mái tóc của cậu ta ngắn ngắn lia chĩa.

“Tôi đã mua dao cạo lông mày.”

Khục, nữ phỏng vấn viên ng ồi đối diện bên trái buột miệng cười. Tôi trông thấy trong khoảnh khắc, gò má chàng trai ửng h ồng đầy hài lòng.

“Tôi vốn thuộc dạng rậm lông, nên rất tự ti về hàng lông mày sâu róm của mình. Song gần đây, tạp chí nào cũng viết rằng đã đến thời đại cả đàn ông cũng tỉa tốt lông mày r ồi, mọi người để ý không?”. “Đúng thật nhỉ”, nữ phỏng vấn viên hào hứng gật gù theo.

“Tuy nhiên, một gã thanh niên với vẻ ngoài cao to bặm trợn như tôi mà bước vào cửa hàng mua dao cạo lông mày thì xấu hổ không để đâu cho hết. Chính những lúc ấy, mua hàng trên mạng là tiện lợi nhất. Bởi nếu mua trực tuyến, đối với những món đồ ngại mua trước mặt người khác, chúng ta có thể nghiên cứu thật kỹ r ồi mới sắm sửa.”

Mọi người ai nấy đều thích thú ra mặt. Và tôi biết, cậu thanh niên ng ồi cạnh tôi càng khoái chí hơn.

“Vậy nên hôm nay tôi mới có thể đến buổi phỏng vấn này với hàng lông mày đã tỉa tốt gọn gàng. Tất cả là nhờ ơn của mua hàng trên mạng, xin chân thành cảm ơn!”

“Ha ha ha”, nam phỏng vấn viên đang nghiêm mặt chợt phá lên cười. “Công nhận hàng lông mày hoành tráng thật”, anh ta pha trò, khiến cậu ứng viên vừa trả lời xong bèn đưa tay lên xoa đầu với vẻ ngượng ngùng. Mọi người đều rất sôi nổi.

“Vậy cuối cùng, xin mời bạn Ninomiya phát biểu.”

“Vâng”, tôi ghi chặt tay thành nắm đấm và lên tiếng.

“Tôi thì...”

Nụ cười chợt tắt ngúm trên mặt nhóm phỏng vấn viên này giờ tươi như hoa.

“Tôi đã mua máy in.”

Nhìn thấy cảnh ấy, chẳng hiểu sao bao sức lực vụt thoát khỏi hai bàn tay tôi.

“Năm ngoái máy in của tôi bị hỏng, nên phải dùng nhờ máy của người bạn suốt khoảng thời gian dài, song bây giờ không thể đến nhà người bạn ấy nữa nên tôi đã mua một cái.”

Chưa biết phải trình bày thế nào thì sự thật đã tuôn ra từ miệng tôi.

“Từ ngày mối quan hệ với người bạn trước nay cho tôi mượn máy in xuống dốc, bọn tôi ít có dịp gặp nhau... Vâng, khi mua trên mạng, tôi có thể so sánh kỹ lưỡng hơn chức năng và phần giải thích sản phẩm so với khi ghé qua cửa hàng, tôi nghĩ đây chính là ưu điểm của mua sắm trực tuyến.”

Cậu ứng viên ngồi bên cạnh khẽ quay qua dòm ngó. Tôi có cảm giác như nghe thấy tiếng thắc mắc “Thế thôi à?” từ tất cả mọi người.

“Vâng, cảm ơn bạn.”

Ba người phỏng vấn viên hí hoáy ghi chú từ này đến giờ, chợt dừng tay lật xấp giấy để ở trên bàn.

“Chúng tôi rất vui khi biết bình thường, các bạn cũng đã mua hàng trên mạng. Sau đây xin chuyển sang câu hỏi kế tiếp.”

Nữ phỏng vấn viên hắng giọng.

“Trong khẩu hiệu của công ty chúng tôi có câu ‘Lay động lòng người’, vậy với cá nhân các bạn, ‘Lay động lòng người’ là gì? Như lúc này, xin mời bạn nữ bắt đầu trước.”

Có lẽ cô gái ngồi phía bên phải tôi chắc mẩm lượt này sẽ bắt đầu từ tôi, tức là theo hướng ngược lại, cô đáp “À, vâng” với vẻ bất ngờ, song vẫn có thể trả lời trôi chảy ngay lập tức. Chắc hẳn cô đã chuẩn bị trước cho câu

hỏi này.

Năm ngoái tôi không mua bộ vest chuyên dụng cho mùa hè nào, còn năm nay, bộ tôi đang mặc vải vừa mỏng vừa dễ chịu. Đáng lý ra mặc rất mát mới phải, vậy mà mỗi lần chàng trai bên cạnh làm bầu không khí nóng lên là mồ hôi lại túa ra như tắm dưới hai cánh tay.

“Cuối cùng, xin mời bạn Ninomiya trả lời.”

“Vâng”, tôi đáp. Giọng tôi còn lí nhí hơn cả lúc nãy.

“Thời gian gần đây, điều lay động trái tim tôi nhiều nhất chính là...”

Một lần nữa, nắm tay đặt trên hai đầu gối lại bài hoả hản đi.

“... Một vở kịch.”

“Vở kịch à”, nữ phóng viên vặn vẹo.

“Khi còn là sinh viên, tôi từng tham gia đóng kịch. Hàng ngày đều tập luyện rất vất vả, nhưng vào ngày đầu tiên công diễn vở kịch, tôi thực sự rất...”

Tôi nuốt nước bọt đánh ực. Có thể nào thì nói thế ấy thôi, tôi vươn thẳng lưng.

“Nhưng thật ra, vở kịch khiến tôi lay động nhất lại không phải vở kịch có tôi góp mặt.”

“Hả?”, nam phóng viên cau mày.

“Lâu lắm rồi, tôi mới đến xem một buổi diễn của đoàn kịch kia, sân khấu chỉ nhỏ như lỗ mũi với sức chứa không đến hàng trăm, hàng nghìn khán giả... Tuy nhiên, vở kịch này có sự tham gia của người bạn trước kia rất thân thiết với tôi.”

Càng nói, câu từ lại càng loạn cào cào. Nhưng tôi vẫn quyết định tiếp tục.

“... Nói vậy nhưng phải đến tuần sau tôi mới đi xem vở kịch ấy.”

Chỉ có tôi phá lên cười ha ha ở đoạn này.

“Có những người bạn tôi cứ nghĩ sau này sẽ không thể gặp gỡ được nữa, nhưng tôi đã lấy hết dũng khí và liên lạc với họ, lần này, chắc cả nhóm sẽ cùng đi xem với nhau. Dù trong số đó có người vẫn chưa hồi

âm... Có lẽ việc được cùng mọi người đến xem kịch lay động trái tim tôi hơn cả bản thân vở kịch kia.”

Ai nấy đều im lặng, ắt họ cho rằng câu chuyện vẫn còn phần sau.

“Tôi xin hết.”

“... Cảm ơn bạn.”

Chừng như bối rối trước câu chuyện không đầu không đuôi, nữ phỏng vấn viên đánh mắt xuống đồng giấy tờ trải trên chiếc bàn dài. Đó là sơ yếu lý lịch và ES của ba ứng viên chúng tôi. Tôi cảm thấy đơn của mình không còn nhận nhiều ánh nhìn như trước.

“Có lẽ ngay buổi phỏng vấn đầu tiên mà chúng tôi đã đưa ra những câu hỏi khó nhằn, như hỏi về khẩu hiệu công ty. Các bạn hãy thả lỏng một chút nhé.”

Nghe thấy nam phỏng vấn viên nói thế, cậu con trai ngồi bên cạnh tôi bèn thở hắt ra rõ to. Nữ phỏng vấn viên lại khúc khích cười.

“Cuối cùng, xin các bạn trình bày về điểm yếu và điểm mạnh của bản thân. Tuy trong Entry Sheet có thông tin nhưng mong các bạn nói lại. Có khác với nội dung viết trên đơn cũng không sao. Vậy câu hỏi cuối cùng xin bắt đầu từ... bạn nam này.”

Bỗng dưng lượt đi lại vòng đến tôi.

“... Đi đâu tôi trình bày sẽ khác với những gì viết trên Entry Sheet.”

Từ ngữ cứ thế tuôn ra trong khi tôi chưa hề suy nghĩ thấu đáo.

“Điểm yếu của tôi là thảm hại.”

“Hừm.” Nếp nhăn xuất hiện giữa khoảng chân mày của nữ phỏng vấn viên. Nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn muốn nói ra hết.

“Điểm mạnh của tôi là có thể nhận ra phần thảm hại ấy trong bản thân mình.”

“Hả?”, phỏng vấn viên ngồi chính giữa tỏ một thái độ khó diễn tả bằng lời. Cậu trai ngồi cạnh trong thoáng chốc chiếu vào tôi ánh mắt như thể đang nhìn người ngoài hành tinh vậy.

Mồ hôi lại thi nhau túa ra dưới bộ vest mùa hè của tôi.

“... Cảm ơn bạn. Tiếp theo, xin mời bạn nam ngồi chính giữa.”

“Điểm yếu của tôi là...”, cậu ứng viên bên cạnh mới nói được vài câu, mọi người lại rộ lên cười. Nhìn qua, hai nữ phỏng vấn viên có vẻ rất hào hứng chờ được nghe cậu ta trả lời.

Chắc tôi lại rớt rồi.

Hai nắm tay đặt trên đầu gối siết chặt lại.

Tuy thế, có lẽ trượt cũng chẳng sao. Thật kỳ lạ khi tôi lại có suy nghĩ ấy.

BÌNH LUẬN

Miura Daisuke

Sau đây là phần bình luận về cuốn *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ*, một tác phẩm được trao giải thưởng văn học Naoki.

Mà dùng văn của tôi có được không đây?

Một gã vô danh tiểu tốt trong giới kịch nghệ mà lại được giao viết bài bình luận cho cuốn tiểu thuyết tuyệt vời này thì nghĩ thế là đi đầu dễ hiểu. Chưa kể độc giả còn đọc phần bình luận này ngay sau phần kết nữa chứ (dẫu có thể có nhiều người chưa đọc truyện). Dù viết gì đi nữa, tôi vẫn nơm nớp sẽ bị chen ngang với một giọng điệu lạnh lùng “Mà cái ông này là ai vậy?” nên tôi sợ lắm. Liệu những phân tích của mình có lạc quẻ không nhỉ, tự biết thân biết phận nên tôi trăn trở suốt, cứ nghĩ đến việc lát nữa phải viết văn kiểu gì là tâm trạng tôi lại nặng nề khủng khiếp.

“Ấy, nhưng nghĩ lại mà xem, nhờ mình thì có lẽ anh Asai cũng chẳng mong đợi một bài bình luận cho ra hồn đâu”, bụng bảo dạ như thế, thôi thì giờ có bao nhiêu cảm tưởng về nhà văn mang tên Asai Ryo, tôi sẽ vạch ra tất tần tật mà không ngại ngần hay khách khí gì nữa, đến độ thiên hạ phải thắc mắc “Mày cu ồng khoe thân à?”. Vậy đây, nên có gì mọi người nhẹ tay cho.

Có lẽ không nhiều người biết nhưng bản thân tôi vốn là một người viết kịch.

Đôi lúc, những kẻ sáng tạo ra nghệ thuật, bất chấp ở thể loại nào, khi tiếp cận những tác phẩm nhận được phản hồi tích cực của công chúng sẽ nảy sinh một thái độ méo mó đầy vô lý, “Mọi người bảo nó hay nhưng đừng mong tôi công nhận.” Tác phẩm này càng dở, bản thân người cầm bút bọn tôi lại càng có cơ an tâm rằng mình còn tốt chán. Có lẽ các bạn sẽ thấy tính cách như thế t ỗi tệ quá thể, nhưng đối với người làm nghệ thuật, tác phẩm là tất cả. Chúng tôi sẽ tìm mọi cách tránh né những thứ khiến sự tự tin vốn có lung lay, chúng tôi muốn bảo vệ sự bình yên trong tâm hồn mình

mà sống qua ngày. Đó là niềm mong ước chân phương của bọn tôi.

Lúc cầm trên tay cuốn *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ*, tôi cũng chẳng phải ngoại lệ. Mọi người xung quanh tôi đều bảo “Hay lắm, đọc đi cho biết. Không thích mới lạ” và nhất định bắt tôi đọc cho bằng được, cứ như thể chính họ là tác giả vậy, thành thử tôi càng đâm ra chán ghét rồi né như né tà. Nhưng rồi một việc đã xảy ra khiến tôi buộc phải đọc nó. Lúc ấy, tôi đã xác định sẵn tư tưởng sẽ bác bỏ tác phẩm này, lòng tự nhủ “Hay đâu chẳng thấy. Gu của mình đúng là hơi lệch với mọi người”, thậm chí tôi còn nhạo báng những người khen ngợi nó. Tất nhiên tôi thề làm vậy chứ đại gì để ai phát hiện.

Và rồi tôi nặng nề xách tấm thân mình lên, bắt đầu đọc *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ*.

Tuy đã nghĩ sẵn trong đầu, song càng đọc, mây đen lại càng phủ bóng lòng tôi.

“Chết chữa. Kiểu này mình sẽ thấy nó hay mất...”

Chắc, nhưng khối tác phẩm khiến tôi thấy hứng thú ở mức ấy mà. Ngược lại, đây tác phẩm tôi đọc vào mà chẳng khơi được một tí tẹo nào cảm xúc như vậy.

“Đấy. Chỗ này dở. Đấy. Chỗ này thô quá. Nào! Dở ko nữa cho tôi xem! Chuẩn luôn! Dở rồi đây!”

Tác giả càng bất tài, tôi lại càng sung sướng, hăng say đọc hơn.

Mọi người có thể nghĩ tôi tệ hại, nhưng sự thật nó thế.

Tiếp đó, đối với những “tác phẩm có vẻ sẽ thấy hay” như tiểu thuyết này chẳng hạn, tôi sẽ lao vào vạch lá tìm sâu với cấp độ tăng tiến. “Cốt truyện triển khai sao cứ đơn giản thế nào ấy nhỉ. Miêu tả nhân vật ở đây sao cứ tầm thường thế nào ấy nhỉ.” Chỉ cần tìm thấy điểm lệch đi *thế nào ấy nhỉ* với cảm nhận của mình, dù thực lòng chẳng để ý đến mức ấy, bằng cách này hay cách khác tôi vẫn sẽ có xu hướng bó bèo ra bọ mà không muốn công nhận tác phẩm. Tuy nhiên, nếu đã làm đến vậy nhưng tác phẩm vẫn ươm ngành thu hút tôi thì thái độ của tôi sẽ thay đổi. Khi đó, tôi sẽ tìm

những điểm tương đồng với sáng tác của mình rồi thầm nhủ “Cách nghĩ với cách cảm giống mình thế này, thôi thừa nhận nó hay cũng đúng.” Đến lúc đọc xong, tôi ra sức tưởng tượng một câu trả lời phòng khi có người hỏi cảm nghĩ của mình, tỉ dụ như “Chà, nói sao nhỉ, tác phẩm ấy tương tự thứ tôi đang sáng tác”, khi ấy mới khiến xúc cảm trong lòng dịu đi. Tất nhiên chỉ toàn những cảm xúc bức bối vô cùng đáng ghét mà thôi.

Và rồi, khi tác phẩm dần đến hồi ngã ngũ, tôi sẽ lật từng trang còn lại, lòng nơm nớp thiếu đi đâu muốn cầu xin thánh thần cho câu chuyện kết thúc mà trái tim mình vẫn ở mức độ thế này.

“Khúc cuối thất bại đi! Thất bại đi!”

Thật tình viết ra tôi cũng khó chịu lắm, nhưng sự thật nó thế.

Tôi đã đọc xong *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ* mà vẫn giữ thái độ phòng thủ cứng đầu cứng cổ gia cố bằng những cảm xúc ti tiện đến tận rằng không hề suy suyển. Sau khi khép lại trang sách cuối cùng, một câu nói tối nghĩa lọt ra khỏi miệng tôi.

“Ra là vậy.”

Tôi đã nghe câu này ở đâu rồi... Sau đó, biết bao suy nghĩ xoay vần trong đầu tôi, để rồi cần chút ít thời gian, tôi rút ra được kết luận thế này:

“Tác phẩm rất thú vị.”

Ừ thì tận tâm tận tâm, tôi đã biết đi đâu đó rồi, nhưng mỗi lần phải nghĩ đến chuyện ấy là tôi lại lảng tránh. Rốt cuộc, sau cuộc họp bàn đào trong lòng mình, tuy chẳng cam lòng nhưng *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ* được tôi xác nhận là “một tác phẩm vô cùng thú vị”.

Có lẽ những độc giả của tiểu thuyết này không phải người sáng tác nghệ thuật, vậy nên tôi nghĩ các bạn có thể thưởng thức nó một cách đơn thuần hơn, nhưng để một kẻ làm nghệ thuật công nhận một kẻ làm nghệ thuật khác, chúng tôi phải kinh qua quá trình quanh co khúc khuỷu mà chỉ có thể bình bằng một chữ “phiền phức” mới đi đến được cảm nhận cuối cùng.

Tiếp đó, tôi đọc cuốn *Con ba bích* phát hành sau *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ* một năm rưỡi để rồi bị hạ nốc ao toàn tập, lần này, bằng

một cảm xúc phơi phới, tôi đưa ra quyết định mình toàn tâm toàn ý công nhận nhà văn mang tên Asai Ryo. Mắt quan sát con người của Asai thì khỏi phải nói, lại thêm độ phân giải ngày càng tăng tiến, nên dù ra đời sau *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ* không lâu, nội dung tác phẩm lại được cập nhật thêm những điếu mang hơi thở “hiện tại” cần được luận bàn. Tôi rất kính phục óc cảm thụ vô cùng sắc bén của tác giả khi biết cách thấu tỏ “thời đại” như thế.

Người này quá thực rất xuất sắc.

Kể từ đó, mỗi khi Asai đăng truyện ngắn và bài luận trên tạp chí là y như rằng tôi lại âm thầm theo dõi, tự lúc nào không hay, tôi đã biết thưởng thức các tác phẩm của anh một cách đơn thuần. Mặc dù đây hẳn là một điếu chẳng vẻ vang gì dưới tư cách kẻ sáng tạo nghệ thuật.

Nếu cho phép tôi nói một điếu mà tự bản thân tôi cũng thấy ngông cuồng, thì tôi xin phát biểu thật lòng tôi thấy những sáng tác của mình rất giống các tác phẩm của Asai. Ngoài ra, tôi còn có cảm giác những điếu tôi đã viết từ xưa đến nay cùng những điếu dự định viết toàn bộ đã được khai thác đến tận tủy tủy trong tác phẩm của anh. Mà chưa dừng ở đó, tôi buộc phải công nhận anh ăn đứt tôi ở khoản đào sâu viết tận chủ đề R ồi dần dà, tôi không ngại ngần bố cáo với thiên hạ, rằng nhà văn tôi yêu thích nhất chính là Asai Ryo. Bằng việc phát ngôn mình công nhận ngòi bút của Asai Ryo, tôi vô thức muốn khoe cho người ta thấy óc cảm thụ tuyệt vời của mình. Nói cách khác, chẳng biết từ khi nào mà tôi đã trở thành *fan* của nhà văn Asai Ryo. Vì là *fan* nên tôi không cảm thấy ganh tỵ hay ghen ghét gì cả. Nói ra nghe hơi phóng đại, nhưng có lẽ đó là phương thức duy nhất để tôi thỏa hiệp với việc có một nhà văn mang tên Asai Ryo hiện diện trên đời này.

Những điếu trên là tổng hợp diễn biến tâm lý của tôi về Asai từ lúc c ầm *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ* lên tay.

Theo ngôn ngữ thông thường, điểm thú vị của tiểu thuyết *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ* chính là việc ta có thể hòa theo diễn biến tâm lý

dưới lập trường của nhân vật chính; vốn đang đứng ngoài quan sát ở một vị trí an toàn, độc giả đột nhiên lại trở thành người trong cuộc. Các tác phẩm Asai chấp bút vạch trần không khoan nhượng nét kiêu căng nhỏ nhen mà phàm là con người ai cũng giấu giếm trong tim, rồi phơi bày hết ra, thiếu đi điều như muốn nắm cổ áo và hét vào mặt độc giả: “Nhìn đi, ai nấy đều cùng một giuộc với họ thôi.” Tất nhiên, để câu chuyện được đến mức này, nghệ thuật đan cài cùng cách xây dựng câu chuyện chỉ có thể nói là vô cùng xuất chúng. Vậy nên, tôi dám chắc trong lòng độc giả, hình ảnh của Asai Ryo dưới tư cách cá nhân là một kẻ đáng sợ với tính cách méo mó, chỉ toàn nhìn thấy những điểm xấu ở kẻ khác, có lẽ chẳng ai muốn làm bạn với anh ta.

Và rồi tôi ngẫm về cuộc sống riêng của Asai. Sau khi dùng quyền năng siêu phàm để viết nên bao áng văn kia, một mình trong phòng, anh sẽ nghĩ về điều gì? Chỉ là suy đoán, song tôi cho rằng hẳn sẽ có những đêm anh nằm thao thức trên giường, mắt nhìn trần nhà và nghiệm lại công việc mình làm, rằng “Tại sao mình cứ phải miêu tả những điều như vậy kia chứ,” rồi cắn răng chịu đựng trong cô độc. Song sâu trong đôi mắt nhìn người nghiêm khắc của Asai, tôi vẫn cảm thấy rõ rệt một thứ tựa hồ “mong mỏi”, rằng anh không muốn mất đi hy vọng vào thế giới này. Do đó, tác phẩm của Asai chắc chắn không nhằm mục đích phơi bày cái xấu. Những ý nghĩa nhân văn hàm ẩn phía sau luôn thấm đẫm sự dịu dàng.

Trong quá khứ, tôi từng ghét cay ghét đắng Twitter. Trước khi mạng xã hội xuất hiện, rào cản để thỏa mãn nhu cầu thể hiện bản thân cứ phải gọi là cao ngất ngưởng, bởi vậy, vốn quen lẩn lộn để tạo nên các tác phẩm, tôi khinh miệt nó với ánh nhìn ngạo nghễ đến độ giờ ngẫm lại mới thấy thật nông cuồng: “Đừng nghĩ mới chỉ chừng đó đã đủ để thỏa mãn chứ.” Do đó, khi đọc *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ*, tôi cảm thấy cuốn sách như đã thay tôi nói lên cảm giác lẩn cẩn của mình đối với thế giới nên rất đối xứng xứng. Chắc chắn không phải chỉ mình tôi có suy nghĩ ấy mà sẽ có độc giả chung tư tưởng. Và biết đâu, có những người không muốn trở

thành một kẻ như các nhân vật của chúng ta, từ đó họ cần trọng hơn với các phát ngôn trên Twitter, nhìn lại mình ý thức về bản thân thế nào và mong được người khác công nhận ra sao, nhận ra phần thảm hại trong mình rồi thay đổi lại suy nghĩ. Tôi nghĩ đây là một tác phẩm mang tầm ảnh hưởng mạnh mẽ như vậy đấy.

Tuy nhiên, tôi cho rằng Asai viết nên cuốn tiểu thuyết này không phải vì những người như bản thân tôi trong quá khứ, cũng không phải nhằm “trừng phạt” những người giống với các nhân vật trong đây. Mà là ngược lại, mục đích của tác phẩm này là để “tha thứ lỗi lầm”. Chắc chắn một điếu, sáng tác của Asai không phải những thứ giáo điếu, nào là gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh với xã hội hay kêu gọi mạnh mẽ ý thức đối với vấn đề. Anh chỉ đơn thuần miêu tả con người với bản chất vốn có của họ, anh chấp nhận hết thảy, ngay cả nét ấu trĩ trong tính cách. Anh đã nhìn ra cái “phạm tục” mà những nhà văn đầu to chỉ giỏi đề cập tới chủ đề đao to búa lớn chẳng thém ngó ngang, anh không để thứ “bản chất” lẫn lộn lổc vô tư lự như hòn sỏi ấy chạy thoát mà thu nhặt cho bằng hết. Dẫu nhận được giải thưởng Naoki đi nữa, điếu này cũng không bị lung lạc. Đó là kỹ năng mà một người hết sức “bình thường” như anh mới có. Chính vì Asai là “người phạm” nên mới sở hữu đặc quyền ấy, và cũng bởi lẽ là “người phạm”, anh chắc chắn không thua kém những cây bút khác.

Ngày nọ, tôi phàn nàn kêu ca về 1 Twitter thì một nhóm các cô nàng sành điếu nói thế này:

“Thật ra có sao đâu? Cứ thấy vui là được rồi.”

Nếu huych toẹt ra rằng mấy cô này đúng là không biết suy nghĩ sâu xa gì thì đơn giản quá. Nhưng chẳng hiểu sao, tôi lại thấy trong câu nói đầy lạc quan kia ẩn chứa một sức thuyết phục mơ hồ, đúng trọng tâm, đến độ khiến tôi thấy mình thật ngớ ngẩn khi vẫn vơ suy nghĩ thế kia. Lời nói của các cô ấy trái ngược hoàn toàn với lời những kẻ rập khuôn sẽ nói: “Vậy đừng xem Twitter nữa là được”, dù trong lòng bọn họ cũng để tâm lắm, nhưng lại nói kiêu đấy để ra vẻ thánh nhân. Nghe có vẻ hơi quá nhưng theo

cảm nhận của tôi, đó chính là “sự thật” khiến tôi không khỏi kính nể.

Tôi đoán dù các cô ấy có đọc *Trạm dừng chân nơi nhà ga tuổi trẻ*, có lẽ cũng chỉ nghĩ về nhân vật chính kiểu “Tên này gớm quá, thấy mà ghê.”

Song, Asai không phải dạng người chê bai những cô gái ấy ngu ngốc. Chắc hẳn anh dành một “tình thương” cho “nét phàm tục” nơi bọn họ. Để rồi từ đó, anh sẽ sáng tạo ra một câu chuyện vượt qua ngưỡng giá trị quan của bọn họ.

Lại nói, lúc sau nhóm các cô gái ấy đã nói thế này:

“Viết nhăng viết cuội trên Twitter cũng có chết đâu mà lo?”

Đối thủ nặng ký đấy, nhưng Asai ắt sẽ chiến thắng thôi.

(Tháng Tư năm 2015, đạo diễn phim kịch, nhà biên kịch)